

HLÁVKÁRNA

Josef Mašek

První autorské vydání

NEPRODEJNÉ

HLÁVKÁRNA

Josef Mašek

Rakovník
2008

Mareček

Jen dvě místa v Praze mají, podle mého soudu, takový Genius Loci, že i zapřísáhlému dialektikovi a absolventu VUMLu to nemůže uniknout, a to Staré Židovské město a Hlávkova kolej. To prostě dostanete šlupku rovnou mezi rohy, jakoby se na vás vyspala těžká pára vod smíchovský náplavky, ale kdeže, to je právě ten Genius Loci, kterej je taky, samo že je, i na jinech místech Prahy, ale tam si na něj musejí pozvat českou televizi a doplnit ji nějakým kunsthistorikem a pak, horko-těžko, s vodřenýma ušima to Geniusa zahlídnete, ale tam, u Hlávkárny je to taková síla, že musíte pokorně počkat, až vám uvolní cestu, je ho prostě plná ulice, vod Reslovky, vod toho kostela, jak se schovávali parašutisti, jak podmázli soukmenovce Reinhardta, až po řeku a možná že i na protější břeh, k Ringhofferům na Smíchov.

Jako by to bylo včera, tak jasně si na ten den vzpomínám, kdy jsem žmolal v ruce dopis z děkanátu strojní fakulty, že na základě tohoto dopisu mám právo na ubytování v Hlávkově koleji na dobu od 1. července do třicátého téhož měsíce za účelem brigády ve firmě Stavební stroje, Runczikova ulice, Pankrác. Pankrác existuje kupodivu dodnes, firma a dokonce ani ulice už ne. Na místě, kde stávala prkenná ohrada a uvnitř dřevěné nízké baráky, dost možná to byl zbytek lágru ještě z II. Světové války, a v těch dřevěných barácích se v šílených pracovních podmínkách montovaly elektrické rozvodné skříně, pro panelové domy, pro dílny ale i pro stavby socialismu m dnes stojí normalizační paneláky a kdybych se zjevil, ani s přesností na sto metrů bych nedokázal to místo lokalizovat. Ono ani vlastně není předmětem mojeho vyprávění, ale díky jemu jsem se dostal do Hlávkárny o čtvrt roku dřív, než jak tomu mělo být.

Když jsem tedy udělal přijímačky na strojárnu, tehdy ještě stávala prakticky kompletní na Karláku, a já jsem ani nemusel čekat na oficiální vyrozumění poštou, páč ten soudruh z ČSM, který byl členem komise u přijímaček, mi sdělil, že půjdu na brigádu, za účely dvěma-jednak se už tam, souzi, stmělí kolektiv, neboť se poznáš s jinými soudruhy studenty a pak se stmeliš i s dělnickou třídou, ačkoli, jak se tak dívám do tvých

kádrových materiálů, tak jsi vyučený, takže jsi ve fabrice dělal, ale stejně, tam je to chlapská práce, to nikomu, ani budoucí pracující inteligenci neuškodí, takže tedy to místo tmelení a kontaktů se jmenuje Tisová u Sokolova, dříve Falknov. A ten provoz je briketárna, což, ti, jako vyučenému, nemusím jistě vysvětlovat. Dodnes se těžké práce nebojím, a tehdy jsem ji přímo vyhledával, ale rodiče už byli oba poměrně staří a já jsem jedináček. To říkám proto, že se nemusíte po celý život s nikým o nic dělit, ale když potom přijdou starosti, nemůžete se podělit ani o ně. Prostě, požádal jsem tu komisi, ty soudruzi, kterým opravdu nic lidského nebylo cizí a dali tedy hlavy dohromady a řešení měli zjevně připravené, takže budeš tedy, soudruhu, dělat brigádu tady v Praze, přesnější pokyny ti pošleme poštou.

Už je to šedesát let a já dodnes vidím vrátnici vlevo, hned jak se tam vešlo, a pak ten provoz, no to tedy byla síla. Jak už jsem řekl, dělaly se tam rozvodný elektrikářský bedny ale ty kostry, svařené z vinglů, téček a valcajznů se dělaly někde jinde, mimo Prahu, a jak bylo socialistický plánování opravdu na výši, tak žádná ta kapitalistická rozežranost, kdy se polotovary vezou od subdodavatele pomalu přímo na montážní linku, to se v předstihu ty polotovary odněkud dovezly a složily v tý Runczikově ulici nikoli do uzavřeného skladiště, alebrž jen pod takový přístřešky, ze všech stran to bylo otevřený, když přšelo a foukal vítr, tak tam zahánělo a svár, kdybyste se i zesrali a zvolili pro to svaření stejnej materiál, tak ten svár zrezne hned ten den, nejpozdějc do večera a tak ty volně ložené konstrukce byly za pár dní jako liška. Kromě toho, když se subdodavateli podařilo uzavřít nějaký závazek na počest VRSR, MDZ nebo NKVD a pak ho i částečně, navzdory objektivním potížím, i částečně splnit, tak úložný prostory v Runczikově ulici praskaly ve švech a protože vůkol přístřešků bylo místa dost, rámy a kostry byly volně ložené na trávníku. Trávník tak moc nevadil, ale přístřešky neměly klasickou krytinu, nebo oplechování, ale byly potažené tchérákem, tedy dehtovou lepenkou a na tý lepence bylo napatlaný takový množství asfaltu, že jak se teplota vyhoupla nad nulu, začal kanout. V době mojí brigády byly vedra okolo třicítky, musel to na tý střeše někdo přes noc doplňovat, nebo jak to dělali,

protože náš původní úkol, toho očistného komanda, bylo seškrabat ocelovými kartáči tu několikamilimetrovou vrstvu rzi, která během skladování vypučela nejenom na svárech, se rozrostl. Díky asfaltu, kterýho ani za zlatý prase nepřemluvili, aby na tý střeše zůstal, to čištění byl horror. Se rzi se nemuselo dělat žádný velký sraní, mistr lakýrnik to nastřík základovkou a pak přes ní myší šedí, protože všechny ty rozvodný bedny musely mít jednotnou šedou barvu, a tomu rezu trvalo několik tejdnu, než se probjoval přes základovku a pak i přes myšinu, a to už byl rozvaděč namontovanej a makal a za celou jeho kariéru nikoho nezajímalo, jestli někde vykvet nějaké rezavej flíček. Pokud někdo ty dveře vůbec někdy otevřel, pak to bylo jen proto, aby nahodil spadlej a automat a čerta starýho se staral o umělecký barevný ztvárnění. Jenže, asfalt, ten hajzl, jak je citlivej na na svý příbuzný z ropy, tak jak ho na tý konstrukci jen trošku zůstalo a lakýra ho přemajznul těma acetonovejma nebo syntetickejma barvama, tak von, nejen, že se rozpustil, ale von se vydal pak směrem vzhůru, k povrchu a kdyby aspoň počkal, až bude ta bedna zabudovaná tam, kam patří, ale kdeže, to se začal rozplývat na tý myšíně ještě na montáži a jak byl černej, tak to bylo vidět na první pohled. To by nepřevzali ani kdyby to přejímali při baterce, a pak tedy zpátky na naše pracoviště, vyfasovat kýbl acetonu, což nesli kuřáci velmi nelibě, nýbrž museli hulit s pootočenou hlavou, kdyby jim retko z huby vypadlo, aby nespadlo do toho kýble s acetonem, rozpustit vrchní myšinu i pod ní základovku a nakonec trichlákem nebo tetrákem rozpustit ten asfalt.

((((Doktor Davson, Karel Engel, Dr Uhlíř, Drogista, Bandaska))))

V Hlávčárně jsem dostal pokoj v prvním patře, při pohledu na Hlávčárnu z ulice to bylo vpravo, asi třetí pokoj od schodů.

Náš ročník, který nastupoval v roce 1959 byl poslední, kdož měli „katedru“, tedy vojnu při škole na půl roku, ale museli jsme chodit čtyři roky jedenkrát týdně na katedru, což v našem případě bylo do Konviktské ulice. A už při přijímačkách si zástupci katedry určovali, kdo k jakému vojsku půjde. Mám dojem, že ty vojenské směry byly čtyři, ale pro každý rok se při přijímačkách bralo jen ke třem směrům a každý rok se to

obměňovalo. V našem roce to byli auťáci, tankisti a ženisti, kam šoupli taky mně.

V pokoji na Hlávkárně už ale spolubydlíci byl. Nebyl to však brigádník, který, podobně jako já, z nějakého důvodu nejel do Tisové, ale kluk ze čtvrtého ročníku, kterému hrozilo, že když neudělá „termín“, tedy opravnou zkoušku z radiotechniky, bude muset nacvrkat na dva roky na vojnu a započítají mu jen několik týdnů, které strávil na vojenských prázdninových soustředěních, jedno bylo mezi druhým a třetím ročníkem a poslední po čtvrtém ročníku.

A ten spolubydlíci, pocházel od Sušice, prošvih zkoušku z radiotechniky a hrozily mu ty dva roky vojny, když koncem prázdnin neudělá opravu. Což jsem tedy nevěděl a on zas nevěděl, že bude mít na pokoji dalšího maníka. Všude, kam oko dohlédlo, byly rozložený schemata tý slavný radiostanice R-109 a on je musel nejenom znát nazpaměť namalovat, ale musel znát i hodnoty všech součástí. A kromě toho, páč se na zkouškách muselo chodit paraderšritema vzorně zdravit a dávat hlášení a všeliký takový ty pičoviny, na který si dodnes vojáci potrpí, tak tam měl rozložený i vojenský řády a pokyny a nějaký tabulky, snad volací znaky a předepsanej postup při volání do éteru, no nebylo kam flusnout a on, jak jsem zatměl ten vchod, tak začal bleskově ty věci balit a štosovat a dělat aspoň koridor ke skřini, abych si tam moh dát pár svých věcí.

Představili jsme se po študáckým způsobu, žádný dlouhý romance a dodnes si dovedu vybavit tu jeho zvláštní intonaci, protahoval některý samohlásky, a tak, když jsem se svlík, abych se převlík do domácího tak pravil“

„Tý vole, ty máš korbu, tebe kdyby ze školy vyhodili tak můžeš dělat stěhováka. To je teď v Praze ten nejlepší kšeft“.

Měl pravdu, ne s tím vyhozením, ale s tím stěhováckým kšeftem, Praha tehdy překotně stavěla a v obchodech už se daly sehnat ledničky, dřevotřískový skřínky a podobný zhůvěfilosti, a když už se podařilo je v obchodě sehnat a když už potom pan vedoucí za pětku sehnal nákladního taxíka, tak ten taxík to milostivě dovez před dům, tam to složili u vchodu a „paninko, my sme placený jen za dovoz před dům, ale jestli budete uznalá, esli přitlačíte, tak se pokusíme vám sem někoho poslat.

Samo, že poslali, ale nechali zákazníka pěkně vycukat, stál u lednice před barákem jak blbec, hynul, aby nezačalo pršet nebo aby se tam nevobjevilo zametací auto nebo asfaltěři, a pak, když se to komando objevilo, tak to bylo nařikání, do kolikátýho že to je patra a že toho dneska maj už plný kecky a jestli by se to radši nemělo nechat na druhý den a zákazník polykal nitroglycerin po hrstech, co mu dělaly chlopně, tak to s ním mávalo, ta představa, že bude nocovat v ledničce, páč sice se tolik nekradlo jako dnes, ale lednička, volně ložená na návsi, to tedy byla výzva.

Naštěstí jsem se kariéře stěhováka nemusel věnovat, a když jsem zjistil že chlapec je ve filmu velmi vzdělaný, což si vylepšoval nejenom tím, že navštěvoval Kino náročného diváka, ale sledoval ve Večerní Praze, vlivném to místním listu pod vedením soudruha Zelenky, pozdějšího velitele Československé televize, programy všech pražských kin, a bylo jich tehdy v Praze okolo šedesáti a pak jsme vedli zasvěcené diskuse o Fellinim, Renoirovi, Zavatinim a jiných koryfeju umění a vášnivě se přeli, jestli tehdy slavný mexický film „Závoj samoty“ neměli raději přeložit jako Soledadin závoj, protože mexický „soledad“ znamená samotu.

A když jsem mu řekl, že jsem na vlastní oči viděl hlavního představitele, Pedro Armendarize, on byl možná hlavní představitel Arthur de Cordova a Dolorez del Rio, ale ve Varech na festivalu byl tehdy jen Pedro Armenadri, tak to nemoh trumfnout, i kdyby v tom kině náročného diváka přezímoval, jako Brouk Pytlík.

Ale v Hlávkárně nebydlely jen pochybný existence, repetenti a brigádníci s úlevou, ale tehdejší politici odpovědní za vzdělání národa, snad ministr Kahuda, pojali šilenej plán, jak natrhnout prdel těm zkurvenejm iperíalistům, co se pracující inteligence týče, takže zatímco ta prohníla západní sebranka produkuje buď řemesníky nebo intelektuály, tak my je, souzi, převezeme, my budeme produkovat řemesníky i inteligenci z jedný vody načisto. Takže bylo vybráno asi padesát studentů výhradně z gymplu, brilantní jedničkáři, z Rakovníka to byl Franta Lev ze Sence, kterej, jako dost jinejch, kerý se v Praze chovali jak utržený z řetězu, prochlastal

svou hřivnu v pivolínu a několik let pak úspěšně fáral na dole Rako, než zhynul záhadnou smrtí na návsi rodné vísky. Tam ta smrtelná rána světovému imerializmu a peněžní oligarchiji spočívala v tom, že ti jedničkáři budou tvořit tak nazývamejy „ Nultý ročník“, který nastoupí do Prahy už v červenci a tejdén bude makat v ČKD na mašinách druhéj tejdén bude mít na Karláku, na Technice, normální přednášky z látky prvního semestru. A tak to budou dělat až do vánoc, kdy končil semestr i normálnímu dennímu studiu a po zkouškách prvního semestru dostanou i výuční list strojnío zámečníka. . To tedy byl počín. Metro tehdy nebylo ani v náznacích, bylo to přes celou Prahu a jízda tramvají trvala hodinu. Tak Hošové vstávali před pátou, na což nebyli zvyklí ani ti, kteří jezdili na rakovnickej gympl z Rousínova, v ČKD mistr ztrácel bobky hrůzou, že kdyby je pustil k mašině, tak jim to utrhne kolíky, tak seškrabovali drátěnejma kartáčema rez, ani uklízet dílnu jim nemoh mistr dát, protože ti premianti byli většinou takoví cheípáčkové, že drželi pohromadě jen díky tomu, že byli voblečený, následující tejdén přednášky prochrápali, tak je to sblížení s pracující třídou vodrovnalo, a nakonec byli rádi, že tak tak udělali zkoušky za první semestr a výuční list se doma neopovažovali ukázat ani panu faráři, natož na osobním oddělení ve fabrice.

A přesně, jako to bylo popisovaný, v Básnicích, tak když jsem nastoupil do prvního ročníku, dostal jsem pokoj až v tom nejhornějším patře, s oknem na druhou stranu, směrem na kostel, kde se skrývali parašutisti, co podmázli Renhardta Heydricha, jenže ten kostel nebylo vidět, byl trochu vejš, my jsme zírali do dvora viděli jme spíš roh Dittrichovy a Resslovky, tu partii jak je okolo pomníku Lojzy Jiráskoje, jak mu potom, z vděku za ódy na Husity, postavili v těch místech i most a sochu.

Roško, tak se jmenoval ten kluk z Chomutova, usiloval o elektriku, ale tam bylo plno, tak využil možnosti, že po prvním semestru, až řady studentů silně prořidnou, bude moci přestoupit na elektriku. A Láďa Polášek, vynikající trumpetista, kterej čas od času zaskakoval v orchestru Karla Vlacha, když se některý trumpetěák o den dřív tak zrubal, že moh stěží popadnout dech, natož dout v jazz trubku. Avšak ozdobou našeho pokoje byl

Jozef Nemjo', to zet v křestním jménu není překlep, nebyl to jenom Slovák, ale východňár nejvýchodňarovatější, z města Sobrance.

A teď je na čase vyjevit sladké tajemství, Slováci mě serou odjakživa, a proč bych tedy měl dělat u Jozefa výjimku? Ostatně nebylo ani proč, dělat tu výjimku. Jozef využil šanci dostat se co nejdál na Západ a ochotně přijíchal na brigádu do Tisové u Sokolova a i když to zní neuvěřitelně, v tehdejší izolaci před okolním světem byl i Slovák exot, měl nádech cizince a protože brigády se zúčastnily i budoucí studentky, Jozef se proslavil už na brigádě jako plemeník. Nicméně jeho vztah vykrytalizoval v natírání Evičky Nouzové, která byla dcerou vysokého důstojníka z Litoměřic, chytrá holka, furt při chuti, po škole si ji vzal kamarád Jirka, kterému jsme, s pozdějším náměstkem primátora Hlavního města Prahy předzpěvovali:

V prdeli a v Tejně

V obojím je stejně

Ale tehdy byla Evička monopolní zásuvkou Jozefa ze Sobranců a byl to věru problém, protože pokoje byly čtyřáky a přesvědčit tři lidi, aby šli hromadně do kina, to nebyl lehký úkol. Tím spíš, že nabídka filmů byla prachbídná.

Fakt nejsem nacionalista a rasismus je mi cizí. Jozef mě hned první den ohromil tím, že vypracoval Denní rozvrh. Pokud si dobře vzpomínám, a já si vzpomínám dobře, na to můžete vzít „Zyklon-B“, tak jedna jen jediná řádka naznačovala, že v tom dni probíhají také nějaké přednášky, zato ostatní činnosti, přesto, že se den co den stereotypně opakovaly, tam byly rozvedeny s neskutečnými podrobnostmi-Raňajky, Děnná tlač, Obed, Kino a fakt, první co po ránu udělal, že nafičel do trafiky na Karláku a skoupil všechnen denní tisk, pominul kolonku Přednášky a celý dopoledne studoval denní tlač, jakož i dívčí anatomii, páč dopoledne chyběla na přednáškách i Evička.

Dostávali jsme se denně do vášnivých diskusí o druhé světové válce a dodnes nemůžu pochopit, jak mu tehdy mohlo projít, že docela otevřeně ospravedlňoval vznik Samostatného slovenského státu, hájil Tisa i Hlinku a jeho gardy. Od něho jsem prvně, a bohužel nikoli naposledy, slyšel slogan „Keď

bolo Tisa, bola plná misa“ a když mě chtěl opravdu vytočit, předváděl, jak za První republiky, když jel vlak z Čech na Slovensko, tak že dělal, „š-š-š-š“

Zatímco když se vracel do Čech, dělal „šššš,š-šššš,š“ to jako že na Slovač jel prázdněj a zpátky se vracel tak naloženej, že to nemoh ani utáhnout.

Obvykle jsem kontroval rčením, že jak se moh vracet zpátky naloženej, když tam měli v tý době v prdeli vši a v hlavě motolici.

Samo, že z jeho pohledu byly Lidice, Ležáky a Pečkárna s Gilotinou normální, „protože byla válka“

Fakt síla a dalo mi dost práce mu nesrovnat ten jeho pohrdlivej úsměv na druhou stranu šmakováku.

Docela mě usmířilo, když mi ukázal maturitní fotku z gymnázia v Sobrancích, napřed jsem myslel, že to je nějaká recese, reminescence dob dávno minulých, ale ne bylo to autentický a byla to vpravdě ňamka. Někdy se ještě objeví fotka z první republiky, jak na vesnický škole, kde pan učitel, farář a místní švec jsou jediní, kdož umějí číst a psát a když je konec školního roku, tak učitel vyžene tu jednotřídku na obecní palouk, oni se učešou jen tak prstama, pokud tedy nejsou v zájmu úspor už dohola na letní parna a žňový práce, dva největší gauneři si lehnu hlavama k sobě před tu nastoupenou třídu a mezi těma zavšivenejma palicema jim svítí křídou na kusu papundecklu napsanej letopočet, kdy se ta fotka konala, zatímco zbytek třídy stojí ve vzorným pozoru. Tak zrovna takhle vypadala maturitní fotka z gymnázia v Sobrancích a já jsem celej ten půlsemeestr doufal, že to byl přeci jen fór a nakonec, že vytasí opravdickou fotku, když ne Agfakolor, tak kolorovanou aspoň benzinovejma barvama a štětečkem jak se to tehdy občas ještě dělávalo.

Ten půlsemeestr, to není překlep, protože asi měsíc před Vánoci dostal Jozef dopis z Východu a jak čet, vrásek mu přibývalo. Něco brumlal řečí, která se trošku podobala Staroslověnštině, s výrazným přízvukem na druhou slabiku za koncem, a pak oznámil, že hned musí doma cosi vyřešit, a hned ten večer odjel Slovenskou Strelou, tak se tehdy ten rychlík, Praha - Tokyo, jmenoval, do okresního města Sobrance, kdesí v Orientu.

Po týdnu se vrátil, obtěžkán koši s jídlem a pitím, ale tak, jak to dopadlo v definici Jednoročního dobrovolníka Marka, v kultovním Švejkovi, ale fakt byl řádně napakovaněj. Hlávčkárnou se rozlehla vůně samohonky takový koncentrace, jak vůně, tak Samohonka, že jsou ukápnuta na podlahu, vypalovala v Xylolitu jamky. Ale co bylo nejlepší úplně nejvíc, to bylo uzené, které jako jedno z mála snese vůbec jen porovnání s tím nejlepším, co jsme měli tehdy v Táboře míru, tedy s uzeným z Loučeje.

A jak se hladina v láhvi snižovala, zvyšovala se Jozefova sdílnost a vyšlo najevo, v tom zapomentém městečku, kde nebyť Čehůň, by gympl buď vůbec nebyl, nebo by se tam vyučovalo výhradně maďarsky s volitelnou nepovinnou ukrajiništinou, měl lásku a v tom dopise před týdnem mu láska sdělovala, že to ještě nedostala, ačkoli jí nic neposlal. A po inspekční cestě do rodného města se potvrdilo, že buď šťastným otcem a že se musí do týdne definitivně vrátit na Slovensko a osobášit se s tou dívenkou. Dost jsem zíral a namítal, že snad tak moc to nehoří a že se pak může vrátit. Ale Jozef mi se strachem v očích a bez pohrdlivého úsměvu, který ostatně nevratně ztratil už při čtení dopisu, vylíčil, že ta dívenka má nejenom několik bratrů, kteří ochotně vezmou zákon do svých rukou, ale její otec je něco jako soudruh gróf pán velkomožný, bez jehož vědomí se nepohne ani klas v širém poli. Nemáš ani ponětí, pravil zasmušilý Jozef, co je u nás ještě z války po kolibách zbraní, u nás se na polovačku, na diviaky, chodí s ostřelovačskejma puškama ještě po wehrmachtu, a nikomu to nepřijde divné. Ale to není to nejhorší, kdyby mě zastřelili. U nás se hochu, sekají ruce, když něco ošklivýho provedeš někomu z tý druhý rodiny. Fakt. A víš co by udělali mně, kdybych si ji do měsíce nevzal? Vymyškovali by mě jak kance. A to si piš, že by se nenašel jediný svědek, který by stál při mně. A kdybych se pokusil i někam schovat, našli by mně. Dost jsem mu nevěřil, ale za několik roků, když se lehce oteplilo, tedy politicky, díky soudruhu Mňáčkovi, ale i jiným soudruhům jsem o tom četl. Byla to zřejmě pravda a daň za Místo nahofe.

Když jsme pak po Sametové revoluci, na své cestě autobusem do Ruska Sobrancemi nejenom projížděli, ale dokonce tam

nocležili v místním hotelu, koketoval jsem s myšlenkou, že se hostů v restaureci nebo personálu zeptám, jestli Jozefa neznají, jenže chovali se k nám velmi odměřeně, tedy k Čechům. Vlado Mečiar už hudl na nacionalistickou strunu a znova odtržení a nebýt toho, že nocleh nám vyjednávali slovenští členové naší obchodní mise, spali bychom pod mostem, anebo jeli non stop. Nicméně, zatímco řada mých spolužáků ze strojařiny se v porevoluční politice a ekonomice velice slušně uchytila, tak jeho jméno jsem v té posametové době nikdy nezaslechl.

Hlávkářna byla moderní a snesla evropská měřítka v době, kdy ji mecenáš Hlávka nechal postavit. Patnáct let po válce měla do komfortu daleko, jedinej hajzl na patře, umývárna a kuchyňka s dvojavařičem na svítiplyn, to všechno bylo až na samém konci chodby, za rohem. Zejména kuchyňka s vařičem na svítiplyn hraje v pozdějším běhu událostí dost významnou roli.

Jak byla mysteriozní sama stavba, tak stejně záhadný byl team, který celou tu mašinerii udržoval v chodu.

Zprvu jsem si myslel, že jen Stavební stroje v Runczikovce jsou přestupní stanicí pro lidi, kteří se v socialistickém pojetí pracovní morálky dopustili nějakého prohřešku, a museli na nějaký čas zmizet z očí, ale pobyt v kolejích mě utvrdil v přesvědčení, že koleje byly jedním z dalších takových míst.

Nádech tajemnosti Hlávkářně propůjčoval především fakt, že chodby byly absolutně tmavé, jediné světlo dopadalo od oken středového schodiště, takže metr za schodištěm už byly rektální tmy a žárovky, pokud tam snad kdy byly, kradli spoříví studenti, protože ani pokoje, zejména ty na straně do Resslerky, světelným tokem nehýřily a stolní lampička byla v provozu po celý den.. Čas od času se vyhouplnul zpoza rohu úchylný údržbář, který spílal obyvatelům Hlávkářny velice silným hlasem že špatně žvejkaji knedlíky z místní menzy, popravdě řečeno, knedlíky mistra šéfkuchaře často připomínaly zdařilý pokus laboratoře, která se zabývá výzkumem silikonové pryže, a klepal na dveře pokojů a nabízel užaslým studentům k nahlédnutí kýbl, kde byly z hajzlu právě vylovené a jen částečně natrávené pokusy mistra šéfkuchaře. Ale protože měl pramálo důvodů ukazovat se na denním světle,

viděl jsem ho za celý svůj pobyt v Hlávčárně jen třikrát. A jednou dokonce bez kýblu. Zato paní uklízečka, ta tedy byla vidět hodně často, ale spíš se pohybovala po chodbách proto, aby bylo vidět, že tam je, neustále z ní vyvěral odér rumu a levných cigaret. Žvárko bez filtru měla od časných ranních hodin přilepené na spodním rtu, což byla výhoda, páč jste se s ní nemohli v tý prdelní tmě srazit. Doby, kdy by bývalo bylo sražení příjemným povyražením už byly dávno pryč. Dodnes si nemyslím, že by kdy existoval výuční obor „uklížečka“ ačkoli, když mohl existovat obor pomocný stavební dělník, rostlinář a podobné vymoženosti, tak proč by, kurvafix, nemohl existovat i čtyřletý učební obor „upratovačka“ zakončený maturitou z Marxismu-Leninismu.

Což se Alence, nikoli z té Říše divů, ačkoli tam v podstatě patří, ale té druhé, se dozajista nebude líbit, že si беру do úst její životní ideologii/filozofii, ale chuj s tym, jak říkával kámoš Metař ze Žiliny, pardon, počist'ovač, takovej už je žizň, job tvoju mať.

Docela jsem si to nějaký čas myslel, že má vystudovanou tu metařskou fakultu, nýbrž, na rozdíl od toho údržbářského úchyla měla docela kultivovanéj projev. Jenže pak tam přišel za Jirkou jeho strejc, kterej sice taky pocházel z městěčka, kvůli kterému rakušáci čas od času vyštvoou předškolní dítko s praporečkama dělat zátarasy na silnici do Lince, ale od junišských let bydlel v Praze a žil košatě, a ten najednou, když se uklízečka vyhoupla v tý teplákový sukni do osvětleného prostoru u schodiště zavěťřil a zkameněl. Tedy zavěťřili a dočasně zkameněli oba dva, a jak se často dovolávám toho, že slavní filmoví tvůrci opráskli příběh, který jsem právě vylíčil, tak i teď se musím dovolávat kultury. Tak tedy, kdo viděl ten skvělej film „Petrolejové lampy“, tak si musí vzpomenout na kultovní scénu, jak Petr Čepek na korze potká místního pacienta, kterému už světlý spirochety hodujou na mozku a podle tý legrační chůze, takového toho hopsání seznají, že si oba uhnali Tureckou muziku. Tak přímo o tohle se nejednalo, ale ta vteřina zkamenění, když oba poznali, s kým mají tu čest. Ale nic, po vteřině, jakoby se nic nestalo a na pokoji nám pak ten strýc bonviván vyjevil, že ta soudružka uklízečka byla těsně

po válce, kdy se i do Prahy vrátila svoboda a z ní plynoucí šálivé nadšení, byla ta dáma ozdobou nočního klubu Romance, který se později, už za socialismu, několikrát přejmenoval, aby nenesl ani při šukání tíživé dědictví prohnitých kapitalistických manýrů, za nás se jmenoval Romania, zkráceně Romanka, ale nechodili jsme tam za účelem šukání, to tedy vopravdu ne, ano – brž za kulturou, páč tam chodili baletáci a s nima baletky sboristky z pražských divadel. Jo, ta dívkta tehdy byla nejkrásnější holkou toho salonu, tak zvaně kočárová, to nebylo zaplatit bordelmamá pětku a pak ji vohnout přes popelnici v průjezdu, a co bylo hlavní, měla umělecké jméno Holubička. Prý proto, že milovala píseň La Palloma, což v ruštině znamená Holubička a kterou jí musel šéfdirigent místního šramlu zavrzat na housličky, když jím C₂H₅ OH rozněžnil neurony natolik, že začla ještě před policejní hodínou, lkát, kde by dnes mohla být, kdyby Samo, přestože chlapi nejsou žádný drbný, se to ještě to odpoledne na patře rozneslo a neřekli jsme jí pak jinak, než jejím uměleckým jménem.

A právě v tuhle chvíli mě napadnul i další film, Světáci a paní Šejbalová. Takže další profese, kam se za sociálistu mohly uchýlit vdovy po bankovních úřednících, generálech ve výslužbě, profesorů klavíru...

Průser je v tom, že jak začnu vyblinkávat svoje vzpomínky na obrazovku, tak přesto, že mám dost přesnou představu o tom o čem chci vyprávět, o lidech, kteří v tom období hráli nějakou významnou roli, tak jen pustím 13. komnatu na špacír, začnou mi ty další, a daleko horší komnaty posílat vzpomínky, o kterých jsem příčinlivě doufal tou nejtajnější z abeced, že už se nikdy a nikomu nepodaří je vyhrabat. Na druhé straně, jsem romantik značně poznamenaný technokratizmem, a někdy mám rád věci, které se dají změřit a jindy mě měření lidských hodnot, když se o to někdo pokouší, dokáže šíleně, ale šíleně nasrat. A sousedka Zuzanka mi kdysi napsala, jako recenzi na jedno moje vyprávění, že obdivuje mou odvahu, nosit svou kůži na trh. Ale jak se pozná, jak pozná autor, kdy už je se svou kůží na trhu, a kdy je to „jen“ čtení, které pohladí po duši, jak říká Alenka, Dášenska a dokonce i pár chlapů, do kterých bych to v životě neřek ? Ani jeden z nás není 4% !

Takže tím prvním, na koho si vzpomenu byl Mareček. Ne, ne neměl nic podobného s hrdninami z onoho slavného filmu o penisu, o péru, a nevím už, a asi jsem to nikdy nevěděl, něco mi říká, že odněkud od Kolína (byli dva a potkali se u Kolína, tedy to je fakt nádhernej film kam se sere holyvůd)) odkud ho do Prahy vítr přifoukal, ale byl to kousek. Tedy co vůbec a nejprvnějc člověka do očí trklo, byl jeho ksicht. On totiž měl neskutečně nesouměrnej ksicht, ale tím nemyslím křivohubky typu Ransdorf, Vondra nebo Tchoř, či jak se ten poslanec jmenuje. On byl takovej kulatější človíček, broušený brejličky a jednu polovinu obličejje měl fakt o dost větší, trošku jako ten současnej mluvčí ministerstva Zdravotnictví, takovej tykva, no prdelní ksicht, co mám víc povídat. Na tom by nebylo nic divnýho, takovejch nás tam bylo víc, ale pozoruhodný bylo, že do koleje za nim chodily tak krásný holky, že je úchylák Malý, občanským jménem strážce fortny na Hlávkárně, nechtěl pustit nahoru, páč věřil nějakou zradu, takový to byly krasavice. Enteligentní. Faktem tedy je, že zatímco my jsme se vyskytovali převážně ve sportovním, já ve své skromnosti především proto, abych moh rozehrávat koncert svalů a šlach, ale působil jsem spíš jako exot, se kterým se holkysice rády vyskytovaly, převážně proto, aby nasraly kolíky, kterým odhalily nějakou bokovku, ale jinak moc vůbec nic, jenže Mareček, ta kurva, chodil výhradně jen v obleku, s kravatou a košilích převážně bílých. Nebylo pamětníka takového počínání, jen Šubrt, brácha pěnice z Národního, Šubrtové, tuším Milady, kterej byl ale takový hovado, že i na spolubydlících vyžadoval, aby si navzájem vykali. No, hrůza. A nám to vrtalo hlavou, jak ten ksicht prdelní to dělá, protože auto vlastnilo v koleji jen pár příslušníků dělnicko rolnický buržuasie, a to ještě jen vobčas, tak jsme se samo že ptali. A von ten hajzl, porady veškerého druhu a tematiky se konaly na mém pokoji, ale to už jsem bydlel na tý straně co de do Jenštejský, v části směrem k Domovu korejských studentů v Dittrichovce. tak von ten zmetek, Marisa, jak jsem ho pokřtil na počest Ládi Marečka, co bydlíval jen vo ulici vedle, na Bezděkově, nám vyprávěl víře nepodobnou technologii obstarávání zásuvek, totiž, že vyčká dne, kdy se ve vnitřní Praze konají nějaké

prominentní večerní taneční, v Obecním domě, ty snad byly úplně nejslavnější, v Lucerně a jánevím kde ještě, a počká, až se vdavekchtivé maminky naštosujou na refýži, čekající na tramway. Ne snad, že by taxíky tehdy nejezdily, a dokonce to nebyli takoví upíři, jako dnes, ale zas jich nebylo tolik, a tím pádem i velmi situované rodičky odvážely dcerky pomocí tramwaje. A ten kurva, ten Mareček to dělal, prej, tak, že se přitočil ke dvojici, která vypadala, že nebydlí za Bráníkem v cihlama vobezděným vagonu, a měl na to setsakramanetský čuch, samo, že holka musela bejt jak lusk a matince muselo zářit z očí, že by měla ráda pro dceru svý jistý. A pak, pravil dále Maris, dvorně smeknu pohlavní příkrývku, lehce, ale jen docela lehýnce, abych nevypadal jak parvenu, se ukloním a představím se. Tedy to nás sebralo, protože studenti nebyli právě vokovaný zlatem a neoblíkali se u Adama. Jenže v tom byl ten fo'r, že on se představil jako studující Českého vysokého učení technického, Fakulta strojní, madam. To byl další ženijální figla tý doby a toho proslovu, páč babičky a matinky zhusta pamatovaly tu nádheru První republiky, kdy študák na bytě byl tutovka, budoucí dochtor nebo dokonce inženýr pokud matinka bytná měla i dceru na vdávání, jenže jak se po únoru dbalo na bezpracnej zisk, tak na MNV takové aktivity moc rádi neviděli, a tak maminky musely lovit jinde.

A pak, když přijela tramvaj, tak že, já, to je náhodička, dnes mám velice šťastný den, madame, smět jet s tak krásnými dámami několik stanic, neboť máme stejnou cestu. Matky byly zavhlý v těžišti samou radostí, jakou že to partii jim seslalo samo marxistický nebe a než byly další taneční slovo dalo slovo a ruka byla v nohavici.

My jsme mu to samo že moc nevěřili, přece jenom se začalo trošku politicky oteplovat, bourala se knihovna chobodnice na Letenský pláni, nebo co tehdy bylo za stavbu, v Praze vyrostlo několik malých divadel a hudebních skupin, které mistrně obcházely tehdejší ideologii a pod rouškou hudby dodnes utlačovaných černých otroků v Júesej prali do šestnáctek socialistický pojetí jazzu, později rokenrollu. Jenže na druhý straně, ty holky byly většinou študačky a i kdyby ne, tak kamarádky všechny s někým chodily a tak už jen z prestižních

důvodů.

My jsme lítali po Praze s hormonama jak s falešnou pětkou, než se našinci je podařilo někde udat, a ten hajzl voteklá, brejlatá, nesouměrná, ten že by to takle, nemlich a ausgerechnet právě takle dělal? Ale ve fortně denně postávaly krasavice nevidanejch paramerů a skoro všechny na slintajícím úchylovi ve fortně chtěly, aby jim dolů svolal pana Marečka. Jo a ještě něco, zatímco kuřáci na koleji, ale vůbec, myslím študáky, kouřili velice málo, v porovnání s dnešní dobou, a pokud tedy kouřili, tak to, co bylo v té době nejlevnější, tuším že Lípy a podobný značky, tak Maris, pokud byl na lovu, kouřil výhradně Pall Mall nebo podobný vokovaný cigarety, kde to sháněl čorti znajut, snad se to dalo sehnat i legálně, v Tuzexu tedy určitě, nebo od pinglů Alcronu a podobnejch ubytoven. Ale to není podstatný, prostě na tý refýži si zapaloval výhradně ty jemeriky, samo že koksákem, páč kdo něco v Praze znamenal zapaloval si retko rakouským benzinovým zapalovačem, jenž slynul koksák, v Tůzu ho měli za 4 bony a a za bon víc tam byl na něm i portrait fotbálisty, anebo, to tedy bylo fakt jen pro zvané, když se naklonil, ten zapalovač, tak se na něm jakoby svlíkala modelka, která už měla za sebou aspon tři generálky včetně kompletního výbrusu..

No nevěříte, povídá Maris, tak jestli vás to zajímá, tak se prostě přijďte podívat, nedáte na sobě znát, že se známe a bude to. To jo namítli jsme, ale jak poznáme, kam že se máme dostavit.

Podívejte, parvil Maris, já sem čestnej chlap, tak aby nevzniklo podezření, že jsem s těma babama smluvenej, tak si vyberte sami nějaký taneční, dáme si spicha půl hodiny po ukončení, páč ty nejlepší partie se nehrou do šatny, hned jak bubeník udeří na závěrečný buben, anebo dokonce v předstihu, ty nejlepší partie si jdou po ukončení hodiny svažit rtíky grenadinou do baru přilehlého šatně a teprve pak, když lumpenproletariát si vyzvedne tepláky určené do tanečních nebo přešité za tím účelem montérky, teprve pak si jdou pro svršky, přešité z kostýmů, které pamatovaly lepší časy, dámy.

A kromě toho, parvil Mareček, výrazně se tím snižuje riziko, že se na refýži setká více milostnic.

A jak řekli, tak také udělali.

Vytipovali jsme taneční v Mánesu, bylo to kousek od Hlávkárny a navíc to mělo umělecký nádech, Maris pochvalně zamručel nad šťastnou volbou, a team, složený z Viléma Kovalčíka od Ostravy, Johnyho Krause z Nového Strašecí a Jirky Langeru z Lipníka nad Bečvou se dostavil po desáté večer na refýž k Mánesu.

Vilém Kovalčík měl tak silný brejle, snad čtrnáct nebo dokonce šestnáct dioptrií na každém voku, takovou mohutnost v oku neměl ani soudruh Husák, a jak se tehdy nedělaly ty brejle lehčený, měly takovou váhu, že je neudržel u kořene chobotu ani za zlatý prase a jak mu permanentně seděly až dole, jak se sosák rozšiřuje musel mít hlavu pořád tak zakloněnou, že to vypadalo, jakoby furt čuměl na hvězdy, cožpak o to, imidž to nebyl špatnej, kampak to dotáh Grygar nebo Baudyš, jenže na konverzaci to bylo špatný jak mu v tom záklonu zajela palice do ajziponáckýho kožichu po tátovi, tak lautr hovno slyšel, ten chlupatej límec mu zakryl lupena, takže bysme museli naň rvát jak četnickej závodčí Franta Mrázků na Švejka v tý hospodě, tak jsme předstírali, že jsme si ho vyzvedli ze slepeckýho ústavu na Klárově a chcem mu ukázat noční Prahu. Jirka Johny Kraus měl lehce odřeny kožený tříčtvrták, takže vypadal jak koňskej handlíř, kterému uniklo, že na Václaváku se už s koňemi nekšeftuje, Jirka Langerů si konspirativně voblík do černých vlněný šponovek, nemlich ty samý jak v nich vo dva roky pozdějš ukazoval na Božáku pěknícům z Varů, jak se jezdí Mosser, a protože si vohrnul pestrý vlněný ponožky přes pohorky, vypadal jak Anděl na horách, jak odborář z malý Fatry, kterej zabloudil v bahně velkoměsta, no a já, já měl cajkový kalhoty, páč to byl tehdy v Praze hit úplně vůbec největší a k tomu pohory ze surový kůže a pod svetrem se šalovým límcem, jsem měl pruhovaný námořnický tričko, čímž jsem moh bejt právě tak velvyslanec chudší země středního Východu jako plavčík z nedaleko kotvíciho párníku Primátor Dittrich, oba na dovolené. Samo, že Maris už byl zahalen do obláčků kouře z nefalšovanejch jemerik, a samo, že jsme, stojíce jen metr od něho, nedávali ani pohledem najevo, že se známe. Dokonce, ale to jsme potom zavrhlí, jsme se zabývali

myšlenkou, že až se zásuvky dostaví, že sehraje tu etudu z filmu Hej rup, tuším, jak J.W.Rich říká, to je zajímavý, a takle udělá při tom rukou, toho člověka vůbec neznám ! Zůstali jsme tedy při družném hovoru o neutrálních věcech, aby nebylo patrné na prvních posledech, že jsem študáci z nedaleka, o tom, ve kterém Tůzu mají nejlepší kakao, jestli vyhraje Sparta nebo Slávie a jestli cena nafty Brent letos překročí magickou hranici deset rublů za verstu.

Ze dveří Mánesa vyšuměly tři dvojice velice krásných tanečnic a nepřilíš ošklivých průvodkyň.

A fakt, ať se propadnu, esli vrdlouhám, ono to probíhalo přesně tak, jak ten zmetek, vyprávěl. Vlasně úplně přesně ne. Zatajil nám, že první blahodárnej krok je to, že jakmile se gardemaminy dostanou nadovid, aby nejen podle kouře ale i opticky mohly rozeznat, co ten mladý muž na refýži kouří, tak jak se ty dámy dostaly na kritickou vzdálenost, tak Maris okázale, aby si všimly, že típnul, kvůli těm babám celel pulčik ameriky a vhodil způsobně do odpadkového koše. Přitom se provinile nalomil a zaševalil „Pardon, dámy“ a lehce předvihl pohlavník.

No matky z toho byly hotový, hned na místě, ani nevyčkaly návratu do rodinné vilky a opětovaly zářivé úsměvy. My jsme to málem prosráli, páč jsme ohromením zapomněli konverzovat mezi sebou, takovej to byl dojem i na nás, zachránili jsme to narychlo tím, že jsme slepci Vilémovi ukazovali, kde se asi nachází Bílá Labut a odborář Jirka dokonce zacitoval úryvek z 1. Máje. Toho od Karla Havlíčka Máchy. Ne od Sacca a Vanzettiho.

Ale dámy měly oči jen pro toho knechta, a von, ta kurva, von eště stihnul udělat na nás pár ksichtů a posunků, něco v tom smyslu, tak teď se dívejte, teď uhlídáte.

Znovu smeknul tu pohlavní příkrývku, uklonil se ještě o něco hlouběji, ale ne zas tak moc aby to nebudilo dojem rektální speleologie, a sladoučce, ale fakt to bylo na inzulin i pro zdravoše, sladce, přesladce zaševalil to svoje „dovolte, madam, abych se představil.“

Baby, jak se nemohly zmátořit z toho, jak kvůli nim típnul tu jemeriku a jak poprvní přismeknul se mohly pochcat

blažeností, když tu úklonu zopakoval a teď to dilema, kterou že tedy si vybere, páč to se dalo vyčíst, že vedle tramwaje klusát nebude, tak on se ten hajzl tvářil naprosto neutrálně, přirozený výběr druhů podle Darwina, a my jsme dočista ztráceli nit hovoru a abychom nebyli nápadný, eště že jsme s sebou vzali Viléma slepce, to se dalo svést na to že se tak kochá vyhlídkou na Vysočany, že dočista oněměl a my s ním, no a pak tramvaj fakt se dostavila a co nás tam bylo tedy ty tři babský dvojice my špij'oni sme se naprali do, a jeli směrem na Bráník. A von je krmil historkama o tom, že strejda je velmi vlivná osoba na ministerstvu zahraničí a on to studium musí udělat hlavně kvůli tomu, aby moh dělat Jižní Americe obchodního atašé, to slovo se snad v tý době nesmělo ani používat, aby to nezavánělo kapitalistickými manýry a moh by, samo, že by moh bydlet u strýce, neboť on má vilu na Ořechovce a většinu roku je v zahraničí na služebních cestách, - a to šetrně vysvětlovalo, že si moh dovolit nejenom kouřit, ale i típnout víc jak půlku cigarety, a dámy se zatetelily blahem při pouhém pomýšlení, že to bylo jen a jen kvůli nim, a tehdy, jako dnes to vidím, ta nejkrásnější z holek, ale byly krásný všechny tři, vystupovala s máti na Jizerce, pozdějš tam bylo studio televize, kousek za tím dřevěným kostelem, no hogo fogo čtvrt, lepší už snad je jenom na Hanspaulce nebo na Barrandově, no vystoupit jsme s ním nemohli,, parníky sice kotvily i tam, moh jsem jít v nejhorším na puškvorec, ale Jirka se v tom lyžařským moh jít tak akorát po prdeli vozit v branickém lomu, tak nás zase zachvátila šlechetnost a rozhodli jsme veřejně deklarovat, na celou tramvaj číslo....., že jako bonbonek ukážeme slepci Vilémovi v Bráníku most Intelligence, kterej v tý době obstírala řada mýtů a jeli jsme tedy dál, jen vo stanici, dost však na to, aby nás ty vdavekchtivé maminky nespojovaly se sňatkovým podvodníkem Marečkem.

No co vám mám povídat, druhej den jsem šel z koleje ven a už na odpočívadle jsem slyšel, jak dívčí hlas říká tomu úchylovi ve fortně, že by potřebovala zavolat pana Marečka. Pan Malý ale měl svoje instrukce, máte smůlu, soudružko, pan Mareček odešel na fakultu a vrátí se až pozdě v noci. Když jsem potom z balkonku vyjuknul ven, byla to jedna z těch dívek, keré jsme

inkognito vyprovázeli do Bráníka

Ale Mareček, čerta starýho, že byl na fakultě, tlemil se na odpočívadle o patro vejš. Ani jsem se nemusel ptát. Mám jenom jednoho, pravil, a tak si musím dělat pečlivě pořadník aby se ty holky ve vrátnici pokud možno nepotkávaly. Ten Kerberos, a kývnul hlavou směrem ke kukani lorda strážce pečeti, má svoje instrukce.

Ale ten nevypadá, namítl jsem, že měl nepotlačitelný charitativní sklony, chci říct...

To víš že ne, přerušil mě, musel jsem mu něco šoupnout. Vybírám si jen partie, jak jste si mohli všimnout a vypnul to, kde jiní mívají hrudník. Partie s velkým „P“. Krabička šestřífledek to spraví na celý měsíc.

Marisu pak jsme čas od času vídali v koleji, téměř denně se nějaká fakt krásná holka vracela od koleje s informací, že pan Mareček je v Horské ulici, Na Výtoni, ve Štěpánské, kde všude, a ještě na mnoha dalších místech, mělo CVUT svoje ústavy.. Ale na přednáškách a cvičeních se prakticky nevyskytoval.

První zkouška, ta vůbec nejprvnější celého našeho studia, byla z Částí strojů. My, průmyslováci, jsme byli za vodou, ale stejně, ztráceli jsme bobky od chvilky, kdy jsme vstoupili do posluchárny.

Jako dnes to vidím, ten příklad z písemky, jejíž úspěšné zvládnutí bylo propustkou k ústním, klasickéj bagr s navijákem a vypočítat síly, reakce v ložiskách a čepech, ohybový momenty těch jednotlivých částí ramena a zbylého ústrojí. Na to, že tehdy kalkulačky nebyly a měli jsme jen šibr, tedy logaritmické pravítko, a na daný časový limit to zas taková sranda nebyla.

Byli dva, ale nepáchli cibulí a pivem, jako v té kdysi slavné povídce spolupracovníka Škutiny, ale páni asistenti Krejčí a Pešek, kteří dbali na to, aby písemka proběhla v rámci pravidel.

Krejčí byl seriózní prošedivělý starý pán, který z nějakého důvodu zůstal jen na postu asistenta, zatímco Pešek byl obtloustlý a hovorný mladík, který měl kariéru před sebou.

Když byla asi polovina limitu za námi a my se pokoušeli zjistit, jestli se k podobným výsledkům dopracoval i někdo jiný, otevřely se dveře posluchárny a dovnitř vplul Mareček.

Usmíval se tím zvláštním pokriveným úsměvem a rovnou

k asistentovi Peškovi, který stál u tabule.

A', pan Mareček, zahlaholil bodře asistent Pešek a dělal, že se jako dívá na hodinky, že doba písemky už dost pokročila.

Maris to nabral přímo k němu a fakt, at se propadnu, naklonil se k němu a dal si svou dlaň před ústa, hřbetem ke svému obličejí, jako že to, co bude říkat, není určeno jiným uším a ještě víc se naklonil se k asistentovi Peškovi. Ten, jak se dalo očekávat se k Marečkovi taky lehce nachýlil..

Potřebuju stovku, řekl silným hlasem Mareček, a pak se narovnal.

Bez jediné vteřiny zaváhání, bez mrknutí oka udělal asistent Pešek ukazováčkem to mezinárodní přivolávací gesto, teď se zas Mareček nachýlil směrem k asistentovi a ten si dal naprosto stejným způsobem svou dlaň před ústa a velice silným hlasem pravil

Nemám, jdi na Krejčího.

Pan asistent Krejčí, ačkoli stál na opačném konci posluchárny, nemohl neslyšet.

Mareček souhlasně kývl a vypravil se tím směrem.

Všichni do jednoho, jak jsme tam seděli, jsme zůstali stife. Přímou štajf. Štajf v sedě se provádí velice špatně, ale to byl takovej záhul, že každá jiná figura by tam neseděla. Maris si už v polovině cesty za hypotékou přiložil dlaň ke svým ústům.

Nebylo však potřeba vypravit jedinou hlásku. Pan asistent Krejčí vytáhl šrajtofli a bezeslova mu tu stovku podal. To jsme tedy zírali !

Děkuji, pravil Mareček a dvorně se uklonil, a udělal několik kroků pozpátku, jako se odchází od anglické královny, vrátím při nejbližší vhodné příležitosti..

A jestli si myslíte, že Mareček zasedl a hbitě vypočítal silové poměry na toporu bagru, ten kejvavej bazmek na bagru se fakt jmenuje toporo, tak tedy jste na velikánským omylu. Nevzpomínám si, že by v těch chvílích někdo pracoval na písemce, dokonce ani pozdější poslanci a internovaní ministři, kteří fakt se mnou do školy chodili, dokonce ani pozdější nejslavnější z mých spolužáků úplně nejvíc, záhadolog, ing. Ivan Mackerle, a ve dveřích se jeho úsměv rozzářil ještě a pokynul nám přesně takovým způsobem, jako kynuli dělničti

presidenti a jejich nakynuté manželky davům při prvomájových průvodech.

V ten okamžik jsem poprvé pojal podezření, že něco není v pořádku.

Dlouho jsme Marečka neviděli a nikdo o něm neměl žádné zprávy.

Až jednou, už ve druhém semestru, kdy bylo po zkouškách a prožívali jsme to sladké období jednoho měsíce, kdy nápor na prostudování stovek stránek jakoby nebyl tak veliký, jsme seděli v mém pokoji, který, jak už jsem se zmínil, byl jakýmsi diskusním centrem.

A nejednou „ťuky - ťuk“ protože dveře neměly kliku a pokud se čekala návštěva, nechávali jsme zvenčí v zámku klíč, a zařval jsem, že tam je klíč a do místnosti vplul, s tím svým zářivým úsměvem, no kdo jiný, než Mareček.

Zrovinka jsme diskutovali o kouření, o tom kolik nikotinu dokáže zabít člověka, natož koně a já se blejsknul informací, kterou jsem před lety vyčetl z nějakého populárně vědeckého časopisu, že kdyby se kulička nikotinu, velká jako hlavička špendlíku, položila koni na jazyk, v tu vteřinu by byl tuhej. Natož člověk. A že ekvivalent té zminované nikotinové kuličky je asi pět vajglů z obyčejný cigarety bez filtru, který se musejí dát vylouhovat na několik dnů do vody nebo čaje.

Všichni souhlasně přikyvovali, páč se báli nepřikývnout. Na hřebíčku na skříni visely boxerky pro těžkou váhu, ve kterých jsem s Frantou Hoškem, ligovým boxerem zez Plzně, a pozdějším náměstkem ministra strojírenství a ještě o něco později generálním ředitelem Elektro Pragy Hlinsko, konal cvičné mače, před kterými jsme si rukou dáním slíbili, že budeme jen stínovat a pokaždé jsme ke konci měli na ksichtech monokla natržená obočí, tak tedy všichni, že to je svatá, až marxistická pravda.

Ne tak Mareček.

Otázka působení jedu na lidský organismus, pravil, není ani tak otázka chemického působení molekul jedu na buňku lidského organismu, jako otázka volných vlastností člověka. Mluvil dlouho a dobře a závěr jeho proslovu vyzněl v tom smyslu, že kůň ač má velikou hlavu, a ačkoli se v živočišné

říši svou inteligencí radí společně s delfíny a ženami do těsné blízkosti člověka, podobně jako ženy, není schopen rozumné úvahy. A proto, a varovně zvedl ukazováček, ani jeden ze jmenovaných nemá řízené volní vlastnosti, jako má člověk.

Když budu chtít, sdělil ohromené společnosti, tak když si vylouhuju ve sklenici deset vajglů z cigaret a pak ten koncentrát vypiju, nic se mi nestane, protože si prostě poručím.

Podruhé v dějinách Hlávkárny jsme zástali stife v sedě ve spojitosti s Marisou.

Popátku odešel a ve dveřích, po té co se dost nakochal naším ohromením, zas s tím svým zasraným přezíravým a pokřiveným úsměvem, se symbolicky uklonil.

Rozpustili jsme seanci a věnovali se věnování, rysům, studiu i kultuře jakož i v rámci sexu prohlížením ilustrované knížky Domácí lékař

Za čtrnáct dnů se dostavila do pokoje spojka, která svolávala poradu do Marečkova pokoje. Dostavili jsme se v hojném počtu, protože tou půjčkou od asistenta Krejčího se proslavil a zástup překrásných dívek, dožadujících se vstupu do koleje za účelem Ing. C. Marečka, tak se fakt nechal titulovat, narůstal exponenciální řadou. V pokoji bylo nahuleno jak v RaJ V. cenové skupiny. Rozesadili a rozlehli jsme se vůkol a snažili se skrze dýmovou clonu zahlédnout Mistra. Podle odlesku žárovky na jeho broušených brejličkách jsme ho, když jsme se trošku rozkoukali, i poznali.

Pánové, pravil velký Mág, dozajista si vzpomínáte na naši diskusi ohledně působení jedu, konkrétně nikotinu, na lidský organismus. A nebude ode mne neskromné, když projeví naději, že si vzpomenete i na moji teorii, že jen na vůli člověka záleží, jak bude na jed reagovat.

Nuže, a udělal dramatickou pomlku, zde je důkaz. V dlani držel skleničku, které se v těch dobách říkalo Kremžský servis, neboť se v ní distribuovala Kremžská hořčice, tuším že za čtyři kačky a spořivé hospodyňky ji ekologicky nevyhazovaly, alébrž po umytí nainstalovaly do kredence, za účelem rodinných oslav.

A v té sklenici, a přizdvihl ji, do výše hlavy, jenže bylo lautr hovno vidět, dílem kvůli smogu a dílem proto, že ji měl

prakticky celou v dlani, jsem rozpustil nikoli smrtelných pět, slovy 5 vajglů z cigaret Lípa, jak zní smrtelný ekvivalent tady kolegy Maška, a ukázal napřaženým cigárem v symbioze s kremžským servisem na mně, ale jedenáct vajglů, protože, a to si pánové pamatujte, jedenáct je jedno z magických čísel. Já si v tu chvíli zaboja nemoh vzpomenout na jinou magii než na Klapzubovu jedenáctku nebo pohádku u jedenácti menstruacích, nebo jich bylo dvanáct, či snad dokonce třináct, ten třináctý byl měsíc Československo-Světského přátelství od Boženy Němcové.

A Maris teď přendal vajgla do druhé ruky, kremžský servis uchoopil dvěma prsty jen za horní okraj a opsal tou skleničkou několik oblouků. A fakt, byla zpoloviny plná vražedně tmavý tekutiny, hnědá až do černa, a při představě, jak to musí asi šmakovat, kdyby se snad někdo pokusil koštnout, nám na zádech vyskočila husí kůže, veliká jak rumový pralinky z Orionu.

Poslední opsaný oblouk a šup, fakt to do sebe zvrhнул, jako chlapi, kteří umějí, dovedou do sebe naráz šupnout hořčičák rumu.

Zkameněli jsme.

Zkameněl, bohužel, taky koryfej vědy, Ingeneur Candidatus, student Mareček.

Dalo by se říci, že odešel bez slůvka rozloučení, jako se to píše na parte od Funebry nižších tříd, žádný doprovodný efekty, žádná okázalá agonie, jako když se vobrácenou sekyrou špatně trefí prase, tedy jako prase po první ráně se tvářil, jinak nic, jen se na tý židli jakoby našponoval, ruce mu klesly podél těla hlavu měl nastranu a chodidla do vostrýho úhlu.

Vrátný ve fortně naštěstí uměl telefonovat a fakultní nemocnice na Karláku je jen o pár metrů dál. Sanitka tam byla za pět minut nevěřicně zirájícímu doktorovi jsem řekl, že se omylem napil vylouhovaneých vajglů

A k čemu, pane kolego, pravil ten lidumil v bílém plášti, se v koleji požívají vylouhované nedopalky cigaret?

Nevím, zalhal jsem, snad to chtěl domů na mšice, protože u nich nikdo nekouří .

Ch chm, ch chm udělal doktor, člověk by řekl, že snazší se

jeví donésti domů ty nedopalky a doma je pak vylouhovat.

Asi chtěl ušetřit čas, pane doktore, to louhování trvá několik dnů.

Tot' již argument, který vyvrátiti lze jen stěží, odušil doktor a podle toho jak rozhodil rukama a jak mu zacukaly koutky jsem usoudil, že jsme se rozešli plni vzájemného pochopení.

Dopplerův efekt mizející záchranky nám zvěstoval, že to nevzali dolů k Botanický zahradě, k Apolináři, kam by se příslušelo, ale opravdu jeli do fakultní na Karlov.

Doktor byl šlechtic ducha, protože za pár týdnů se Maris vrátil, pravidelná strava a sexuální abstinence se na něm blahodárně podepsaly, avšak přednášky a cvičení pro něj byly něco jako zakázané město v Pekingu, tedy ne, že by mu to zakazovala fakulta, ale nějaké vnitřní přesvědčení, viděli jsme ho tam je velmi vzácně. Dav ctitelek silně prořídnu, protože Maris nedoplnil, ani nemohl, jsa internován, byť jen o několik desítek metrů od Hlávkárny, včas jemerické kuřivo Cháronovi ve vrátnici a ten s gustem líčil užaslým kandidátkám sebezničení, tedy manželství s Marisou, že právě odešel s nějakou dámou a „měli se k sobě“. Krom toho už bylo po tanečních.

V té době o které vyprávím byly v okolí Hlávkárny plynové lampy a já si nikdy, když jsem pak všechny zbývající dva roky měl okna do Jenštejské, k večeru nenechal ujít chlapíka s dlouhou bambusovou tyčí, jak zatáhl tou tyčí za kroužek pod lampou a za pár vteřin se okolo kandelábru rozlilo magické plynové světlo. Dokonce, po mnoha letech, když byla populární společenská hra, kdy se podle otázek a odpovědí hádalo, čím jako je ten soutěžící, tak nikdo nikdy neuhádl dvě moje snová zaměstnání, strážce majáku a rozsvěcovač/ zhášec plynových lamp. Nevím proč, většinou hádali na gynekologa amatéra nebo úředního ohledávače slepic. Což je v jistém smyslu, to tedy dostanu od feministek díl, jedno.

A co je k lepšímu a bez úrazu, před týdnem, v roce 2008, jsem náhodně v radiu vyslechl reportáž o tom, že se plynové lampy právě v těch místech znovu instalují.

Maris občas navštívil naši společnost v mém pokoji, ale bylo znát, že jeho sebevědomí utrpělo těžkou ránu,

tím neúspěšným pokusem s nikotinem a taky tím, jak před Hlávkárnou silně prořídil zástup zásuvek. Dokonce se rozešel i s nádhernou holkou odněkud od nich, párkrát za ním přijela do koleje a my jsme na ní mohli oči nechat a když jsme ho zpovídali, jestli nelituje, že se sní rozešel, tak pravil: Lituju, ó´ a jak, ta nosila na rande tak fantastický uzenu, že lepší jsem od té doby nejed.

Jak jsem se zmínil o těch plynovejch lampách tedy těch před kolejí, nikoli podle Havlíčka, tak dnes je všude zemní plyn, methan, samo, že i v těch právě a nově instalovanejch, ale tehdy to byl svítiplyn, kysličník uhelnatej a mrtvoly po něm jsou krásně růžový. Kupovali jsme si všichni Večernici, tedy Večerní Prahu, stála tehdy šedesát háků a bylo tam naprosto všechno, co se v Praze šustlo. Samo, že úplně všechno ne, byla cenzura, takže o politice jen to hezké, o politice tábora míru, a o politice imperiálistů zas to nejhorší, ale já mám na mysli zprávičky z denního života Matičky Stověžaté, kde koho přejeli, kde se kdo nesocialisticky vožral, tak, že ho museli vzít ke Skálovi, kdo se votrávil, ať už úmyslně nebo neúmyslně plynem, a tak podobně.

Seděli jsme jednou zas u mě a někdo přečetl zprávu z Černý kroniky, jak si někdo z nešťastný lásky pustil ve Vršovicích plyn a našli ho už tuhýho, růžovýho.

Otázka otravy svítiplynem, pravil Mareček, respektive podlehnutí jí, je otázka řízeného metabolismu. Uvedl několik příkladů, jak indiští jogíni dokážou regulovat nejenom basální metabolismus, ale i například frekvenci tepů srdce a dechu. A když to dokáže takovej jogín, nebo dokonce medvěd nebo syseľ, tak proč by to neměl dokázat člověk ?

Kdyby na to přišlo, tak člověk by mohl tímto způsobem tou řízenou metabolizací přežít i koncentraci, která nezavěčeného zabije. Byli jsme klidní, protože zatímco vajglů si moh potají vylouhovat kolik chtěl a těžko mu v jejich konzumaci moh někdo zabránit, tak se svítiplynem je to jiná. Aby si sehnal bombu se stlačeným svítiplynem a pak demonstrativně vědecky inhaloval přes ventil katederní gázmasky, to bylo zhola nemožno.

Mysleli jsme si.

Vzpomínáte, jak jsem se v úvodu zmiňoval, že kuchyňka na konci za rohem bude hrát v mém vyprávění významnou roli.

A je to tady.

Druhý den, po teoretickém ozřejmění dalšího potenciálního experimentu, dupot po chodbě a mlácení na moje dveře a honem, pojd' rychle na chodbu, v kuchyňce někdo leží na podlaze, zevniř je zamčená a na chodbě je cítit plyn.

Z toho nejbližšího okna z chodby toho nebylo moc vidět, ale jisté bylo, že ten na podlaze je Mareček. Nevím už kdo to byl, snad Franta Hošků, páč před školou dělal u hutních montáží a na vejšky byl trenovanej ale frajer v každým případě, otevřeli jsme okno na chodbě, rozbili tabulku v tom u kuchyňky a otočili klíčkou. Pak tam ten frajer vlez zavřel plyn o odlígroval dveře kuchyňky. Vyvlekli jsme Marisu na chodbu, ale to už po schodech dupali sanitáři s nosítkama, protože někdo to šel říct dolů, do vrátnice. Tady jsme nemuseli nic vysvětlovat, tedy o příčině bezvědomí a byla i smůla, že se dostal zas do fakultní na Karlák, kde měli jeho papíry o náhodné otravě nikotinem. Teorie náhody v tu chvíli dostala nezacelitelnou trhlinu.

Přiblížilo se další zkouškové období. Největší hrůza se jmenovala soudruh odborný asistent Jalůvka, pošilhávající přes rudou knížku na post šéfa katedry, po profesoru Urbanovi, který byl spolužákem rakovnického gymnasijsního profesora Bureše. Pokud jsme, my rakovničáci řekli, že jsme z Rakovníka, pan profesor se rozzářil a hned jsme museli slíbit že budeme Mířu pozdravovat, a proč to neřící, byli jsme od té chvíle rovnější mezi rovnými. Naneštěstí pan profesor Urban bádá už v těch oblastech matematiky a geometrie deskriptivní, které hraničí s filozofií, a tato oblast si mezi badateli vybírá krutou daň. Ta teorie prázdných a kantorovských množin, Alef nula, dělení té nicoty na nicotu ještě menší, od toho tedy radši dál. Dost času trávil pan profesor v nemocnici a naneštěstí i v době, o které mluvím. Žezlo katedry svíral tedy soudruh Jalůvka a když jsme psali písemky, ten vstupní test, tak najednou se zas otevřely, fakt jako přes kopírák při Částech strojů, dveře, a v nich Mareček.

Ta kurva ten Jalůvka, měl pamatováka jako málokdo a prý „ á soudruh Mareček, copak, nám, soudruhu, nesete ?

„Já bych měl k vám jednu velikou prosbu, tichým hlasem zaševelil Maris, soudruhu odborný asistente“, nevím, proč mě napadlo zastupující říšský protektore.

Soudruh Jalůvka věnoval kroužku radostný pohled, jako že nic lidského mu není cizí a „pokud to bude v mých silách, rád vaši prosbu splním“.

Víte, soudruhu profesore, a soudruh Jalůvka udělal stydlivé gesto, jako, že to je předčasné, ale zrcadýlko ješitnosti se orosilo, ne že ne, já bych potřeboval tuhle zkoušku odložit.

No proč ne, pravil soudruh Jalůvka, t.č. odborný asistent, máte-li pádný důvod, možné to je.

Myslím, že mám, soudruhu profesore.

???????

Jsem a ještě nějaký čas budu zavřený v blázinci.

Jalůvka, soudruh a k tomu ještě odborný asistent odskočil, jako kdyby před ním stál Trockij nebo Bakunin.

On vyslovoval spoustu sykavek špatně, ale teď připomínal rozrušenou kraju. Ne vzhledem, ale neartikulovaným projevem.

„Takže jsme domluveni“, zamumlal Mareček a pozpátku opustil posluchárnu Na Bojišti, hned vedle Kalicha, jak měl se sapérem Vodičkou v šest hodin po válce sraz Švejka.

Po prázdninách, už ve druháku, bydlel jsem podle nepsané hierarchie zas o patro níž, „ťuky-ťuků a nikdo jiný se nehrne do dveří jak Mareček. Vymydlenej, kulaťoučkej zářící.

Jsem teď na psychiatrii, zahlaholil, ale protože nejsem agresivní psychopat s asociálními sklony, mám dvakrát týdně odpolední vycházky a ukázal mi kartičku, která ho opravňovala k ke tříhodinovému opuštění ústavu.

Svolal jsem do svého pokoje narychlo konferenci.

Líčil nám story z blázince a my na něm mohli oči nechat.

Jsem ozdobou oddělení, pravil Mareček. Ohromil jsem svým svým úsudkem celé to lékařské koncilium.

Když jsem dostal otázku, co mají společného voda, země oheň, vzduch, řek jsem bez váhání, že jsou to živly.

Pravda, připustil skromně, nesbíral jsem stále jen vavříny.

Zajímaly nás podrobnosti.

No, pravil ozdoba Hlávčárny Mareček, při jednom tom

konciliu se mě zeptal pan první asistent Vondráček, jestli mám nějaké fobie. A já že ne. A z ostrých předmětů máte strach ? a já že nikoli. A z ohně ? Taky ne.

A ze špičatých, to strach nemáte?. Začalo to silně připomínat Švejka před komisí v blázinci

Ne pane profesore.

Pan profesor mrknul, myslel, jsem, že má tic, jak už to psychiatři ze zákona mívají a zezadu, jak jsem seděl na židli a měl tu prdel vyšponovanou, mi do ní první asistent Vondráček vrazil, aspoň cent'ák hluboko, ševcovský šídlo.

Zařval jsem jak kráva a vyskočil tak, že jsem je málem všechny porazil.

Lhát se nemá, ňu-ňuňu, vy jeden, pošimral mě po ovaru pan profesor, a zdvojnásobili mi dávku Plegomazinu. Už teď ho beru po hrstech.

„A co sex“, byli jsme jedno ucho.

Sex, povídá Maris, sex je nadčasový a nezná hranic. Všude žijí lidé. A duševními poruchami netrpí jen starý baby. Spíš naopak. Funguju tam, no něco jako sexuální terapeut, takový dobrovolník z řad pacientův tom oboru a pan profesor je mi velmi příznivě nakloněn, neboť je lékařsky doloženo a mám pocit, že i on na podobné vědecké práci intenzivně pracuje, tedy pan profesor tvrdí, že sex pomáhá léčit některé depresivní stavy a je v každém případě lepší a přirozenější, to říká stále pan profesor, než chemické přípravky.

Takže ty se zapíšeš do dějin vědy ani ne tak na poli strojařiny, jako spíš na poli medicenským, onkrátně v té mysteriozní oblasti lidské duše.

To ještě nevím, sklopil skromně oči Mareček, a byl, kurvafix, v tý chvíli snad ještě o něco skromnější, než já, po novém roce půjdu do ústavu někde u Kolína. Jako chovanec.

Nikdy potom už jsme ho neviděli.

Morávek

Jak už jsem říkal, v každé nové společnosti vám padnou do oka, na první pohled, některé typy lidí, a je skoro pravidlem, že tito jedinci se později nějakým způsobem proslaví. Když ne proslaví, tak alespoň vryjou do paměti, takže, až se s někým po letech setkáte, tak kromě kantorů nebo velitelů na vojně bude společným jmenovatelem a... vzpomínáš, na Havránka, no Tamango mu říkali, no ten, jak napsal dopis Nikitovi Sergějevičovi Chruščovovi..?

Nebo toho, jak měl tu kratší nohu a stavěl letadlo na lidský pohon a trénoval na to bráchu, no, jo Pavla Horáka nebo Pepika Oktábce, jednoho z mála komunistů z řad studentstva, což ho ale zachránilo, když do vysílačky v Motole, na cvičišti, vyprávěl tehdy legendární fór o českých kosmonautech a prezidentovi Novotném a kontrašpionážní odposlechová služba to zachytila, nahrála a byl z toho vobrovskej mazec.

Za pár dní pobytu na Hlávkárně jsme se znali už poměrně dobře, jednak ti, co byli v jednom studijním kroužku, další ze sportovních aktivit a zbytek pak podle toho, že jsme se denně před půl osmou potkávali ve fortně při úprku na Karlák.

Jednou odpoledne jsem jel čtrnáctkou z Florence na Karlák a jen jsme vyjeli, tak vidím, jak si to za tramvají masť Ruda Morávků. Tehdy ještě jezdily po Praze tramvaje, které měly buď uprostřed anebo na obou koncích otevřené plošiny, takže zručný skokan, pokud respektoval základní zákony dynamiky, a neskákal v noci moc dlouho s nějakou hopsandou, mohl naskočit i za jízdy. Pokud se ve škole, když probírali mechaniku, málo hlásil, tak měl protézy. Ta čtrnáctka nebyla žádnéj TGV, trať byla samá zákruta takže Ruda moh naskočit nejdýl u Rudýho Práva, hned za zátočinou ale on, když tramway zastavila tak zastavil taky. Napadlo mě, že asi lapá po dechu, protože sportovní typ to zrovna nebyl, a pak se to opakovalo i u Masaryčky, u Václaváku, i u Myslíků, což byla poslední stanice před fakultou. Několika lidem v tramvaji ten závod neušel a docela nepokrytě mu fandili. Ale jak se tramway u Myslíků rozjela, Ruda nasadil šílenej sprint, Zátopek by se nemusel stydět a před fakultu doběh s pětimetrovým náskokem. Jo ještě jsem neřek jednu podstatnou věc. Podobně jako už zmiňovaný

Vilém Kovalčíků, tak i Ruda měl alespoň 5 nebo sedm dioptrií.

A jako u Viléma, ty půlkilové čočky se nedaly pacičkama brejlí udržet na kořeni nosu ani v klidový poloze, natož při úprku. Tím pádem, jak klusal podle tramvaje, se mu ty brejle svezly až dolů, na chřípí a on, protože si je za běhu nemoh nijak upravovat, tak prostě zaklonil hlavu tak, že nožičky těch brejlí svíraly se zemí nejmiň šedesát stupňů, takže díky té hlavě, zakloněné téměř do vodorovné polohy nabyl pozorovatel dojmu, že buď je takovej frajer, že jen tak mimochodem sleduje provoz i na obloze, nebo naopak, že do toho běhu dává všechno. O to tristnější bylo, že mu to tramvaj celou cestu natírala. Původ oné dioptrické mohutnosti byl rovněž kuriozní. Alespoň podle Rudova líčení. Ještě na gymplu v rodné Kopřivnici se přihlásil do Svazarmu, do parašutistického kroužku. Páč tehdy Západ řinčel zbraněmi, bylo nutno něco udělat pro realizaci hesla „O mír neprosíme, o mír bojujeme“.

Svazarm měl zelenou a docela úspěšně cvičil kanonenefutr pro případ, že by se imperiálisti do Tábora míru moc prndali. I když byl paravýcvik poměrně rychlý, přesto se žáci seznamovali s variantou, že je to může sfouknout buď na vodní plochu, nebo do koruny stromu nebo prostě se může nečekaně zvednout tak silný poryv větru, že se prostě popruhy padáku těsně nad zemí, nebo při dotyku se zemí rozepnou. U vodní hladiny dva tři metry nad ní.

Přezky popruhů padáku se zacvaknou do takové růžice na hrudi a bleskové rozepnutí se provede úderem dlaně na střed té růžice, a všechny přezky naráz vyskočí. A aby nedošlo k náhodnému rozepnutí, zasouvá se nakonec pod to tlačítko takové perko, má tvar lyry, hudebního nástroje a je přesně tak vysoké, aby tam šlo zasunout, ty nožičky obemknou středový čep a stlačení růžice je nemožné. No, a když se rýsuje nějaký průser, tak parašoust najsampru, řekněme v padesáti metrech vyškubne tu pojistku, co má tvar lyry, ona pak volně vlaje na úchytném lanku, a když je borec těch pár metrů nad vodní hladinou, tak binkne do té růžice a přezky popruhů se naráz rozepnou předtím se to musí pootočit o 90 stupňů, tuším,

Ruda tedy vyskočil, všechno probíhalo normálně až do chvíle, kdy zjistil, že se mezitím zved tak silnej vítr, což

je docela dobře možný, protože termické porvy se dají jen těžko předpovídat, a dílem ho to sfouklo dost daleko od vytýčeného dopadového prostoru a podle toho, jak si to země pod ním mastila usoudil, že by ho to po přistání usmýkalo. Tak, prý, v padesáti metrech vyškubnul tu první pojistku a čekal, až se dostane těsně nad zem. Jenže, tehdy kontaktní čočky ještě nebyly a v brýlích se skákat nesmělo, anebo, nějakým způsobem ty původní brýle při lékařské prohlídce utajil a prošel, prostě, jak bez těch brejlí lautr hovno viděl, neměl odhad, tak když si myslel, že je metr nad zemí, tak ty popruhy rozeplul. Jenže nebyl metr nad zemí ale desetkrát vejš a dopad na zem takovou rychlostí, že se mu roztrho břicho, ukazoval nám šlic od mečovitý kosti až po Lohengrina, něco měl s haksnama a utrhly se mu sítnice na obou očích. Rok ho dávali dohromady, všechno se jakž takž podařilo, jen namísto původních brýlí měl ty flašky od Coca Coly.

Tohle už jsem o něm věděl a bylo jasné, že se zařadí co nevidět do plejády těch, o kterých jsem mluvil na počátku, že po letech, při náhodném setkání, se jich budeme dovolávat.

Takže, když se vydejchal, zeptal jsem se proč nenaskočil do tramvaje hned u Masaryčky, a hlavně, proč byl tak unavený, že nemoh ani nastoupit, když už tramvaj stála ?

Já nebyl unavený, pravil Rudolf. Já s tou tramvají od Florence závodil, a co bych to byl za sportovce, kdybych využil toho, běžel furt, když ona musí ve stanici stát ? To by nebylo fér! Ale u Myslíků, jak sis moh všimnout, jsem nasadil trháka a doběh k fakultě dobře pět metrů před ní.

Ano, nepokrytě fandím takovým lidem. To samo by stačilo na zařazení do nadsandardní kategorie. Jenže ono to zdaleka nebylo všechno. A dokonce to mělo i pokračování po mnoha letech, několik roků po sametové revoluci.

Ale popořádku.

Fakt jsem svou trenovanou postavou budil i v koleji rozruch, skoro denně jsem posiloval v tělocvičně v Žitné, kde jsem měl skřínku vedle olympioniky boxera Juliusa Tormy, a se kterým jsem si i zaboxoval, ale o tom už jsem, tuším, psal, vedl jsem posilování v tělocvičně hned přes ulici, v Sociálně právní ekonomce, ale co hlavní, brzy se rozkrliklo,

že každý večer boxuju s bijcem Frantou Hoškem a hlavně, že každý večer hodinu na pokoji posiluju. Táta mi udělal takový maličký jakoby bradýlka, půlmerový jasanový žerdě byly jen pár centáků nad zemí, abych si neodřel kolíky a trenoval jsem na tom stoj na rukou a přednosy, pak malý, asi dvoukilový činky, se kterýma se dají dělat divy a také speciální, mnou vyvinutá sestava, od prostných přes kliky na zemi, kterých jsem, mimochodem, dělal v jednom zátahu 130,, jako minimum, a pak speciality, který mi dnes připadají jako sci fi, kliky hlavou dolů, s nohama položenýma na horní posteli, neb tam byly dvě a dvě postele nad sebou.

Nikomu, kdo mě požádal, jestli by moh cvičit v pokoji se mnou, jsem neřekl ne, jenže oni si dojednoho mysleli, že za týden si budou muset kupovat jiný košile, páč do těch původních se už pro svaly nevejdou. Takže všichni zpravidla po týdnu odpadli.

Nikoli však Ruda Morávků.

Pilně se mnou cvičil a měl úžasnou vůli. Ale protože jsem tušil, že ty oči nemá docela v pořádku a že po takových úrazech doktoři zakazují skákání, zvedání těžkých předmětů i hlubší předklony, vždy jsem s ním cvičil jen sestavy, které byly relativně bezpečné. A když jsem potom nasadil ty majstrštyky, kliky hlavou dolů, směl se jen dívat. I když to je běh na opravdu dlouhou trat, tak poctivé cvičení se projeví už po pár týdnech sice žádnéj Arnold ale ty flaxy se přeci jenom zpevní.

A najednou Ruda, kterého jsem přejmenoval na Čudu, jak je v našich krajnách zvykem a Moravákům se to moc líbilo a vylepšili to na Čouda, jo a ještě bych měl povědět, že tehdy záhadně zmizel africký bojovník za práva černého lidu Patric Lumumba, a tak nás jednou nahnali na Malou Stranu před jemerický velvyslanectví, kde nějaký soudruh student komunista, něco jak Šabata v trošku kultivovanějším vydání, hřímal, jak všichni za Patricem stojíme. Jemeričtí diplomati se strachy třásli tak, že to rozviklalo i zbytky Stalinova pomníku na Letné, co bude ta chobtnice páně Kasalického, jak doufá, že mu ten zkurvenej horolezec nezkaží, dnes hlásili, že zemřel Edmond Hillary a Hillary Clintonová dělala ty jemerický grimasy, když nečekaně vyhrála nějaký předkolo v nějaký

prdeli, kde si pořád myslel, že se rukuje na pomoc Dien-Bien-Phu, a ten padouch co ho sejmul se jmenoval Tschombe, pročez Čuda měl i druhý umělecký jméno a to Čombe.

Tak tedy najednou Čouda nechodil na přednášky a ani na Hlávkárně se nevyskytoval, mobily nebyly a na patře, ve vzpomínaný plynový komoře byl legrační telefonní automat, do kterýho se musela vhodit mince a když se volaný ozval, něčím se tam muselo zavrkat, jinak jste slyšeli vy jeho a von lautr nic. Samo, že jste čekali, že řeknu lautr hovno, ale kdepak, tohle je cnostný povídání.

A pak, asi po týdnu se Čuda v koleji objevil, na voku půlhektarovej a na pět prstů silnej gázovel čtverec a palici vomotanou leukoplastí, jako kdyby to zdravotnice měly od metru.

Von ten bejk, zkrátím to, se mnou sice ty kliky hlavou dolů nedělal, ale jedva zapadnul k sobě do pokoje, tak židle stranou, fajfky na pelst palandy a už pumpoval. No samo, že si to předtím utržený padákový sítnice nenechaly dlouho líbit a najednou pink, celý zorný pole rudý, a kdyby to nebyl takovej anatomickej průser, tak na tom moh vybudovat kariéru, souzí, netřeba zkoumat můj postoj k socialismu, vždyť já i rudě vidím, jenže krom tý rudý vopony viděl, lautr,, lautr, nemůžu si pomoc, viděl lautr hovno a tak nasvištěl na Karlov, ne ale před psychiatrické konciliium, ale na oční kliniku a tak páni asistenti, sekudnáři i mindy, ne, svádělo, to ale odolal jsem, i sestřičky, a pan profesor Kurz, ti všichni žasli nad rozsahem zranění a klika byla, že neřek, jak se mu to stalo, páč to by moh s Marisou odpovídat na otázky typu „A co takhle špičaté předměty, z těch strach nemáte ?“.

Tak mu to dali jakž takž dohromady, jenže zas mu přidali na každý voko pát dioprii, tak na stupních vítězů stál hned vedle Viléma Kovalčíka. No a kromě absolutního zákazu jakékoli tělesné námahy nesměl ani číst a psát, než se to spraví, jak doufal pan profesor Kurz, a ono se to opravdu spravilo a Rudovi otrnulo a přesvědčoval mně, že by si moh některý cviky dávat. Ale máme ve'la hriechou, řekl by major Terazky o pár roků později, takže jsem odolal. Čuda se ve škole snažil o sto šest, vzpomínaný zastupující protektor Jalůvka na deskriptivě

ho dost proháněl a ten výpadek studia, způsobený nemožností psát a číst byl setsakramentsky znát. Čuda ale doufal v záznak a i v to, s papírem z kliniky nebude velký problém posunout zkoušky přes prázdniny, a že když si pak ke zkoušce jedno z ok přelepí, takže snad budou asáci trochu lidštější, ale událost nabraly docela jiné směr.

Tehdy hned u železničního mostu, před Vyšehradem bylo kotviště parníků a kromě pravidelných výletních linek nahoru proti proudu se čas od času v přístavišti objevil plakát, že toho a toho dne vyrazí parník Lanna nebo Dittrich na seznamovací záplav, podle vzoru zájezd, chtěl jsem napsat zápar, ale to by svádělo k myšlence, že se v povodí Vltavy stále vyskytují vlci, ale bylo to jen strčko brčko v povltavských stráních v okolí Davle a Štěchovic, páč tehdy byly prostitute nemyslitelná, nýbrž se neslučovala se socialistním pojetím trávení volného času a holky, i když si i tehdy dokázaly šubrtkou vydělat slušný prachy ba i bony do Tůzu, musely mít v občance štempl zaměstnavatele, jinak lepily pytlíky v Řepích a těšily, se že bude k večeri nekrájenej kabanos, ale nasrat, na to bachařky dbaly, tak si holky dělaly čučany z chleba, kterej nechaly ztvrdnout a kriminálník šlechtic Koblížek, v přijímači v Bílině vyprávěl, tehdy ještě museli muklové makat, žádná televize v cele a nahotinky nalepený na stěnách vůkol, tak mezi nejhorší tresty prej platilo, když holky byly v práci, neb i ony musely makat, tak museli párat štrůzoky v tý ženský věznici a pátrat po umně vyvedelých lulanech, když nebyl ten nekrájenej kabanos, jo, tak, a nikdo mi to navymluví, že ty holky z Románky, a Tabarinu a vod Pijáristů měly nějaký vazby na lodníky z labsko-odreský paroplavby a ty poznávací zájezdy byly v podstatě vobejití paragrafu o příživnictví. Pravda, často se dělala lodní zájezdy i v rámci ROH, protože za vším musíme vidět člověka, ale tam už byly karty rozdány a kocky vrženy dávno před zahoukáním lodní sirény. Ten lístek nahoru proti vodě stál pár šupů a já se občas tím směrem svez, nýbrž plovárny v okolí Podolí, ty u řeky, ty byly napraný až k prasknutí. A sračky z Rio Botičo ,ale i z jinejch kanálů o několik řádů převyšovala samočisticí schopnost řeky, nehledě ke skutečnosti, že s gumovejma voblečkama na čučana, kterejch v řece ve střední Praze plavalo

hafo, si neporadí samočisticí schopnost, kdyby se posrala kolmo do vejšky a to ani Amazonky, ba ani Volhy, a to už je co říct. Ne, že by se v Davli nešukalo, nebo ve Štěchovicích, ale tam se přšípláštíky na Staročechas odhazovaly do trávy na břehu, školní dítká z jednotřídek z okolních vesnic je potom chodila po škole sbírat, místo heřmánku, hluchavek a šípků, a po opláchnutí ve Vltavě je ve škole pod lavicí nafukovali. A kšeftovali s nima.

Tak jsem vzal Čudu s sebou s tím, že se jen převlíkne do plavek, v té Davli, dáme několik koupelí a k večeru se vrátíme do Prahy.

Samo, že na parníku bylo přebuchtáno a ještě než se párník odlepil od přístavního mola, posádka byla kompletně vozralá a totéž platilo o většině cestujících.

Průser na sebe nenechal dlouho čekat. Holky se už nemohly dočkat, až si ji schladí v Moldavě, kromě toho bar na lodi byl velmi dobře zásoben, takže cestující, navzdory, tomu, že Titanic narazil na ledovec a potopil se, ale to bylo jinde, v jiném klimatickém pásmu, si dopřávali trunku, protože si mysleli, že Vltava je něco jako výsosstné území diplomatického zastupitelství, sodoma gomora, co mám povídat, posádka, ač měla tu záluďnou řeku přečtenou jak slabikář, jak ze sebe těžce vypravil první kormidelník, nějak toho roku změnila koryto, takže jsme přístávali na několik pokusů bez ztráty karafiátu, jak lodní osádka vycvičená na zamrzlé Ladožské jezero, kterou bez varování převeleli na Misisipi, ale povedlo se, po několika pokusech a kromě toho došel na lodi rum. A taky asi pára, protože i když jsme stáli v řece naštore, nikdo se to nepokoušel napravit a posádka šla s bednama do vnitrozemí doplnit zásoby potravin, jmenovitě piva a rumu, a jakož i vlastní, nebot hladina v krvi jim klesla pod kritických 4,73 %.

Čuda se svlíknul už před prvním dějstvím a i když v těch končinách, na rozdíl ode mne, nikdy nebyl, přelez zábradlí a po hlavě skočil do té řeky. Já bych do Vltavy neskočil ani u Karlova mostu, kde je zaručenejch pět nebo šest metrů, páč jeden nikdy neví, kdo tam co hodil a do čeho může v té zasraný vodě trknout. Tam byly tak dva metry, podle toho, jak koleša při přístávacích manévrech míchala ten humus ode dna.

No samo, že byl miláček šťastěny. Ten párník ode dna nadvedl nějakej pařez nebo co, možná tam byl už z dřívějška, prostě Čuda se palicí strefil přímo na ten pařez a co bylo k lepšímu, zabudoval si nějake pahejl nebo větev přímo do toho voka, co mu na klinice tak dlouho léčili. Naštěstí, říkám naštěstí, páč jinak tam moh mít malej pomníček, jako se dávají k cestám a silnicím, ale jak se vlastně dávají pomníčky do řeky, když tam zhyne nějakej frajer ? prostě Čuda vypalval a šlapal vodu a skučel a držel si dlan na oku a že do něčeho pod vodou narazil. Kdyby ta větev, nebo do čeho to narazil, byla jen o pár čísel delší, zůstal přišpendlenej pod hladinou a museli bysme ho tam nechat, až se nafoukne z vlastních zdrojů a vyplave pak někde v Holešovicích, takle šlapal vodu a řval, jaká to je bolest, „...jako by mi ju navalili na oko kyjem“. Tak jsem pro něj skočil a dopáčil ho na přístaviště, oko tedy venku neměl, ale i přes vyhlášené léčebné účinky vltavské vody, i v horním toku, měl strašlivej monokl barvy noční duhy a otok takovej, že teď už se při nejlepčí vůli nepodobal ani Tschombemu. Na tom otoku, kterej mu zcela zarovnal čelo s bradou, měl barvy všech ras, co jich v Galaxii existuje, černá však nebyla nijak výrazně zastoupena.

Posádka se vrátila s prázdnou, protože se místním ubytovacím zařízení konalo nějake výjezdní zasedání odborářů z velkého pražského podniku a ty se vožrali tak strašně, včetně soudružek odborářek, že vyplenili zásoby piva a rumu až k Příbrami, pročez kapitán první po Bohu na každé lodi, zavelel k ústupu. Směrem, kde lány oplývají mlékem a strdím, rozuměj pivem a rumem, nejbliž snad u Vyšhradský skály. Bocman si vzpomněl, že omylem nevychlatal Kozlíkovy kapky, který taky maj dost procent alkoholu, a tak jsme jimi Čudu hostili, protože ten pivolinorumovej oděr nebude lze na klinice, kam jsme museli nutně jet, ale ne parníkem, i když posádka to jako zvlášť velkej problém neviděla, takž to svedeme na kozlíkovy kapaky a snad nenechaji dejchat, páč tolik kozlíkovejch kapek by se nedalo dohromady ani na celým Novým městě včetně královský cesty. U přístaviště jsme si vzali taxíka, tehdy bylo „přistavý“, to není od slova přista, ale přistavití to auto, a za kilák něco přes korunu, to dnes, i přesto, že Bém, Pavel,

Mudr, primátor, s taxikářema zatočil, se poslouchá jak science fiction, za dvacku nás volha vyklopila před fakultní nemocnici na Karlově Ještě v taxiku jsme si domluvili báhorku, že zakop na schodech a strefil se ksichem na roh zábradlí. Psychiatrii unik jen o fous ale verdikt pana profesora byl nekompromisní - minimálně na rok přerušit studium a během té doby jen minimálně zatěžovat oči čtením nebo psaním. Nějakým způsobem usmlouval alespon návštěvy přednášek, dokonce ani z vojny ho nevyhlili, takže s námi ještě absolvoval vojenské měsíční cvičení v Pardubicích, kde se proslavil ve funkci dozorčího roty, když na inspekci přijel velitel všech vysokejch škol v Galaxii, Hugo Deák, ale tuším, že jsem se o tom už někde zmiňoval.

Od té doby jsem ho neviděl a příběh by mohl skončit. Ale neskončil.

Musím však vyličit jiný příběh, který se odehrál o něco později, už v podolské koleji.

Na patře se mnou bydlel Tomíček, křestní jméno jsem už zapomněl a pocházel ze stejné oblasti jako Ruda. Vypadal trošku jak básník Vítězslav Nezval v mladších letech. Tomíček byl dobrý student a plemeník. Po celé koleji se vědělo, že natírá manželku jednoho vysoce, ale opravdu vysoce postaveného důstojníka StB. I teď, když už o nic nejde, můžu odpřisáhnout, že můj nápad to nebyl, i když jsem o něm věděl. Parta kluků totiž nějakou dobu Tomička systematicky zpracovávala, že si koleduje o strašlivej průser, protože estébáci jsou tak mocný, což byl koneckonců fakt, že když to prdne, tak si pro něj prostě přijedou a kdyby zmizel, ani pes po něm neštékne. Masírovali ho dost dlouho a nešetřili detailama, co všechno ho může čekat. Práce na Uranu se jevila jako to nejmenší, s čím může počítat. Napřed dělal ramena, páč ta baba byla fakt pěkná, furt při chuti a v balíku, takže Tom se měl jak prase v žitě. Ale to vymejvání mozku bylo denní a když komise usoudila, že už je zralý, tak udělala šilenej podraz. V Podolí byl na každým patře telefon a na ten se dalo nejen z města ale i třeba z telefonu o patro výš, nebo z jinýho bloku zavolat. A když pak ten volající řek jméno, s kým chce mluvit, nemusel obyčejně ani říkat číslo pokoje, páč všechny pokoje byly nadoslech a ten kdo telefon vzal tedy

bud' zařval . Tomičééééék má telefóóón anebo šel a na ty dveře zaklepal.

A kámoši tehdy přemluvili někoho, koho Tom tak dobře neznal, koho by nepoznal podle hlasu. Mně by poznal po prvních slabikách, ale asi by ten los na mně nepadnul ani tak. Takže tomu volajícimu řekli aby se představil jako Státní bezpečnost,u telefonu plukovník Vorlíček, to je jedno z mála smyšlených jmen v mém vyprávění, a že by chtěl mluvit s panem Tomíčkem..Spojka vyřídila, ale neřekla, že to je StB, aby se Tom nenechal zapřít, on tedy vzal telefon a ten kluk o patro výš se představil jako manžel té oprašované dámy. A pane Tomíčku, vy a moje žena... a doufám, že se zachováte jako chlap, uvědomte si, že moje postavení mi nedovoluje, abych měl takové nevyjasněné rodinné poměry a spoustu dalších argumentů. Tomíček se potil, hrál všema barvama, přešlapoval, no na doraz. A na závěr, čekám vás zítra ve své kanceláři na ministredstvu vnitra, ve vrátnici jen ohlásíte, že jdete za mnou a já pro vás někoho pošlu. Jo, a ne, aby vás napadlo o našem rozhovoru referovat manželce, to byste uškodil nejenom jí, ale především, a to vás můžu ujistit, především sobě. Tom byl tak vytřeštěnej, že se nezmoh ani na protest, že nemůže, že má přednášky, prostě to nějak zahrát do autu. A vůbec už ho nenapadlo, ale koho by taky, požádat o jeho telefonní číslo, že mu zavolá zpátky. Myslím ale, že i pro tenhle případ byla připravena varianta, že čísla jsou tajná a nesmějí se veřejnosti sdělovat. Tom byl tak rozklepanej, že nemoh ujít ani těch dvacet metrů, který ho dělily od dveří jeho pokoje.

Kamarádi po nějaký době přišli jako pro něco na jeho pokoj a účastně se vyptávali, co ho tak sebralo. A on to, pořád v šoku, dodpodrobna vyprávěl. A že to je nakonec dobře, že žije v šíleným napětí a že lepší bude, když to veme jakékoli konec, než ta nejistota. A začal se hned oblíkat, že proč čekat do zítra, že zajede na Vnitro a konečně se to vyřeší.

Ted se zas začali potit strůjci celý akce. Začli mu to rozmlouvat, že to byl jen for, že to udělali kamarádi. Jenže Tom byl tak na dně, že si myslel, že ho chtějí jen uklidnit, a pořád se oblíkal, a že tam hned zajede. Z toho nekoukalo nic dobrého, až pak někoho napadlo, že tedy ten kluk, co v telefonu dělal

toho estébáka, že tedy půjde ke stejnému aparátu a zavolá mu a pokud možno bude opakovat stejné věty a Tom se rozpomene na svoje odpovědi a tak se potvrdí, že to byla jen finta. Páč ten kluk by nemoh vědět, o čem se spolu bavili. Fakt to tak provedli a několikrát to museli zopáknout, ba museli Tomička napojit několika stínidly, pivo se do koleje v Podolí nosilo v skleněných koulích z nedaleké hospody Sibiř, obsah 5 Plzní, a teprve k večeru Tomiček váhavaě připustil, že se mohl stát obětí nejapného žertu.

S paní plukovníkovou se potom částečně rozešel, tedy nešukal ji už v tom prominentním estébáckým bytě, což asi nejvíc toho plukasa sralo, protože v tom baráku bydleli většinou estébáci a samo, že jim Tomičlovy mise za účelem ozdravení estébackýho chovu nemohly uniknout, manželky, které nebyly vojížděny záviděly, páč Tom byl fakt urostlej junoch, něco jako Topolánek, ale menší blbec, nakonec byli ze stejné oblasti, a chlapi z toho měli prdel, páč to byl jejich šéf. Já si dnes, po letech, myslím, že plukas to musel vědět od samýho začátku, a dokonce se neodříkám myšlenky, že právě ten fingovaný rozhovor byla jeho práce, že jen nepotřeboval, aby to bylo takhle vokatý.

Po sametové revoluci, když komunisti, kteří ošklivostí křivili ústa, jen zaslechli slovo kapitalismus, se bezostyšně vrhli na podnikání, jsem s Vlastíkem Caithamlem, do listopadu 1989 příčinnivým a ustrašeným komunistou, který si za penízky fabriky, kde statečně vytrval ještě ty dva roky, který mu chyběly do penze, a během kterých si zařídil spoustu kontaktů, mimo jiné i s konkurenčním podnikem Ponar v Polsku, a jako majitel firmy Q-hydraulik pak jezdil po českých továrnách a přesvědčoval je, aby nebrali hydrauliku z TOSu, ale levnější od něj, tak soudruh Caithaml si jel sjednat nějaké pozdější kšefty pro svou firmu Q-hydraulik do Zetoru Brno a Tatra Kopřivnice.

Jel jsem s ním, jednak jako křoví, dnes už to vím, aby nebylo tak nápadný, že Vlastík si za prachy TOSu zařizuje výnosnou trafikou až bude v penzi, a jednak jsem věděl, že Tom si po studiích vybudoval v Tatře velmi dobré postavení ve výzkumné laboratoři. A pokud to vyjde, že zavzpomínáme na studentská léta. Svou návštěvu jsem ale dopředu neohlásil

Po skončení jednání jsem se zeptal sekretářky, jestli ještě dělá ve firmě ing Tomíček, můj spolužák ze studií. Jistě že dělá, dokonce má významnou funkci, hned vám ho zavolám. Nezměnil se ani trochu, tím chci říct, že od první vteřiny jsme se poznali, a povíдали jsme si o studiích. Vzpomněli jsme i jeho Třetího odboje, jak šukal tu estébáckou plukovníci a on mě překvapil bez váhání pronesenou poznámkou, že od první chvíle byl a je přesvědčený, že ten tajemný hlas, vydávající se za estébáckého paroháče jsem byl já. Samo, že jsem to na sobě nenechal, a argumentoval jsem především tím, že jednak mluvím rychle a mám hlas posazený dost nízkou, takže se v audiozáznamech snadno rozezná. Potvrdil jsem ale, že o akci jsem věděl, aniž jsem byl třeba jen okrajovým aktérem. Zavzpomínali jsme na spolužáky, o kterých jsem si pamatoval, že pocházejí z tohoto koutu Moravy. No a on vybalil tu story o Čudovi.

Po několika letech si školu dálkově dodělal, oženil se, ale nepracoval v oboru. Vrhнул se, a to by mě nenapadlo ani ve snu, na restaurátorství. Jeho specialitou se staly kostely a proslul jako opravář varhan. To tedy bylo fakt sousto, protože kromě mého prvního spolubydlicího trumpetáka Ládi Poláška a trumpetisty a fenomenálního houslisty Pavla Horáka jsem se na strojařině s hudebníky nesetkal. Možná, že se Ruda věnoval spíš té technické stránce restaurování varhan, po tom jsem nepátral, ale proslavil se po širém okolí typicky moravským příběhem. Při restaurování varhan v Kopřivnici si šel oddychnout a kochat se do věže, kde byl umístěný zvon. Bylo tam nějaké okno, které pochopitelně nebylo zasklené, jen to má takové jakoby žaluzie, aby se zvuk zvonu rozléhal do kraje. Ta okna nejsou určena k otevírání, nemají proto panty. Ruda se snažil v rámci vrozeným sklonům k experimentům přijít na to, jak je rám okna ukotven do zdi. Za ty desítky roků se o to nikdo nepokoušel, a jak Ruda v tom okně příkrčeně stál a cloumal tím oknem, nahnílé dřevo okolo ukotvení povolilo a Ruda, pevně třímaje zrádné okno, vypadl ven. Naštěstí, jak se počítalo s poměrně velkorysou opravou kostela, dole bylo složeno několik nákladřáků jemného písku. Fyzikální zákony, které se nedají ošálit ani na církevní půdě, nasměrovaly tu soustavu Ruda Okno tak, aby nejtěžší

část, což bylo okno, převážila, což bylo asi štěstí a okno tedy padalo jako čelo toho kuriozního projektilu a za ním vlál Rudolf. Sestava dopadla přesně na vrchol té hromady Dřevo laťkové výplně okna bylo naštěstí slabé a naštěstí věky velmi zvětřelé, takže hlavou ji Ruda bez problémů a viditelných zranění, jak se ukázalo později, prorazil, to už okno leželo na vrcholu hromady a hlavu pak zaryl do písku dost hluboko na to, aby se rychlost pádu ubrdila ve snesitelných mezích, ale zas ne tak hluboko, aby se v písku udusil. Procitl, až když ho začala chladit večerní rosa, něco v podvědomí nasměrovalo jeho kroky k domovu a když se objevil v pokoji a požádal, že by něco pojedl, rodina houfně omdlela. Kolem krku měl prý pořád napasované to okno.

Okresní tajemník KSČ, před sametem odpovědný za boj proti církevnímu tmářství a jehož referenti, v přestrojení za selestiánské poutníky dělali na manžety kutny u vchodu do kostela jmenovitý seznam, který ze soudruhů chodí na mši a ke zpovědi, tak ten tajemník vytáhl ze skříně léta schovávaný ministrantský oblek, ale už se do něj naštěstí nevešel, tak do něj narval aspoň vnučku, a páč tam je lid pracovitý a bohabojný a rodiště nejslavnějšího ze všech papežů je coby kamenem dohodil, tak ten tajemník prý požádal Vatikán o oficiální uznání zázraku, něco jako kopřivnické Lurdy nebo Mariazell. Jenže lid tam nejen pracovitý a má pamatováka, konckonců souzi Maula, Adamec i soudruh Topolánek pocházejí z těch končin přímo anebo nepříliš daleko, tak prý byl nakonec rád, že ho nenašli, podobně jako před časem Ukrajince v základech chaloupky soudruha Přemka Podlahy, u dna té hromady písku, která zachránila kamaráda Rudu, alias Čoudu, vulgo Tschombeho Jednoho z kamarádů, na které se ani po létech nazapomíná.

Pospíchal

Původně jsem chtěl v povídce Hlávkána popsat jen tuhle historku s Pavlem Pospíchalem, ale jak jsem začal psát, tak jsem si uvědomil, že kamarádka Alenka se nemýlila, když jsme spolu stanuli po letech před Hlávkárnou a bylo prý na mne znát, jak mě to zasáhlo. A tím pádem, jak jsem začal o Hlávkárně psát, to úplně první povídání, jak jsem nemusel na rozpoznávací brigádu do Tisové u Chomutova, začali se mi vybavovat kamarádi, jejichž příběhy jsou, alespoň podle mého soudu, nejméně tak zajímavé, jako příběh původně hlavní, příběh o Pavlu Pospíchalovi.

To už jsme byli ve druháku a původně beztrídní společnost vytřeštěných prváků se začala zjevně diferenciovat. Část se vrhla na sport, protože i v tomhle ohledu skýtala Praha netušené možnosti, část se nezřízeně oddávala kultuře, někteří bádali mnohdy i ve velmi temných zákoutích sexuálního života Prahy, poměrně malá část neznala nic jiného, než cestu na fakultu a zpátky na kolej a zbytek, snad jsem nic nevynechal, se intenzivně věnoval kultuře.

Já jsem se snažil obsáhnout všechny kategorie, kromě sexu, a nedá se říct, že bych byl neúspěšný. Pavel Pospíchal, aby nenastala mýlka s legendárním Pavlem Horákem, byl z Chrudimi. Tehdy byl takový nepsaný zákon, že když někdo pocházel z města, kde byla nějaká významnější fabrika, už během studií předpokládal, že se po studiích do svého města vrátí a rovnou do té továrny. Pravda, bylo pár vyvolených rasové i politicky, kteří, ač pocházeli z Moravy, už v prváku věděli, že budou zaměstnání v Praze. Strejda na ministerstvu nebo v té slavné pražské továrně.... Rasové pohnutky, zvláště pak, když se kombinovaly s Mindou, která nedokázala odřeknout, podle vzoru Utěšitelky v Básnicích, byly propustkou do kteréhokoli prominentního pražského výzkumáku, který kromě mimořádných finančních podmínek, sliboval i něco pro drtivou většinu populace tehdy nedostupného, služební cesty do kapitalistické ciziny. Pár let po škole jsem potkal v Opletalce spolužačku Věru, Ostravačku a zatímco já se nedopracoval ani na služební cestu do NDR, tak ona už byla služebně několikrát ve Švýcarsku pod záštitou tehdy slavného výzkumáku materiálu

s ruským příjmením.

Polykal jsem tak, že to chrastilo a ona se jen shovívavě usmála a pravila „, To víš, Židi si najdou v každém režimu cestu, jak cestovat „,

Doufám jen, že tím nemyslela cestování soukmenovců za účelem Osvětimi, Treblinky a podobných zařízení.

Kromě těch přizdvihnutých šestek a toho, že Židovky jí mají vejš, jak říká kamarádka Alenka, byla i chytrá. Všechna čest.

Pražáci byla sebranka sama pro sebe a na „nás z venkova“ se dívali svrchu, pokud ovšem něco nepotřebovali.

Pavel Pospíchalů měl taky něco s nohou, ale neměl jí kratší, jako Pavel Horáků, jen ji měl nepohyblivou v koleni, a aby si nějak vyléčil mindráky, tak se naučil i s tou zafixovanou nohou chodit rychleji, než zdraví lidé. A dělalo mu hrozně dobře, když na Karláku nasadil vražedné tempo a už na rohu Resslerky nás nechával za sebou. Asi i tím handicapem, protože prakticky všechny sporty pro něj byly nedostupné, byl i vynikající student, nebyl sice sběrač známek na rudej diplom ale nevzpomínám si, že by ho někdy od zkoušky vyrazili. A tím pilným studiem už v mládí měl taky dost silné brýle, a jak i jemu pořád sklouzávaly s chobotu a on si je během hovoru ukazováčkem neustále posouval na kořen nosu, což mu s krvavě rudými rty, ale neměl pýsk, jako když se hodí peřina přes zábradlí pavlače, jen ta na chlapa moc rudá barva, a taky to, že každý hovor začínal slůvkem „poslyš“, ho nebylo možné přehlédnout. Dokonce jsme mu nějaký čas říkali i „Poslyš“, jako přezdívku, ale neujalo se to. Když viděl několik mých lekcí gymnastiky pro všední den, tak jestli bych ho nevzal do treningu, jenže jak on v životě nedělal, a ani základní tělesnou výchovu na měštance, měl v dlaních sílu akorát tak na udržení propisky a když jsem mu dal ty malé činky, aby s nima udělal první cvik, tak je při rozmachu neudržel v dlani a jen tak tak jsem uhnul.

Okno to naštěstí minulo, zato na skříní byl důlek jako po zdivočelým bizonovi. Tím skončil jeho záměr stát se kulturistou.

To všechno by nebylo tak významné, abych o něm v cyklu

Hlávkárna psal. To daleko podstatnější byla jeho pseudo láska k vážné hudbě, o kterou měli v Chrudimi zřejmě dales.

V tom by problém nebyl, každému co jeho jest. Problém byl v tom, že skupina jeho kamarádů z Chrudimské župy se vždy, pozdě v noci sešla u nás na pokoji, všichni, tedy já i Vilém Kovalčíků, jsme byli v horizontu v regálech, a oni si poposedali na pelesti volné postele a na židličky a vedli zasvěcené řeči. Tedy fakt, i dnes, po půl století, když si na to vzpomenu, tak si myslím, že se dozajista poseru.

Oni totiž hromadně navštívili nějaký velice prominentní koncert České filharmonie, FOK nebo něčeho podobného z té onoho času světově proslulé hudební špičky a jen jak se rozesadili, začli mluvit řeči. Hrůza byla v tom, že to nebyl jejich slovník, který běžně používali, ale věty, omrklé v nějakém referátu hudebního kritika. V některém vysoce odborném časopisu. A teď rozebírali jednotlivé opusy a tvářili se odpovědně a jejich rozhovor, já si to, kurvafix, dodnes slovo od slova pamatuju, jak Jirka Menclů povídá.

Žestě se dnes zhostily, zejména v té třetí pasáži, svého úkolu mimořádně skvělým způsobem.

Na rozdíl od smyčců, přispěl se svou hřivnou do hudebního šrotovníku Pavel, které, namísto aby podtrhly romantickou střední část, což měl Vivaldi nepochybně na mysli, daly důraz na samý závěr, což jest neodpustitelné!

Já, když jsem to slyšel poprvé, jsem, si myslel, že si dělají srandu, že to je kostýmovka ochotníků na chrudimský šibřinky, ale ne oni to fakt brali smrtelně vážně. Prostě až se vrátí domů, do rodné vísky, tam maminka bude mocí místnímu lékárníkovi, jinak violistovi místního kvarteta, důvěrně pošeptat, aby to sousedky slyšely, svině negramotný, nevzdělaný, ..náš Pavel minulý týden navštívil koncert FOK v Rudolfinu a říkal, že....

To kamarád Havranek, alias Gavranek, vulgo Tamango, z Jičína, když jsem ho ve frontě na žvanec v menze v Hlávkárně zeptal, jakej byl koncert, věděl jsem to, protože o den dřív sháněl kravatu, aby byl připuštěn na tu kulturu, protože oni z těch končin byli nějak poznamenání, snad F.L.Věkem, Smetanou nebo Zdeňkem Nejedlým, tak pravil.

Ale šlo to, jen asi v polovině bubeník, ten sráč, dal

do tympánů takovou šlehu, že mě to probudilo“.

Tak to jsem tedy oceňoval mnohem, mnohem víc, než rádoby zasvěcené hovory o pražské hudební scéně.

Časem ale kulturní velvyslanci odpadli, avšak Pavel měl buď od místního faráře stipendium, nebo to byla nějaká rodinná tradice, tak chodil na koncerty vážný hudby dál.

Tím, jak uměnímilovní kamarádi odpadli, zdálo by se být všechno v pořádku, ale nebylo tomu tak. Na obzoru se totiž objevil jiný a naprosto nečekaný nepřítel, bábovka.

Buchty všeho druhu jsou dodnes na výsluní mojí přízně, a bábovka zaujímá prominentní postavení. A proti gustu žádný dišputát. Jakož i že někdo rád vdolky, jinej zas bábovky.

Nevím ten správný důvod, možná to bylo jako v tom Burianovým filmu, jak má ten rafan na kašden den popsanou misku se žrádlem, tak maminka Pavlovi upekla každé weekend do Prahy bábovku. A možná z těch kalendářních důvodů, aby to nesežral hned jak dorazí do koleje, nebo aby se nefik, až jí bude porcovat, tak jí měl pokaždý už z domova nakrájenou na tenounký plátečky.

Tehdy se mikrotenový sáčky nepoužívaly a pokud někdo našel jemerickéj balon s letákama o měnový reformě ve třiapadesátým, tak to měl doma jako svátost, maximálně to moh použít jako nikoli jednorázovej frikelec, tedy preservativ, ale nesmělo se s tím plejtvat na balení žrádla.

Možná někdo z rodiny dělal v transportě v konstrukci a měl přístup k pauzákům, tehdy se fakt šetřilo, já v TOSu dělal s klukem, jehož manželka dělala šéfku zubárny, takže do žlabu vysoko neměli, a on, holky sekretářky, co chodily jednou měsíčně fasovat kancelářskej materiál, pravítka, sešivačky a papíry do psacího stroje, se mohly pokaždý pominout vzteky, když si poručil několik balíků průklepáku a eště v kanceláři ho porcoval na osminky, na Pa Na Pr, tedy toaleták. Tak Pospíchalovi museli mít někde zdroj toho nejsilnějšího pauzáku, co se v Evropě vyráběl a do toho pauzáku mu maminka vždy onu bábovku zabalila. Pro ty, kdož nevědí co je to pauzák, tak se to dá přirovnat k papíru, jak se dává svrchu do trouby na štrůdl, aby se odshora nepřipálil. Za normálních

okolností, když je na scéně normální akustický pozadí, tedy běžnej kancelářskej provoz, tak to nikomu snad ani nepřijde, ale kdo to nezažil, tak nepochopí, jaké dokáže udělat ten papír kravál, když se rozbaluje v tichým pokoji okolo půlnoci.

No a Pavel, když se vrátil z toho koncertu, tak po odložení svršků a převlečení do pyžama vykupal ze svojí skříně brašnu se žrádlem a vyprostil odtamtud balík pauzáku, v jehož středu se nalézala nikoli panenská bábovka, páč už byla přefiklá. Pak odněkud vylovil Večernici, Večerní Prahu, všechno to dopravil ke svému stolu, rozložil Večernici a začal rozbalovat pauzákový opancěrování. Když to udělal, poprvní, měl jsem z toho psotníček a Vilém se osypal, Jarmila ta už odešla před policejní hodinou, mysleli jsme, že se někde něco zřítilo, nebo že se zas někdo po vzoru Marečka nebo Čudy pokouší pokorít fyziologický zákony, ale našťestí oni dva nástupců a pokračovatelů neměli, a horrory Alfréda Hitchcocka se k nám nedostaly. Byla to síla a on to ten paznecht z pakoně vylepšoval tak, že jak aby mu ty plátky bábovky nevoschly, tak pokaždý, jak jeden vyndal na stůl, tak ten zbytek zas pečlivě zabalil. A jak jsem ležel na horní posteli, tak mi srdce mohlo vyskočit z poklopce vzteky, když k tomu všemu, jak máti nešetřila ni na sacharinu ni na kunerolu, tak se mu vod tlamy při každým zakousnutí a odložení bábovky natahovaly od šmakováku takový stříbrný nítém snad měl na patře nebo u jazyky snovací žlázy, to by možná objasnovalo ty malinový rty, no byl jsem z toho hýn. A rachot jak v lomu a protože to byly vpravdě histologický řezy, tak půl hodiny nonstop žral a balil, a z tý bábovky ubyla tak stěží osmina. Měli jsme se na co těšit, to tedy jo, nadávali jsme mu několikahlasně v několika nářečích, od toho, co se používá v okolí Rakovnickýho potoka až po *šlonzacke výrazy* z krajin od Češina. Polskego.

Ale von nic, jakobysme tam nebyli, mohli sme mu, pravda, zapleskat lupena do sysláků, ale to by nebyl akt hodný akademicky vzdělaných lidí, a k dovršení všeho, jak měl tu jednu nohu zesláblou tím nicneohýbáním tak tu druhou měl zákonitě trénovanou dobře a když dohodoval a uklidil bábovku do skříně, tak se tou zdravou nohou odrazil, vzepřel se mezi posteľema a takovou jakoby gymnastickou odbočkou přistál na

svojí posteli. A pak se přepečlivě zabalil do deky, což bylo pro můj plán, kterež mi začal v lebedě svítat, příznivé velice velmi.

Pokoušeli jsme se mu domluvit ale von koukal, jako že se diví, že my se divíme a končival takovým jakoby shovívavým poklepáním na rameno stěžovatele a „poslyš, vždyť to je jen chvilka, a vy to přeháníte s tím hlukem. Jo, pěkný hovno chvilka, byla to pokaždý půlhodina a pravda, nebylo to každě den, takovej milionář zas nebyl, aby moh denně vymetat zákoutí s kuturou a dvakrát tejdně zpravidla jo. Mně uzrál v hlavě fantastickej plán. Ale to musím zabrousit zas trošku do historie.

Když jsem lítal na rakovnickým letišti, zažil jsem tak rušení dvou dvouplošníků, letadel, která se používala k aerovlekům. Kadet a Sieglitz se ta krásná éra jmenovala, mít je dnes a vymetat s nimi různá letecké šou, byl bych v balíku. Jenže tehdy přišel nekompromisní rozkaz shora a ta letadla se musela rozebrat, co se dalo spálit, tak se dalo ne jednu hromadu, polilo benzinem a zapálilo. No barbarství nejhrubšího zrna.

Já dodnes považuju hvězdicovej motor za špičku strojařiny. Dnes maj všechny éra startovací baterku ale tehdy se musel motor nahodit rüčo. Pokud to bylo letadýlko typu Trener nebo Sokol, nebyl to problem, protože kužel vrtule byl zhruba ve výši hlavy a na vrtuli se snadno dosáhlo. Pilot vypnul obě magneta, mechanik protočil několikrát vrtulí motor, aby si válce nasály sněš, pak dal zanamení aby se magneta zapnula když nebyla moc velká zima, zpravidla na první či druhý pokus se mašina nahodila. Ale dvouplošníky Stihlitz a Kadett byly mnohem vyšší, než dolnoplošný Treneři a Sokolové a taky ten hvězdicovej motor měl mnohem větší obsah. Stávalo se dost často, jak se musel mechanik šponovat do vejšky, aby na vrtuli dosáh, že pak to neustál a přepad dopředu a vrtule mu naporcovala mozkovnu. To si moc často nemohli dovolit ani vojáci, kterež maj plánovaný ztráty, něco jako v koloniálu mají rozprašný a tak konstruktěři vymysleli takový zařizeničko, kterež mělo v podstatě malý zapalování poháněný ručně, kličkou, a bylo umístěný těsně před knipleem. Pilot před startem vypnul obě magneta, mechanik několikrát protočil vrtuli a když pak pilot magneta zapnul, mechanik už se nehrnul

k tý zabijácký vrtuli, ale pilot zatočil klíčkou toho zapalování před kniplem. A to dávalo takovou sílu elektriky, že skákaly jiskry kolik centáků dlouhý. Kdyby si jiskra skákala jen tak, jak a hlavně kde se jim zachce, bylo by to lautr k hovnu, jenže ona byla ta elektrika vedená do hlavního magneta, který bylo současně rozdělovačem a ta elektrika si přes ten rozdělovač našla cestu právě do toho hrnce, tedy válce, kterej, byl v kompresi a tím pádem se zažeh a roztočil ten motor a mechanik moh palici používat k účeli, který vojenský řády předepisovaly, totiž aby měl na co posadit čepici. Nevím, jestli to v době první války, když ty era byly nový, fungovalo, ale my to jednou zkoušeli a jediný, co chytlo, bylo letadlo, protože izolace na zapalovacích kabelech už byla zpuchřelá a ta zasraná elektrika si našla cestu z opláštění ven zrovna v místech, kde prosakoval i benzin. Naštěstí se dodržovaly předpisy o přítomnosti aspoň desetilitrovýho tetrachlorovýho hasičáku a tak se nám to podařilo uhasit.

No, a když se letadla likvidovala, porušil jsem nařízení a všechna magneta jsem šlohnul, jakož i ten stratovací přístroj. Pak okouzlen fysikou a výboji ve zředěných plynech jsem dostal nezpočet ran elektrickým proudem, když to výboj v trubici už přestalo bavit a vybral si cestu přes mů kolíky. A jen o trošku pozdějš, když už jsme byli na průmce v Kladně a spolužák Lipert, zvaný Kulda, nýbrž byl až tlustě obézní, nás děsivě sral, a tak jsme mu nainstalovali do židle ozdravný systém. Tehdy byly ve škole trubkový židle, ale sedačku měly z pětímilimetrový překližky. My jsme mu do tý překližky zabodli dva špendlíky, hlavičky byly v úrovni horní plochy, takže to nepostřeh, problém byl v tom, že měl šileně širokou a tlustou prdel a my si lámali hlavu, jak daleko od sebe ty špendlíky dát, aby ozdravující šok na genitály byl co neúčinnější, ale pak sme to dali asi deset čísel od sebe, aby to postihlo i chámovody, a jak přišel kantor do třídy, krokodilkama jsem na ty špendlíky připojil to pomocný zapalování.

A začal jsem pomalu točit. Ono to mělo převody z plastický hmoty, takže to bylo docela tichý, jen takový vrnění a já zřetelně slyšel, jak Kuldovi někde pod pŭlkama srší vysoký napětí. Ale Kulda nic, jen byl příčinlivě předkloněnej a pilně

psal. Tak jsem přidal otáčky a to už kolem pochromovaneých trubek běhal Eliášův oheň a já hynul, poučen pokusama s výbojema, že si to elektrika nabere přes mně, ale ne, šlo to přes Kuldu, a von se najednou našponoval, my si bláhově mysleli, že zaječí a zporáží celou tu řadu před sebou, jak to s ním bude mávat. Ale von jak se našponoval, tak se začal slastně vrtět, a Júúú júúúúve-ve- ve, to je slast, no sodoma a gomora, snad první orgasmus v jeho životě a já abych se nedočkal toho, že začne žvatlat „etě, etě“, tak jsem ty krokodýlky vyškub. Myslel jsem si, že se něco na zapalování pošpatnilo, cestou domů, ve vlaku, jsme to vyzkoušeli, ale kdepak, kroutilo nám to hnáty jak Duškovi v Pelíšcích, ba i odzemek jsme si zajuchali, podle toho, na čem jsme stáli.

Tak jsem si v duchu zopakoval ten pokus na prámce a páč Pospíchal byl hubenej, nehrozilo, že namísto ozdravujícího výchovného šoku na hlavičku a přilehlý konečník to bude elektronická Vijágra.

Přivalil jsem z domova ten aparat a přemýšleli jsme s Vilémem jak na minimum snížit riziko neúspěchu

Bylo třeba udělat pár experimentů, neboť jak říká přednosta Akademie věd pan Zahradník, zbrkle připravený pokus nemá ceny. Jak už jsem říkal, dveře v Hlávkárně neměly zvenčí kliky a bylo pravidlem nechávat zvenku ve dveřích klíč, aby si potenciální návštěva mohla zvenčí „odemknout.“ Jeden slaboučkej kabílek od aparatu jsme prostě připojili na kliku uvnitř pokoje a ten druhý jsme provlékli malinkou dírkou, udělanou těsně vedle zámku ven a u toho izolovaného kabílku jsme izolaci na jednom místě malinko oholili, takže tam prosvítala holá měď a kabílek jsme průhlednou izolepou přilepili na dozickej klíč tak, že ta izolovaná, neoholená část ležela na kovovém klíči a to oholený místo bylo směrem ven. No a naše úvaha spočívala v tom, že když někdo zvenčí zaklepá a my zařveme „pod’ dál“, tak že on uchopí mezi palec a ukazováček ten klíč, čímž spojí elektrický obvod a v ten moment obsluha aparatu zatočí klíčkou a proud proběhne kolíkama toho návštěvníka. Sami jsem se pro vědu obětovat nechtěli, a nemohli jsme ani dělat moc velikej rozruch, protože, i když Pavel byl většinu času mimo kolej, moh mu někdo

na chodbě prozradit, že v jeho pokoji se dějí záhadné věci. Nakonec porota složená z toho nejlepšího, co kdy v Hlávkárně bylo, tedy ze mne a z Viléma rozhodla, že tomu necháme volnej průběh a že vzhledem k popularitě našeho pokoje,

na které měli, pravda lví podíl i historiky s Čudou i Marečkem, že nebudeme dlouho čekat a nějaká návštěva přijde. Netrvalo dlouho a na chodbě byly slyšet nějaké hlasy a překvapivě i nějaké dívčí, což byla svým způsobem zrada, neboť zásuvky se chovaly zpravidla jako myšky, neboť na pokoje, podél Kerbera Malého proklouzly deklarujíc, že tam jdou za účelem žvance, ale ne tehdy se orální sex prakticky nepěstoval, myslely legendární a až ke Smíchovu proslavené hlávkárenské riccotto. To nás tedy trochu zaskočilo, nýbrž já jsem byl cudnost sama a Vilém měl zásuvku Pražku, takže úliteb páně Malého nepotřeboval. Nicméně, vědě je potřeba přinášet oběti, zvláště když to bolí ty druhé. K našemu zklamání hojná a obuchtěná návštěva zapadla vedle ale našťástí bylo zanedlouho slyšet, že zas pokoj opouští a vydává se naším směrem. Ale zapomněl jsem říct podstatný detail našeho experimentu. Ten dozickej klíč sice šel do zámku zasunout ale nešel pootočít, čímž jsme docílili jednak toho, že návštěvník zkoušel s klíčem všelijak vrkat a tím nám dal větší prostor k vytváření elektrické energie a pak, což i při naší poměrně dobré obranyschopnosti, nebylo k zahození, nemoh se na nás dostat, aby nám nakopal prdel, jako uznání za právě poskytnutý přínos vědě. Pak se ozvalo decentní zaklepání a zvolal zvučným hlasem „Dále, je tam klíč“ Šátrání na druhé straně dveří bylo možné poměrně přesně lokalizovat a když zachvění kliky prozradilo, že obět na druhé straně už klíč nahmátla a že ho svírá velmi pevně, jak se jím marně snaží pootočít, kývnul jsem na Viléma. Vilém byl tak nažhavenej, že to málem prošvih, když je totiž ten výboj moc silnej, když se točí moc rychle, tak to jen tak píchá, nic příjemnýho to není, ale když se točí málo, tak je ta taková prda do kloubů, a zacuká to všema svalama, který jsou v cestě tomu výboji. No ale vyšlo to, na druhý straně se ozvala strašlivá šleha do dveří, jak ten výboj rozevlál končetiny návštěvníka a ozvalo se zařvání.

„Kurva, tady něco je ! „, a v následujících vteřinách

překotný dupot a ťupání dámských kramflíčků směrem ke schodišti. Opatrně jsme vyhlídli z okna a z Hlávkárný směrem ke Karláku to mastil chlap a dvě baby a rozčileně gestikulovali rukama. Tehdy ještě Jehovisti nechodili, alespoň ne po kolejích a tak nezávislá spojka pak byla vyslána do vedlejšího pokoje, aby zjistila, co to bylo za delegaci. Byl to docela průšvih, protože to byli vyslanci od Červeného kříže a lákali studenty, aby šli dávat krev a dost jich na to přistoupilo, protože za to byl, ze studentského hlediska, nezanedbatelný peníz. Dostali jsme trochu víchr, aby si náhodou někde nestěžovali a tak jsme se museli vzdát původního záměru, že pocvičíme ještě několik spolubydlících.

Kvapně jsme zahladili všechny stopy a přikročili k promýšlení konkrétního postupu, jak vyléčit Pavla z jeho nočního hodování. Postele v Hlávkárně měly ocelovou, trubkovou konstrukci, s ocelovou drátěnkou a klasickou matrací. Sundali jsme prostěradlo a na tu matraci jsme natáhli vedle sebe dva slabý izolovaný vodiče, a aby se v maximální míře zajistil kontakt s tělem, natáhli jsme je po matraci cik-cak, jeden od druhého byl asi deset centimetrů a každých dvacet centimetrů jsme na každém vodiči odřízli izolaci, aby v délce několika milimetrů prosvítala holá měď. K matraci jsme je přilepili náplastí a oba konce jsme vyvedli do postele k Vilémovi s tím, že induktor se k nim připojí až večer, aby se snížilo riziko náhodného odhalení. Samo, že prostěradlo jsme dali do původního stavu.

Jenže, něco jiného je experiment s klíčem, kdy proud nemá jinou šanci, než propojit kolíky na jedný ruce, zatímco v meandru pod prostěradlem si to může nabrat kamkoli, od Achilovek, přes vaječníky až po lopatky, výchova vysokým napětím, zavedeným do postele má svoje specifika. Jinými slovy, jevílo se nám jako nanejvýš vhodné ozřejmit si teorii v praxi. Přispívat vlastním tělem na pole vědy se nám moc nechtělo a přesvědčit někoho, zda by si dobrovolně lehl na postel a pak nám vyprávěl, kudy všudy si proud našel cestu, to bylo zhola nemožné. A pak mi svítilo. Maňas, Jirka Maňasů, řečený Žorž.

Tedy Žorž byl kousek. Pocházel z Ostravy a na první pohled

bylo vidět, že s Maryčkou Magdonovou příbuzní nebyli. Jestli vážil padesát kilo, tak to bylo moc, chodil mírně nahrbeně, pod nosem a na bradě mu rašilo světlé chmýří. Okamžitě pad do voka tý naší generálský suitě na vojenský katedře a podplukas Stošek si nenechal ujít jedinou příležitost, aby si na něm nesmlsnul. Ačkoli to spadá už do oblasti koleje v Podolí, musím ještě v tomto díle vyličit story, která málem vymazala celý štáb vojenské katedry CVUT Fakulta strojní, Ženijní odbor.

Uměl perfektně anglicky, a pokud to šlo, poangličťoval naše česká jména, „ Ty, Joe, co bys říkal ... , nebo „Johny, nejsem si zcela jist, zda...“ I v těch největších parnech, kdy rosničkáři předpovídali bezoblačný sucha jako sedmačtyřicátým, nosil obrovský černý paraple, který používal jako vycházkovou hůl, no stará, dobrá Anglie. A v období reálného socialismu, kdy vše se upíralo s nadějí výhradně na Východ a profesor Ruml, že by ten rod měl politiku v krvi ?, nám na přednáškách vědeckého komunismu vymejval mozkový závity, jak jediným celospolečenským a světovým řádem bude něco mezi socialismem a komunismem s vedoucí úlohou Strany na prvním místě, tak v týchle pohnutý době docela otevřeně hlásal, že nejlepším společenským zřízením by byla Konstituční monarchie. Musím se podívat do Cibulkovejch seznamů. Já jsem svoje skromné znalosti angliny prozradil hned první přednášku, kdy jsem anglicky komunikoval s indonéským studentem, Mustafou Bustanim z města Padang, než jsem se naučil plyně jejich řeč. Žorž si mě z těch důvodů považoval a já jsem občas lehce podkouřil jeho ješitnosti, když jsem se sním jakoby radil o nějakém gramatickém oříšku. V té době narukoval Elvis Presley na základní vojenskou službu do Západního Německa, a Žorž nám na pokoji vyprávěl, co o tom v angličtině říkalo vysílání pro jemerický vojáky, umístěný na základnách v NSR, Shakespeare měl nějaké kulaté výročí a stanice BBC, ve vysílání pro Češi, na to konto vypsala soutěž na esej o Shakespearovi v angličtině a Žorž ji tam fakt poslal.

Takže řešení bylo singulární, tj. jediné, jak s oblíbou říkával asák na matice Vacek, i byla vyslána spojka do pokoje k Žoržovi se vzkazem, že Joe, tedy, já, má pochybnosti o nějaké lahůdkové angličtinářské vazbě a jestli by se na to Žorž

nešel mrknout. No jasně, že Vilém předstíral náhlou příhodu břišní, nebo vzpříčený hormony, sundal těch šestnáct dioptrií z každého voka, čímž se několikrát bouchnul o horní pelest, jak se mu ta hlava najednou odlehčila, a pořád ho sklápělo do vinglu jako zavírací kudličku-rybičku, připojili jsme drátky z horní postele k induktoru a Vilém zaujal na svý posteli bojový postoj vleže s tím, že až poodstoupím od Pavlovy postele, začne točit, spíš víc, než míň, páč Žoržika jsme měli fakt rádi, a šidit jej nám bylo proti mysli.

Za pár minut se Žorž dostavil a „Ty, Džou, v čem je problém?“ Nasměřoval jsem ho do pokoje a ke dveřím si stoupla stráž, kdyby se snad necítil hoden naší samaritánský péče a chtěl si to rozmyslet. Jak jsem byl trenovanej, chytil jsem ho pod paží a jako se zvedají a vyhazují do vejšky malý děti, tak ausgerechnet tím samým způsobem jsem ho posadil na horní postel nad Viléma. V jednu chvíli mně napadlo, že jak Vilém sundal z uší ten dalekohled, že možná ani nepozná, že už jsem od postele poodstoupil, jak bylo smluvené heslo, ale moc už se s tím dělat nedalo. Udělal jsem krok vzad a Vilém začat točit. Hned na plný kule a pranic soukmenovce nešanoval. Zatímco Kulda, který byl ovšem o několik váhových kategorií výš než Žorž, měl mnohavteřinovou prodlevu, jak jsem vzpomínal, tak Žorž začal pištět a juchat a docela přesně to vidím i dnes, jak, když se opřel dlaněma o postel, aby se moh nadlehčit a seskočit, tak dostal do těch dlaniček petelici a způsobně vzpažil, jako když se vzdává, jenže v ten moment silný elektrický proud neměl jinou volbu, než to nabrat přes dobře vodivý, neb bylo vedro, zavhlý úložiště Lohengrina s příslušenstvím, a Žorž pištěl nemlich tím samým způsobem jako pan farář Kopřiva v jednom z těch filmů o Slunci, jahodách, jak nasedl obkročmo na elektrickéj vohradník. A Vilém točil a točil a orientoval se podle světlastínu, páč bez těch skel z baterky viděl lautr a k tomu eště hovno, Žorž, páč myslím, že po celou školní docházku, měl modrou knížku na tělák, tak tolik gymnastiky neprodělal za celej svůj předchozí život a my se radovali, jak nádherně to funguje. Po několika pokusech o sáhnutí si na postel pochopil, že tudy cesta nevede a jakkoli byl gymnastickej negramot, nějak mu to zapálilo a pootočil se na bok a pak na břicho a bez

pomocí rukou se sesmekl na podlahu. Vyklobenej Staročech nám nesmí být přičítán na vrub.

My jsme mu tenhle způsob slézání s postele neporadili ! My tedy ne !!

Nevím, jestli to bylo tím elektrickým ozdravujícím šokem na hlavičku nebo tou mechanickou masáží Lohengrina o vingl drátěnky, faktem ale je, že jak se dostal do svislé polohy a stál na zemi, tak mu ruce zůstaly v takový zvláštní poloze, ohnutý v loktech do pravého úhlu a dlaněma dopředu, jako to mívají figurky na orlojích nebo loutky na mechanickéjch hracích automatech, stráž u dveří pootevřela dveře a Žorž, pořád s těma rukama před sebou vyšel na chodbu. Podívali jsme se za ním, aby to v divě doznívající rozkoši nenabral mimo Hlávkárnou, ale podvědomí ho navigovalo dobře, měl směr ke svému pokoji.

Tedy experiment se vydařil a my se nemohli dočkat, až se Pavel vrátí, sežere několik plátů bábovky a odbočkou se dostane na svou postel.

Žorž byl tou iontoforesou kombinovanou s diathermií tak konsternován, že do večera nevylez ze svojí nory, což bylo dobře, protože tím vyloučil riziko, že Pavel bude něco čout.

Nedoslechl se a nečul. My jsme se tetelili nedočkavostí a minuty do večerních bábovkových hodů se neskutečně vlekly.

A pak to konečně přišlo. Zalehli jsme do regálů s předstihem, protože jsme nechtěli riskovat že budeme muset dělat ještě nějaké úpravy na poslední chvíli a znovu rozsvěcet hlavní, tedy stropní světlo. Pavel nám samozřejmě dopřál ten balicí bábovkovej koncert a poslední výčitky svědomí zmizely. Na ulici v Jenštejské sice plápolaly jen ty nádherné plynové lampy, ale dávaly dost světla na to, aby se po několika vteřinách moh člověk orientovat, alespoň natolik, že rozeznal v jaké poloze spolubydlící leží. Mrk jsem dolů, kde na spodní posteli ležel Vilém. Měl ruce pod dekou, takže nezaskvěný pozorovatel by si mohl myslet, že masíruje Lohengrina, ale to bylo jen v rámci utajení, pro případ, kdyby Pavlův zrak v ta místa zabloudil a nevrátilo mu hlavou, co to má Vilém v ruce, ale hlavně proto, aby se na co nejmenší míru snížil hluk ozubeného převodu.

Pavel už byl nahoře a já jen čekal, až provede ten balicí

rituál, kdy si z deky udělal takový jakoby spacák a pootočil se ksichtem ke zdi. Pak jsem lehýnce cvrnknul palcem do trubkové pelesti, což bylo znamení pro Viléma, aby začal vyrábět elektrický proud.

Jenže ono nic. Pavel ležel jak psí noha a ani náznak, že jím probíhaly elektrické výboje. Byli jsme s Vilémem smluveni, že když se nebude nic dít, tak cvrnknou ještě jednou a Vilém zdvojnásobí otáčky. Cvrnknul jsem a i necvičené ucho rozpoznalo, jak se otáčky induktoru výrazně zvýšily. Dokonce už jsem slyšel, jak někde srší elektrické výboje. Jako při tom slavném školním pokusu s liščím ocasem a ebonitovou tyčí, jenže liščí ohon si práskne jednou za několik minut, tohle sršelo jak před bouřkou v Tichomoří. A Pavel se ani nepohnul. Nebylo jiného vysvětlení, že se někde stala chybička a dráty se někde spojily a výboje probíhají mimo plánovanou oblast. Kulda sice, před těmi několika lety na průmce, vykazoval podobné chování, jenže ten měl reakci jak prvek a než se elektrina přes těch deset centů špeku dostala k nervovejm buňkám, uběhly minuty. Pavel byl jak lunt a navíc spíš cholerik než flegmatik. No, jiné cesty nebylo.

Cvrnknul jsem potřetí, což byl signál jen pro mobilizaci nebo stanné právo, eventálně pro přistání Ufonů, ale když jsme si s tím dali takovou práci, tak už se jiná varianta nenabízela.

Vilém měl oči jak Bubo Bubo, což jest botanicky Výr Velký, jednak tou námahou, protože odpor s otáčkami nenarůstal lineárně a jednak v nich byla otázka, proč se nic neděje ?

Odpověď jsem mu dát nemohl. Pod tou dekou to byl takovej ceres, že jsem si fakt nebyl jistej jestli si Vilém nemasíruje Lohengrina a je těsně před finále anebo jestli vyslyšel ten třetí pokyn nicméně induktor bzučel jak malárievej komár a okolo Pavlových obrysů jakož i okolo ocelové konstrukce postele jsem zřetelně viděl Eliášův oheň.

A najednou Pavel zařval velice silným hlasem „Kur-va“ a začal se na posteli šíleně mlít. Jako kdyby do něho pouštěli elektriku, nebo co. Jenže, jak se vždy před ulehnutím utemoval do toho dekovýho spacáku, tak to se mu teď hojně nevyplatil. V tom zmatku, jak dostával do různých částí těla několik

kilovoltů, řekněme si to otevřeně, i do Staročecha,, tak to není opravdu žádný štěstí, a k tomu všemu se připojilo i to, co je od těch dob ve vědeckých kruzích známo jako Maňasův efekt, tedy to, že jak někam šáh, tak okamžitě dostal do dlaně prdu, takže ucuk a nebylo možné slézt, nýbrž opory rukou nebylo. Svým způsobem byl hrdina, protože nám nespílal hrubými slovy, jen mumlal něco kruci a hergot, jak si vždycky někam šáh a dostal tu hybu. Vilém, jakmile podle nadsakování postele poznal, že netočil nadarmo, spadla z něj veškerá únava a radostně přidal na otáčkách. Pavel vytvořil na posteli rotující útvar, který se pohyboval po posteli nekoordinovaně, ba zcela náhodně. Navzdory všem fyzikálním zákonům a počtu pravděpodobnosti dopad na zem v téměř vzpřímené poloze, což byl signál pro Viléma, aby začal svinovat vodiče dočasně umístěné pod Pavlovým prostěradlem. Prostě za ně šknul a všechno to ukryl pod deku. Klika byla v tom, že vypínač světla byl až u dveří, a tím byl dostatek času na zahlazení stop. Samo, že jsme předstírali hlubokej spánek, dokonce jsme chrápali, pomlaskávali a funěli ale byli jsme promodralí samou radostí, jak se nám to vydařilo. Pavel rozsvítil a štěrbínami očí jsem viděl, jak strhnul prostěradlo a pátral po tom, co mu tak nevšedním způsobem zpestřilo usínání. Samo, že nenašel nic, pak z několika centimetrů zkoumal zásuvku, jestli tam nenajde stopy činu, páč si myslel, že jsme ho připojili přímo na síť. Myslí si to ostatně dodneška.

Faktem je ale, že přešel na jiné obalové materiály a bábovku sežral hned to odpoledne, jakmile přijel do koleje z rodné Chrudimi.

Holič

Jednou jsem si to mastil na posilování do tělocvičny naproti, v Resslovce, byl jsem jen nalehko, tedy v kalhotkách a tričku, páč to bylo fakt jen přes ulici, a navíc jsem si zakládal na tom, jak se mi pod tričkem rýsovaly svaly, a dole, u odpočívadla stál obtloustlej chlapík, ostříhanej velmi nakrátko a povídá „Ahoj ježku“ Nosil jsem tehdy hodně nakrátko ostříhaný vlasy, protože, jak už jsem se zmínil, dělal jsem spoustu sportů, krátké vlasy byly výhodou. Problém byl ale se stříháním, zdá se to k nevíře, ale u holičů byla pokaždý děsná fronta, muselo se vzít číslo, z takovýho kastlíku v oficíně a některý z holičů se na to číslo mrknul a řek, že to bude tak za půl hodiny, nebo za hodinu, to podle toho, kolik bylo číslo před vámi a člověk se moh jít podívat do města, protože těch pár židlí, které v u chlupodravce měli, bylo zpravidla obsazeno rozmařilými staříky, kteří chtěli zkrátit přehazovačku nebo vystříhat chloupky z lupen a chobotu. Tehdy se učilo i v sobotu a tak nechat se ostříhat doma, bylo téměř vyloučeno. Někdo sice objevil obrovský holičství v Ječný ulici, měli tam hafo učednic, které v rámci praxe zdarma stříhaly zájemce a statečnický, jenže jak se to rozkrliklo, v tu ránu tam bylo plno a několik hlávkárenských plemeníků, zjistilo, že učednice dokážou poskytnout i jiné služby, a dokonce prý na mnohem vyšší úrovni, a úkolu se zhostily s daleko větší radostí, než vystříhávat blat'asy vůkol zahnojených uší.

Jenže to nebyla moje parketa a dodnes není, myslím tím baby, a už vidim, jak se Hanka, Alena, Jiřina, Galča a nejvíc pak úplně ze všeho Ivanka příšerně šklebí, jakože vrdlouhám, ale některé věci ženskejm nevysvětlíte, kdybyste žili v klášteře a vokovanéj pásem cudnosti. Takže jsem využíval dnů, kdy jsem moh jet do školy později a na rakovnickým náměstí řečný pan Kmínek mě pokaždé obral tak, že to vystačilo na kolik měsíců. Později, v Podolí, to už se stříháním vlasů zabývalo pár spolužáků, a dělali to dobře a zdarma, ale na Hlávkárně to byl fakt problém.

Tak mu taky povídám „Nazdar“, nýbrž jsem vlastenec a už tehdy módní „Čau“ dodnes nesnáším, a chtěl jsem klusat dál, za sportem a on pravil, „koukám, že bys už taky potřeboval ostříhat“ a rukou mi prohrábl ježka, a já, že asi jo a chtěl jsem

pokračovat a on, že sem chodí stříhat kluky, že to dělá zadara a kdybych chtěl, tak že mu mám říct číslo pokoje a on, až sem zas půjde a poklepal na profesionální koženou kufřík, kde měl dvě mašinky na ruční pohon a několik nůžek a samý takový ty serepetičky a náčiníčka, co maj holiči obvykle rozpoložený na stolíku pod tím obrovským zrcadlem v oficině, a já zamumlal číslo našeho pokoje a taky, že tam k večeru bývám prakticky denně.

Pustil jsem to z hlavy, protože po koleji se potulovalo dost podivnejch individuí, a i když soukromý podnikání bylo prakticky zakázaný, tak někdy se tam mihla starší dáma, která nabízela opisování na stroji, až budou páni inženýři dělat diplomku, jindy zas podomní vazači knih, potažmo diplomových prací, všechny profese něco na ten způsob, ale podomního holiče, to tedy svět nepamatuje „Svět to neviděl, pes to nežral“ říkávala s oblibou moje maminka.

Ale za několik dnů, zrovna jsem posiloval na pokoji, protože sokolovna v Žitné ani tělocvična v sociálce v Resslovce ani ta hned naproti nebyly dostupný denně, potil jsem se jak kobyla po Velký Pardubický a v pokoji byl jako ve stáji tamtéž, se ozvalo zaklepání a já, zrovna jsem dělal kliky, jsem zařval dál a ani jsem nemusel dodávat, že klíč je v zámku, ozvalo se Niky-nik a do dveří vplul ten lazebník. Nikoli Sevilský, ale pražský. Dodělal jsem tu již vzpomínanou sérii nejmíň 120 kliků a svaly jsem měl napumpovaný jak po anabolikách a žíly naběhlý jak pivovarskej valach. Ten lazeboš nasál ten čpavej odér, snažil se aby to nevypadalo a neznělo moc labužnický a poznamenal, že tedy, páni, ty ale umíš makat a v tmavých očkách utopených v kulatoučké tváři, mu kmitala soukromá polární záře.

A začal rozbalovat ty svoje serepetičky a kam že se posadím, aby na mne dobře moh.

Dodělal jsem ještě několik cviků, protože svou sérii jsem nikdy nepřerušoval, a on se bezeslova na moje cviky díval. Byl jsem víc jak o hlavu vyšší než on a abych se vyhnul sáhodlouhému popisu, tak kdo viděl kultovní film „Stalo se za bílého dne“ tak ten padouch anebo později natočeného Agenta 007 se Seanem Conerým, tak film Goldfinger, ten hlavní padouch, tak to byl celej ten holič. Mně tak po klíční

kost, když se vyšponoval.

Tedy ostříhal mě bravurně, všechna čest, velebil moje svalstvo a občas si na biceps nesměle sáhnul. Ačkoli bylo místa vůkol sdostatek, několikrát, když přecházel do jiného stříhacího úhlu se o mně lehce otřel a vzhledem k tomu, jak jsem byl vopocenej a jak on byl oháklej, hnědý sako z drásaný vepřovice, vlastně ne nebylo ve skutečnosti hnědý byla to taková zvláštní hnědá, skoro jako do červena, v obchodech tehdy hrozně moc tyhle saka z OP Prostějov letěly ale měly jednotnou tmavohnědou barvu, a já se na ně zmož až když jsem rok dělal a děda Vonásků mi je přivez z Varů, když tak do těch končin jezdil odhadovat, jestli se urodí dost Řepky olejné. Mnohem později, když jsem na ty události vzpomínal a dal si všechny souvislosti dohromady, tak mi bylo jasné, že se daly sehnat i za tehdejšího režimu špičkový věci, zanedlouho jsem se moh na vlastní oči přesvědčit, jak ta menšina měla takový vazby a takový styky, že nic pro ni nebylo nemožné. Později, už v Podolí, tak chodil za svým přítelem studentem tehdy velmi slavný režisér, mimo jiné zachránil po umělecké stránce Edu Cupáka, z důvodů, které jsou evidentní a taky jeden moc slavný herec tam do podolí chodil, shodou okolností taky Eda, jediný, kdo si za okupace nezadal s Němci. V Praze bylo pár salonů, které z doneseného materiálu ušily věci, které by snesly hodně přísný měřítka a docela nedávno jsem viděl v televizi nějaký cestopisný film o Indii nebo Pákistánu a to město bylo proslulé zpracováním kůží a jejich barvením a jak tahali z barvicí lázně ty legračně měkký kusy jemňounký kůže, tak na mou duši jsem přesně tu, jinak nevidanou skoro červenou barvu viděl. K tomu světlešedý proužkový tesilky, což byl tehdy hit, začalo mi být jasné, že je čtyřprocentní. Homouš, buzík, těpluška. Dnes to vstupenka do politiky, šoubyznysu i podnikatelský sféry, mají svoje kluby, noviny i festivaly, ale tehdy to bylo když ne trestný, tak přinejmenším vo hubu. Já sám jsem vystupoval v roli mstitele, vzal jsem spravedlnost do svých rukou, když na plovárně v Podolí, u té řeky, nikoli krytého bazénu bylo několik teploušů, a špehovali, jak se do plavek na louce převlíkají malí kluci. Dokonce jim nabízeli, že jim z deky udělají takovou jakoby plentu a slintali

blahem, když se kluci v tý ohradce z deky opravdu svlíkli. Byli to dědkové, z tehdejšího mého pohledu dvacetiletýho kluka, dnes je mi dobře o dvacet roků víc. To převlíkání v ohradce z deky mě tak moc nerozčílilo. Byla tam taková klasická prkenná ohrada a za ní se snad převlíkaly holky a ti kluci se strkali u vypadlýho suku, aby zahlídli bobříka, nikoli odvahu, foglarovskýho, spíš odříkání, když jim starší žákyně dopřály to ochmýřený štěstíčko zahlídnout a ti dědkové to využili, a asi tam nebyli poprvní, a jeden ten oslinta jim nabíd, že je vysadí, že přes plot toho uvidí víc. Na tom by nebylo nic zvláštního, ba, podobným průzkumům jsem odjakživa nakloněn, ale ten úchyl toho kluka fakt povysadil, a pak ho chytil odspoda za pytlík a dělal, jako že ho tam nemůže v klidu podržet a obíral ho a slintal, no jedna hrůza. Klukovi to nijak zvlášť nevadilo, byl vytřeštěnej z toho, co viděl za plotem a nechal by si líbit asi i daleko víc. Jenže ve mně se něco přesmyklo a naklusal jsem k tý dvojici a obstarožní haššové nějakým instinktem poznali, že je zle a ten u ohrady toho kluka hbitě pustil a i když to vypadalo, že bobří představení v klukovi přehlušilo dojmy z masáže moudí, tehdy už bylo v Praze pár případů z tý oblasti, promítač Papež v kině ubodal nůzkama malýho kluka v tý promítací kabině kina Metro na Národní, aby to na něj nepích, malí kluci zdrhli, ale ten dědek už neměl kam. Nalepil se zádama na tu ohradu, očička mu mrkaly a krevní oběh se mu ze Staročecha kvapně vracel na původní místo. Hele, kámo, pravil jsem mu, co kdybys takhle vysadil i mně ? Co tam je tak zajímavýho, že tak nezištně těm klukům pomáháš ???.

Já nevím, zablekotal ten zmetek.

Tak teď se podíváš, zařval jsem, viděl jsem červený paraplíčka a to pokaždý znamená sbohem rozumě. Jedním chňapnutím jsem ho otočil čelem k tý ohradě a on snad si myslel že bude zastřelenej jako Mata Hari, a jen blekotal ne, ne, snad tam bylo i prosím, ale na to červený paraplíčka neslyší, zmačk jsem mu trapézák, že jsem cítil jak se mi ten sval cedí skrz prsty, on bolestí pokles v kolenu a jak roztáh v tom podřepu kolena, chytil jsem odzadu za koule a šklubnul směrem nahoru. Naštěstí nebyl moc těžkej, jinak bych měl přírůstek ve svý sbírce motýlů, oddělení ptáků. A jak tak bezmocně visel

přes tu ohradu, bolestí víc mrtvej než živej, buď se pochcal strachy nebo bolestí, nebo jsem mu udělal z vajec melanž, což je vaječná směs, kterou kupujou z třídíren vajec cukráři a pekaři, je to směs skořápek a převážně žloutků, dost možná, že to nebyly žloutky, ale že se prostě zesral, ty kumpáni, začali překotně balit svý usmolený deky a já zařval „Nikam ! Doženu vás a pak vás po jednom, vy sráči, rozvěsim po týhle vohradě.

Báli se až nahlas ztráceli bobky v kapalným skupenství. Ale poslechli. Byl jsem koneckonců přijatelnější než policajti a několikaletej fastr za teploušskou pedofilií.

Kromě skromnosti je mou devizou i šlechetné srdce. Nikterak jsem jim nebránil, když se pokoušeli toho teplýho bráchu oddělit od ohrady. Ba, poskytl jsem jim i několik cenných rad. Jak na to. Dnes je to seriál v televizi. Paraplíčka už zacupkala do úschovny a tak jsem se jen s gusem díval, jak ten borec-ohradník šel směrem k zastávce tramvaje. No, šel, to zrovna ne bylo to něco, jako když námořní kapitán na mapě kružítkem odpichuje vzdálenost. Bylo takový vedro, že byla reálná šance, že než tímto způsobem dokráčí na zastávku tramvaje číslo 17, kalhoty mu aspoň od kolena dolů na návětrný nohavici oschnou. Ten žloutek, nebo co to bylo, by se pak dal, možná, i z větší části odrolit.

Zkušenosti se čtyřprocentní vlivnou menšinou jsem tedy měl a bylo dobré udělat ten galaštyk s Bowie nožem od táty, to otevírání nikoli studánek, ale korunkových závěrů na láhvi s limonádou. Holič lidumil ohromeně zíral na čepel, která se vynořila z pouzdra na útočný nůž ke kalašnikovu a v pološeru pokoje házela zlověstný, namodralý záblesky.

Mák si instinktivně na krk a zašeptal, že zas někdy přijde, že se to nesmí nechat moc zarůst. Pozpátku se dostal na chodbu. Ale jestli si myslíte, že pak už jsem ho nikdy neviděl, tak to se setsakramentsky mylíte. Za čtrnáct dní zařukal na dveře znovu.

Šel jsem okolo, povídá, byl jsem dole u kluků, a tak jsem si řek... a očima bloudil po pokoji, jestli někde nezahlídně volně loženéj tesák.

Nezahlídně se mu ulevilo.

Co kdybychom, pokračoval, trošku upravili fazónku?

I já občas fazónku upravuji, odušil jsem po způsobu, jak to dělával Žorž Mañas, tedy po způsobu anglických lordů, kteří se nedopatřením nenarodili za kanálem De la Mancha, ale v Český kotlině u Českýho Češina, někdy si však rekonvalescence vyžádá i delší dobu.

Tentokrát si nesáhnul na krk, ale několikrát si přejel po tom růžolicím, tučným ksichtíku, jako kdyby se mu tam zachytila pavučina babího léta.

Posedla mě rozmařilost, nežral jsem sice denně kližky a obaly z tlačenek, ale ty přírodní, ne plastový, jako to dělám dnes, nikoli z úsporných důvodů, ale v bláhové naději, že se to vrazí přímo do kloubů a nebudu muset kupovat za drahejší peníz Čoromoro 400 Forte, či jak se všechny ty zázračný a zaručeně nejpozdějš do tejdne fungující sračky na podagru menujou, ale i přesto mi vlasy bujely velice velmi, i souhlasil jsem.

Lazebník tím nenapodobitelným řemeslnickým grifem, který obdivuju v každý profesi, vybalil z kufříku ty holičský serepetičky a rozložil je po stole.

Dnes to nebude na mašinku, prohlásil zklamaně, ale okolo oušek bysme to mohli trošku přistříhnout. Jsou oblasti, ve kterých mi ani střízlivý pohled na vlastní osobu není cizí, nemám ouška jako vydra, ale spíš jako Budha, na první stránku do magazínu pro ženy to zrovna není, ale na druhý straně prý to je znak dlouhověkosti, tak to tedy lehce upravíme fasonku okolo oušek, odjakživa jsme tomu na Vinohradech říkali, „vystříhat blaťasy“.

Ale budiž. Svlékl jsem si košili, protože mám tak děsně tvrdý vlasy, že se dokážou i zapíchnout do kůže a lazebník zafuněl obdivem. Vystříhával mi blaťasy vokolo lupen a jemně smetal to, co mi napadalo na holá ramena. I z tý dálky jsem cítil, jak je navoněn a dlaně má napajcovaný nějakým krémem, ale nebyl to průmyslový parfém, jakej chođival v tý době do Rakony ve dvě stě litrovej barelech, ale něco z Tůzu nebo podarok za rubežom, nikoli však Maskovskije dűchy.

Občas jsem zacukal bicepsem nebo prsníma svalama a i ten, komu je mechanika ve spojení s anatomíí cizí se musel dovtípit, jakou by to napáchalo spoušť, kdyby se to uvolnilo určeným směrem.

Lazebník kroužil vůkol v uctivé vzdálenosti a žvatlal a mlel a mluvil řeči.

Kdybys potřeboval, povídá zničehonic, nějaké věci do školy, a mně nevím proč napadlo spojení „bramborová polívka pro chudý školní dítě“, tak jen klidně řekni, možná, skoro určitě, bych to dokázal sehnat.

Mojí nevyřčenou otázku „co ty bys asi tak moh sehnat“, protože tehdy mi ještě nedošlo, že ta jemná jelenice nevídaný barvy se na Severní polokouli nedala normálně sehnat, musel buď vyušit nějakým specializovaným čtyřprocentním smyslem, protože se zasvěceně usmál.

No, schválně, řekni něco, povídá

To „něco“ neznamenalo „cokoli“ ale to, co bych momentálně do školy potřeboval.

Brali jsme právě parní turbíny a jako semestrální práci na zápočet jsme dostali namalovat sestavu toho monstra a na jeden složitější díl, třeba hřidel, víko nebo těleso oběžného kola udělat dílenskej, tedy výrobní, okotovanéj výkres. Dnes, kdy se skoro všechno najde na internetu anebo se dá beztréstně napsat do jakékoli země, se to zdá jako přehánění. Ve skriptech sice byly obrázky, ale byly tak malé, že se to z nich nedalo udělat a továrny v Československu, které parní turbíny vyráběly, si nemohly dovolit vyzradit státní tajemství. Imperiálistickými špiony se to u nás jen hemžilo a prakticky všechno bylo tajné. Kdyby tak parní stroj, jo, to by byla jiná, táta byl v týhle oblasti machr nad machry a kromě toho jsme doma měli o parních strojích knih až běda. Ale o turbinách jen nějaké populární vědecké brožurky o technice.

Vyjevilo jsem ten problém s parní turbinou.

Máš na mysli nějakou konkrétní značku a velikost ?

Velkost jako pro normální elektrárnu a na firmě nezáleží, ale aby to bylo anglicky.

A jak moc to spěchá ?

No, spěchá to dost, protože pár rýsovacích prken ve studovně bylo permanentně okupovaných starousedlíky a doma jsem rýsoval v prehistorických podmínkách, ale díky i za to, táta dokonale vyhladil a srovnal kratší stranu kuchyňského stolu, takže se po ní mohl bez problémů pohybovat příložník a

horní plocha stolu, vyrobená z korkového lina, byla dokonale rovná, protože byla pořád pokrytá ubrusem z voskovaného plátna a přes něj byl pokaždé nějaký další, zpravidla lněný ubrus. Dnes už vím, že nebylo zas tak těžké sehnat si přes kamarády Izisku, rýsovací pomůcku se dvěma na sebe stále kolmými pravítkama, ale i ten obyčejný stůl byl s příložníkem a několika trojúhelníky k nezaplacení. Jenže tehdy se učilo i v sobotu a tak na rýsování doma nebylo zas tak moc času.

Stačilo by to do čtrnácti dnů, zeptal se sám, když jsem přemýšlel, co bych tak řekl, aby to nevypadalo neskromně, ale abych to bez velkých problémů stačil narýsovat.

Bohatě, to by tedy bylo fantastický. V mé odpovědi musela zaznít nějaká pochybnost, protože na tohle téma neřekl už nic. Neřek prakticky už vůbec nic, jen pečlivě sbalil nádobíčko a ve dveřích poznamenal.

Stavím se, až to budu mít

Ani jsem se neopovážil připomenout těch čtrnáct dní.

Uplynulo čtrnáct dnů a já si říkal, že to je lidově vyprávěč, kterej se rád poslouchá a předvádí. Moc jsem tomu nevěřil od prvního okamžiku. Kamarádi z kroužku to řešili všelijak, koupili si za hříšnej peníz „šmíráky“ od někoho z vyšších ročníků, litali po knihovnách a pokoušeli si vypůjčit nějaké prospekty, chodili po pražských pézetkách, tedy podnicích zahraničního obchodu, které se zabývaly exportem českých strojírenských výrobků. Já jsem pročmuchs všechny náš domácí knižní fond a samo, že jsem našel, ale potíž byla v tom, že to byla literatura hodně stará a technika za těch padesát let značně pokročila. Ale v nejhorsím případě by se to dalo po úpravách použít.

Uplynulo čtrnáct dní a já se smířil s tím, že zkompileju několik odborných technických slovníků, publikací o parních strojích a turbínách s tím, co se mi podaří vyloudit po Praze.

Ale den patnáctý, těsně před opulentními hody v přízemní menze, najednou ťuky -ťuk na dveře a za nimi stál Lazebník. Hubu i ústa vod ucha k uchu a švitořil, že jak nám to za těch čtrnáct dní narostlo a že by to chtělo, rozhodně by to chtělo zas malinko upravit okolo oušek a dokonce, dokonce by to sneslo i trochu zkrátit toho ježka a s maximálním výponem na

špičky exkluzivních lakýrek se mu podařilo mě letmo pohladit po vlasech.

Ouška, oušička, na to ti seru, mumlal jsem polohlasně, radši budu zarastěný ako Ezaf, jak říkával major Kozoupský, jen ať stihnu tu zkurvenou turbínu.

Měl s sebou zas jen ten lazebnickej kufříček, samo, že jsem neočekával, že to přiveze do patra na růdnu, ale stejně.

Zklamání na mém ksichtu se dalo slabikovat, a lazboš s chutí slabikoval a hrál svoji etudu procítěně, do role se doslova položil.

Sedni si, povídá, trošku to zkrátíme, a já si zatím připravim mašinku a otočil se ke mně zády a na vedlejším stole něco kutil. Cvaknul zámek jeho lazebnického kufříčku, zacinkaly nůžtičky, páč tehdy se takový ty zmetky, co maj držadla z bakelitu a jen čepele z rádobý antikorový ocele, to se tehdy v Evropě vůbec nevyskytovalo, já si tedy sed na židli, protože po cvičení mě ta palice od prachu a spleného potu už svěděla, a ježka bylo nutné zkrátit na vejšku prstu a zazdalo se mi, že jsem zaslech i zašustění papíru.

A najednou mi zničeho nic přistál do klínu těžkej papírovej balík, štěstí, že jsem měl Lohengrina spuštěného hlavou k zemi, jinak by se mi tím štosem dozajista vykloubil, a bylo to zabalený v razkošššným, ale když říkám v rozkašššným, tak opravdu v raz- kaššš-ššš-ňoučkým hedvábným růů žžžovaaaučkým hedvábňoučččkým papíru s mašličkou z nakadeřenýhoo lýka.

No síla, co vám mám vyprávět, Lazboš se kochal účinkem ozdravujícího šoku na hlavičky, na tu spodní se jednalo o šok mechanický, nýbrž balíček vážil dobře kilo a horní hlavička dostala shock psychologický.

No, rozbal to, zaševlel Goldfinger a začal mi zkracovat ježoura. Necitlivě, barbarsky a surově jsem strhnul ty růžovoučké serepetičky a Lazboš pokaždý tiše zaúpěl, jak očekával něžnění s mašličkama decentní rozbalování papírovýho, růžovýho mimikri.

Na první stránce, na tý, co je úplně nejprvnější úplně v nejvíc, a která byly vyvedená ze silného plastu se skvěl velikánskej nápis English Electric.

Kniha ale nebyla klasicky vázaná, alébrž měla hřbet z takovejch jakoby kroužků a každé její list měl po straně řadu dírek, ve kterých ty kroužky probíhaly. A pak to přišlo.

Když se otočila první stránka, na který byla turbina barevně! vyvedená, tak se z ní jakoby sundalo to horní víko a ona tam byla napůl nahatá, jako kdyby ji vyfotili těsně před tím, než jeřáb přinese to závěrečný horní víko a přišroubujou ho na své místo. A jak se jednotlivé listy otáčely, tak se postupně odstraňovaly z té sestavy jednotlivé součásti, nemlich tak, jako kdyby se fakt postupně a odborně rozebírala, A když se otočila poslední strana, byla ta turbina zase jakoby oblečená, čili když jste to dělali odzadu, což je i v životě pro labužníky, tak jste postupně tu nádhernou turbínu smontovávali. No to bylo v českých zemích něco nevídaného, možná, docela určitě se něco podobného dělalo pro export, řada tiskáren tehdy tiskla pro kapitalistickou cizinu úžasný věci, jen tam nesměli mít svou firmu, ale tu cizí, před časem jsem viděl „americkou“ knihu o všech filmech, které kdy byly nominovaný na Oscara, byla tištěná v ČSSR, ale na ní bylo uvedeno, že ji tiskli v Jüesej.

No, tak to tedy bylo něco. Z toho už se dala narýsovat jak sestava, tak kterákoliv část, vyvedená jako okotované dílenskéj výkres.

Poděkoval jsem a neodpustil jsem si otázku, jakým způsobem se takováhle nádhera dá sehnat.

Zasvěceně se pousmál a jen připomněl, že přeci naznačil, že nic není nemožné. Mám spoustu kamarádů a ti mají taky spoustu kamarádů a tak to pokračuje. Do té doby jsem si myslel, že nejmocnější jsou Zednáři a hned po nich Židi, ale jak se zdá, tak tihle čtyřprocentní haši mají fakt dlouhý prsty. A docela na okraj, ale fakt, jen co by motýlím křídlem zavadil, mě napadlo, že kdyby se ty kategorie sloučily, nemusely by hned všechny tři najednou, ... ale to nebudu raději rozvádět.

Semestrální práci jsem potom vystříhnuł jak z partesu a není bez zajímavosti a dokresluje to kolorit oné doby, že když jsem potom už měl zkoušku i zápočet, a odborný asistent, který mi dělal konzultanta a viděl z čeho čerpám vědomosti mě poprosil, jestli bych mu ten katalog English Electric nemohl

prodat. Víš, povídal mi když jsem mu ho nezištně věnoval, já jsem byl premiant ročníku a ještě na škole jsem tady na katedře dělal POVĚSA, pro neznalé přeložím, POMocná VĚdecká Síla, a po škole jsem šel byl rovnou jmenován asistentem,“. Turbinu jsem na vlastní oči zatím neviděl.

Lazboš, když viděl jak mě to ohromilo, začal kout železo, dokud bylo žhavý

A co takhle, povídá, kdybychom se spolu podívali do nějakýho nóbl podniku ?

Nemám co na sebe do nóbl podniku namítnul jsem ale on mě ujistil, že to je sice nobl podnik, ale pro tak exklusivní a tak uzavřenou společnost, že hosté těch štamgastů můžou přijít třeba v montérkách, takový tam jsou prostě pravidla, myslím, že to opráskli ve stanovách nějakýho anglickýho prominentního klubu, snad Pickwickova, nevím. Ale lákají mě experimenty a dodnes si věřím, že mě hned tak někdo nezmákne, natož tehdy. Dnes už přesně nevím, jak se ten podnik jmenoval, později, ale ještě za komunistů se ukázalo, že to byla už od dob první republiky oáza čtyřprocentní menšiny, fakt už si nechci lámat hlavu, bylo to na Václaváku, nad Korunou, snad Praha, snad Evropa, na tom koneckonců už nesejde.

Vzpomínám, že tam byly takový jakoby sametem obložený boxy, něco jako bejvaly oddělení ve vagónech bylo tam tak pro tři lidi na každý straně a uprostřed byl stůl. Byl jsem v tradičních riflích a proužkovaný košili, a v tom přítmi jsem viděl ty zvědavý růžovoučký a žvatlavý ksichty, fakt, byly jako přes kopírák, a Lazboš mě představil jako kamaráda sportovce, což říkat ani moc nemusel, páč jak jsem měl z hrazdy, i přes ochranný řemínky, který si gymnasti vždy před naskočením na hrazdu připínají na dlaně, tak i přes ty řemínky se mi, díky mým sto a čtyřem kilogramům dost často dlaně strhly, ta kůže se svlíkla jak opášená a páč jsem si pečlivě pěstoval imič tvrdýho chlapa, polil jsem to jodem a trénoval dál, bradla, koně našíf, a tony nadzvihaný padesátkou činkou. Díky tomu jsem měl dlaně jak podešev a stisk jak Baracuda, dodnes si na to potrpím a když jsem růžovoučkěj kámošům popořadě stisknul ty hebký tlapičky a přitlačil jak mívám dodnes ve zvyku, měli několik orgasmů, ještě než si sedli. Tedy hostili

mě, až jícen přecházel a jeden každej by byl taky moc rád mým kamarádem a nebyly to profese ledajaký, dokonce i dochtouři. Ale Lazboš se povýšeně usmíval, byl jsem jeho kamarád a dával to okázale najevo. Tedy aby nenastala mýlka, pokud se některý z těch druhých kamarádů pokoušel vetřít do mojí přízně, zchladil jeho úsilí hned zpočátku. No nic, poseděl jsem, Lazboš občas podotknul, což kdybyste viděli, jaký má po cvičení svaly, byl jsem přežranej jak polskej zájezd a byly to lahůdky, který se vyskytovaly možná ani ne v Tuzexu. Vrcholem ale bylo, že interiér toho útulku byl zařízenej ve stylu První republiky a k tomu neodmyslitelně patřily takový rákosový držáky na noviny. Nějakej čas pak to měli u nás v Rakovníku u holiče Kmínka na námku a je to vidět dost často i ve filmech pro pamětníci. Což by nebyl zas tak na padnutí do vejvrtky, ale co bylo fakt hustý, že ten jeden hoša si zavolal pingla a voslintal mu ucho. Ten přikývla a odněkud ze zákulisí přival ten rákosovej rám ve kterým byly nějaký tehdejší velkoplošný noviny, možná Vlasty, Svět v obrazech nebo něco takovýho, přesně už si nevzpomínám. A Lazbošovi zasvítily očka, páč oni se domlouvali i takovou zvláštní řečí, něco jako pro hluchoněmý, ne spíš, jako používají bůkmejky na chrtích závodech a abych si ty noviny prohlíd. A já že ne, kdyby tak sport, nebo něco z filmový branže, ale tohle nebyla moje parketa. Ale jen se podívej, někteří mi i vykali, byl jsem tam přeci jenom prvně a taky naposled, tak jsem to otevřel a to tedy na vejvrtku bylo. Dlužno podotknout, že doba videopřehrávačů byla moc a moc vzdálená, alespoň ve východním bloku a tak jediným povyražením pro starší páni bylo propašování nějakýho pornočasopisu ze západu, obzvláště Dánsko bylo v tomhle ohledu zemí zaslíbenou. A v tom Světě v obrazech, kterej byl jakoby rozpůlenej, prostě do něho byl vložen jinej časopis, barevnej na křídáku, a byli tam dva teplouši, voblečený a to mě podržte, do kompletních leteckejch černejch koženejch kombinéz s bílým beránkem uvnitř, a ty kombinézy, a teď se podržte, měly od pasu dolů a přes prdel a ostatní genitálie vystříženej tak deset centáků širokej pruh, kterej končil vzaďu v pase. A byl to seriál asi o padesáti stránkách a napřed přišli jakoby v těch leteckejch

kožešínovejch pláštích, jak je používali aviatci, když ještě letadla neměly kabiny a ty pruhy tam nebyly hned patrný, ty byly odpínací no síla a pak dováděli, ti dva aviatci bez létadel, desítky různých póz, ale ty kožený kombinézy s větráním si až do konce nesundali.

Doba pokročila a společnost nabízela další časopisy, ale tenhle sortiment se na výsluní mojí přízně nevyhřívá. Pánové mi překotně cpali svoje navštívenky, v té době věc dost nevidaná, ze zdvořilosti jsem si je schoval do kapsy a možná, že je někdy při náhodném úklidu ještě objevím. Z Václaváku to je do Hlávkárny jen kousek, rozloučil jsem s Lazbošem, i přesto, že mě lákal do jiných, víceprocentních a pro študáka ni společensky ni finančně nedostupných podniků, a domluvili jsme se, že se zas někdy staví za účelem stříhu.

Za čtrnáct dní opravdu přišel, ostříhal mě, zvěstoval mi, že v chlapcích jsem zanechal dojem, víš, takovej dojem, a nemysli si nic zlého, že od teďka, kdybys cokoli chtěl, ale opravdu cokoli, tak odteďka to opravdu nebude problém.

Už jsem o tom několikrát psal, Semafor a Rokoko byly pojmy, který se skloňovaly ve všech pádech a ve všech třídách tehdejší beztřídní společnosti problém byl ale v tom, že lístky byly na několik měsíců dopředu vyprodány už v době kdy byla ohlášená premiéra. Díky Káčabcovi jsem měl volňasy do prosceniový lože těch nejlepších pražských divadel, ale to byly divadla nejlepší v tý oficiální kulturní hierarchii. Kdo něco znamená, anebo chtěl znamenat, nezačínal hovor tím jestli Olga Skálová a pribalerin Halmazňa zatančili pade de deux v Labutím jezeře, nebo jestli Podvalová, Blachut anebo Šubrtová zvládli svůj part ve Dvořákovi, Puccinim nebo Leoncavallovi. Nikolivě, jak trsal v Semaforu čárlston Štekl, tehdy ještě o padesát kilo mladší, skloňovala se jména Urbánková, Pillarka, Waldemar.

A já tedy řek, že když jakýkoli, tedy i nesplnitelný přání, tak tedy fakt nesplnitelný, že bych chtěl vidět představení v Semaforu a v Rokoku.

Tedy alespoň příští rok kdyby se to povedlo.

Dobrá, pravil Lazboš, vyber si. No to ne, povídám mu, já to nemyslím jako for, ale nemusí to bejt hned zejtra. Co dávají

zejtra, třeba v Rokoku, povídá.

BAPOPO, já na to, BA bička Povídá PO hádky, to znamenalo,

Dobrá, odušil Lazebník, zítra v sedm před Rokokem. JO zejtra v sedm před Rokokem, jako V šest po válce U Kalicha.

Lazboš odešel a já jen tak z plezíru, abych si protáh kostru, jsem něco po sedmý před to Rokoko naklusal. Lazboš už tam byl, zářil a z dálky mi kynul.

Bohužel, pravil na uvítanou, nesehnal jsem.....

Ale jo, dobrý, přerušil jsem ho já s tím ani nepočítal, protáhnu to do Alfy tam dávaj.

Bohužel jsem nesehnal, a zarazil vodopád mých ani ne moc roztrpčených slov, bohužel jsem nesehnal lístek do první řady, jak jsem si výslovně přál, a mně podle toho zlověstného svitu v utopených očkách, že ten komu se nepodařilo tu první řadu sehnat si zanedlouho bude vroucně přát aby se nebyl kdy narodil, bohužel, máme to až do třetí řady.

Pořád jsem to bral jako for, v těch nejtajnějších myšlenkách pokud jsem jim vůbec dopřál místa, byla tak židle Thonetka někde na galerce.

Fakt jsme měli prostředek třetí řady, ne na galerce, fakt třetí řadu v parter, tak blízko jevišti, že jsem moh rozeznat plomby ve stoličkách pěnic.

A jak jsme museli několikrát vstát, aby se dostali i jiní, po kultuře lačnicí diváci na svá místa, tak jedinou odměnou mému čtyřprocentnímu příteli bylo, to, že jak jsme vstali, a já se opřel o opěradla vzadu, položil mi svou dlaň na hřbet mé pravé ruky, protože si sedával výhradně vpravo. Ten kód, podobně jako jejich posunkovou řeč, se mi nepodařilo dodnes rozlušti, popravdě řečeno, ani jsem o to příliš neusiloval.

Viděl jsem všechna představení v Semaforu a v Rokoku, vždy nejdál z pátý řady a vždy za odměnu pohlázení hřbetu můj pravý ruky.

Údajně, ale zaručit to nemůžu, dělal nějaké speciální výtahy, a hodně jezdil do ciziny. To vysvětlovalo ty exkluzivní obleky, který nebyly k máni ani v Tůzu. Dnes mám teorii, že se chlubil mým přátelstvím, podobně, jako to dělala půvabná letuška Jana.

A podobně jako všechny moje příběhy, mohl by i tento končit. A právě tak jako mnoho jiných, nekončí Přestěhováním do koleje v Podolí jeho návštěvy skončily, myslím si že hlavně proto, že v Hlávčárně, kde nocovali převážně vyjevení nováčci z venkova, mohl spíš lovit a ohromit kluky z vesnice, jak se vyzná ve velkoměstě a co všechno dokáže zařídit. Na koleji v Podolí mě stříhali Masopustové, nebyli příbuzní, ale byli to oba vynikající studenti.

Šel jsem po chodníku okolo Dětského domu, nevím jestli tam dnes ještě ta stavba stojí, tak tedy jinak, byl jsem pár desítek metrů od Václaváku, od Můstku a najednou v tý záplavě lidí, oblečených do nepřilíš nápaditých a nevýrazných oděvů té doby, naproti před sebou, něco jako orchidej v lebedovém poli jako barevná iniciála ve strohém úředním formuláři. Naproti mně šli dva, oblečení v nádherné dlouhé kabátce z jemného veluru, ta neopakovatelné červeno hnědá barva, zdůrazněná sněhobílým beránkem. Byli zavěšeni jak milenecký pár na svatební cestě, což není vůbec pokulhávající přirovnání. Ten druhý byl tak mé výšky a Lazboš, no samo, že to byl on, k němu nahoru zbožně vzhlížel. Asi by si mně ani nevšiml, ale ten druhý viděl, jak na ně zírám směsicí ohromení se špetkou radosti, protože v tu chvíli, na mně dejchnul hned v prvních řádcích vzpomínaný hlávčárský Genius Loci. Bouch jsem Lazboše do ramene, dodnes to tak dělám a řek mu to jakoby heslo „Ahoj, Ježku“

Vteřinu byl ohromenej, páč jsme se asi dva roky neviděli. Ale pak se mu po tváři rozlila mixáž radosti a pýchy.

To je můj kamarád z Hlávčárny, pravil tomu vysokýmu, který si mně prohlížel směsicí zájmu, údivu i strachu.

Prásk jsem mu ji do ramene takovou, že se okázale zakymácel a současně zablážil.

„Neboj“, dodal jsem, opravdu jen kámoš“

„Z Hlávčárny“ zvolal jsem, když už jsem byl deset metrů od nich, a oni pořád stáli v tom něžným otepleným závěsu a mávali mi tím nenapodobitelným čtyřprocentním způsobem, dokud jsem jim na Můstku nezmizel v devadesáti šesti procentech zbývajících populace

Hlávkárna -všehochut'

Původně jsem si myslel, že Hlávkárna se bude skládat jen ze čtyř nebo pěti kapitol, pojmenovaných podle jednotlivých aktérů. Postupně se mi však začala vybavovat mosaika drobných příběhů, které jednotlivě nevydají na kapitolu, ale které jsou podle mého soudu dost zajímavé na to, aby se do cyklu Hlávkárna nějakým způsobem dostaly. Proto jsem se rozhodl pustit se do tohoto cyklu a doplňovat jej průběžně, jak se mi budou v paměti jednotlivé drobné příhody oživovat.

Nejsem rasista a etnická nesnášenlivost je mi cizí, a nemám nic proti Slovákům, fakt že ne, ale strašlivě mě serou. Definice, že jeden Slovák je průser, když se sejdou dva tak to už je na mašli a když se sejdou tři, tak založí stát, Samostatný Slovenský štát, ta není ode mne, ale hojně jsme ji v oné době používali. Po prvních dvou letech jich dost studie opustilo, a my jsme si oddychli, ale foukali jsme si předčasně. Ve třetáku se v Praze objevila náhradní garnitura a moc nechybělo a naklepal jsem budku v podolský studentský hospodě Sibíř jednomu Pištovi z těch novodobých náplav, který se roztahovali v Praze, jakoby to bylo odedávna jejich město a důvod toho transferu ze Slovače k nám byl prostinký-kdejaký klíčový post v Praze byl obšancovanéj Slovákama a ruka ruku myje, co si budeme povídat. Už na konci studií věděli, na jaký ministerstvo nebo výzkumák v Praze dostanou umístěnku.

Vzpomínám, jak kdysi poklidnou a mírumilovnou vesničku Loučeň v padesátých letech rozesral Slovák Štefko, kterej se tam s mámou objevil bůhví odkud, chodil výhradně v lesáckým a všichni se ho báli. Tehdy ještě neexistovaly Cibulkovy seznamy, ale jsem si jist, že se tam musel vyskytovat.

V Hlávkárně byla i mensa, ten ne ten klub pro mimořádně inteligentní živočichy, který chodí po dvou a maj vějířitou palici, ale nejsou to dinosauři ani klokani, myslím tím menzu jako jídelnu pro studenti. Hned po vstupu a projití kolem Kerbera v kukani se muselo zahrnout doleva a nejit po schodech ke světlým zítřkům, anóbrž jít po podlaze a pak bylo pár schodů, páč podlaha jídelny byla o něco níž, než podlaha vstupní haly. Zpravidla byla fronta až k vrátnici soudruha Malého, kterej využíval toho, že studenti nemohli zdrhnout,

nýbrž by se nenažrali a krmil je některým z těch dvou fórů, co mu byla schopna prodloužená mícha zapamatovat si a sice, že nový typ dámských kalhotek se jmenuje Televizorky, vpředu obraz a vzadu zvuk a když u toho byla nějaká studentka, ten hnusnej podřobanej ksicht se stovkama drobných vřídků mu zfiarověl blahem, něco jako herec Fero Dibarbora neblahé paměti, a vsadím se, že měl v takový chvíli orgasmus jak zamlada. Ten druhej byl o Spejblovi a Hurvajzovi a přibližně stejný kvality.

A jako dnes to vidím, jak v polovině tý fronty, už pod schodama stál Pavel Horáků, duše čistá a bezelstná, fantastickéj mozek a prima kluk, kterej v mládí prodělal spálu a následkem toho měl jednu nohu a nějakých dvanáct, patnáct centřáků kratší a navíc kompletně srostlou ve všech kloubech. Naprosto nekonfliktní typ, nikdy jsem neviděl, že by se mračil, a jak prožil několik let v sádrovým krunýři, dodělával si měšťanku až v hodně pokročilým věku. Většinu těch sralbotků, který šli na školu z osmičky přes tříletej gympl, tedy SVVŠ, moh dělat tátu, protože v tý době mu bylo okolo pětatřiceti let.

Já už jsem do sebe pral nějaký překvapení šéfa kuchyně, jo, teď jsme si vzpomněl, rejžovej náryp se švestkama, kterej byl zpracovanej takovou dosud neobjasněnou technologií, zjevně, aby se ušetřily oleje a separační mazadla, a aby studenti netrpěli cementozou už v útlým věku, že když se to podařilo druhýmu sekundáři z hektarovýho pekáče odpajcrotat, a následně sbíječkou rozlámat na menší kousky, tak jsem byl jedinej, kdo se moh pak nažrat, nýbrž jsem s sebou neustále vozil nůž od táty, v německýho bajonetu, a když jsem postavil špičku nože na vhodný místo na tý nárypový pyramidě, nejlépe poblíž švestky, a udeřil dlaní na rukojeť z parohu, náryp se zpravidla rozlomil na menší kousky. Zhusta se pak v menze vytvářely v menze fronty dvě, jedna k vokýnku za účelem vydání menáže, druhá pak u mého stolu za účelem naporcování rejžový tvárnice, aby se daly kousky alespoň odnést v kapse a rozžuzlat později, ať už na přednášce, nebo při cestě za kulturou. Když už tedy nebylo k žužlání nic jinýho. Jako, že zpravidla v tý době ještě nebylo. Pár zvrhliků používalo jinou technologii, a sice po vylemtání polívky přeložili spojenými

silami nákyt na hlubokej talíř a zalili slazeným čajem z várnice, a aby se studenti nenakazili cukrovkou, byl čaj slazen v poměru jeden malej fir'an sirupu na várnici. Fungovalo to, ale trvalo to desetkrát tak dlouho, nehledě k tomu, že v lázni teplého čaje zpravidla, aby se zachránili úprkem před působením barvicích a konzervačních prostředků, obživli červíci a mšice, bydlíci v době sklizně ve švestkách a dívky studentky, většinou z jiných okolních fakult, humanitárního směru, způsobně blily, ba i zvracely, když nákyt na talíři obživnul, u mě to bylo jednak rychlejší a jednak rázová vlna, způsobená pronikáním čepele do lunkrů nákytu, byla většina osazenstva švestek jakož i rýžová modifikace Pilousů, když ne zabita, tak alespoň omráčena, a co oči nevidí, žaludek neblije.

A jak jsem tak naporcoval poslední z nákytů tak vidím, že k Pavlovi Horákoje, kterej teď byl na mojí úrovni, přistoupil Igor Šajtlava, sráč odněkud od Vihorlatu a já fakt nevěřil svejm uším, když jsem slyšel co Pavlovi povídá. Igor měl uhlově černý vlasy, tutově měl nějaký kubánský předky, měl neskutečně kulatou palici, to se hned tak nevidí, jako když namalujete portrét černým fixem na nafouknutou pčegumu. A on to neřikal jen Pavlovi, stál k němu bokem aby moh vidět, jakej dojem jeho vtipnosti dělaji na obecenstvo. Takovej ten styl komiků estrád pro jézedáci, kdy se vyprávěč tlemí v předstihu, aby dal ctěnému p.t. obecenstvu najevo, že právě teď řeknul něco dobrého. Hodně dobrého.

„Ty prý si pesťár“ povídá ten východňárskej zmrđ Pavlovi a udělal několik jakoby boxerskejech pohybů a přitom se rozhlížel kolem, jako co na to hodovníci soukmenovci studenti Hlinkovci, jak ocení ten vopravdu dobrej for. Nevěřil jsem svému sluchu ni zraku. Pavel zčervenal, ten v porovnání s tĕma nevyučenejma gympláckejma usmrkancema starej fotr fakt zčervenal a tím se stal ještě bezbrannější. Nic nefek, jen se několikrát postavil na tu delší nohu a zas pak na tu kratší, narůstal a zas se zmenšoval a díval se do země.

Byla to taková hrůza, nevychovanost a krutost, že jsem hned nepřišel na to, jak toho východňárskýho paznechta umlčet. Nepotřeboval jsem ani okázale rozezvučet desetipalcovou čepel mýho už tehdy legendárního Bowie nože, díky uponejm

a napumpovanejm návratům ze cvičení na Hlávkárnu jsem se stal zakrátko pojmem a dost lidí si kladlo za čest, že mě můžou poplácat po ramenou.

„Kdybys potřeboval sparringpartnera“ hlaholil Igor a přitom se díval okolo sebe a pokyvoval hlavičkou, jako to někdy dělá Mr Bean, „ tak jen řekni. Zastínuj“, pokračoval a zas se rozhlížel, co na to okolí.

Pro ty, kdož neví co to je stínování, tak je to náznak boxování s imaginárním soupeřem, dělají to boxeři když nastoupí do ringu, před zazněním gongu, když je hlasatel představuje publiku.

Na Bowie nůž to nebylo a já už věděl co udělám, zezadu tomu sráčovi zmáčknu trapézák, už jsem to několikrát popisoval a když se namákně ten nerv, co prochází tím svaem, a já se zatím nikdy nesplet, tak je to taková bolest, že povolí svěrače a sevřou se povolovače, takže, obdarovaný ztrácí dech i bobky, povětšinou v řídce tekutém stavu.

Ale zničehonic se před Igorem zatmělo, z fronty vystoupil bijec Franta Hošků, Plzeňák, o kerým se vědělo, že boxoval ligu v těžký váze. Neměl nikterak vytepaný karfioly ani moc rozplácej nos, ale už za několik tejdnu se v Hlávkárně vědělo, kdo jakěj sport dělá. Většinou tam totiž byli ne snad chcípáčkové, ale, řekněme, nesportovní typy a tak nemohlo chovancům z Hlávkárny uniknout, že Jirka Bagoun Němec hází kladivo, však to za komunistů dotáh až na náměstka primátora Hlavního města Prahy, ačkoli srpem, pokud vím, neházel aspoň ne atletickou ligu, a jsem si skoro jistej, že tu politiku geneticky přenesli, páč pozdější radní Igor Němec, no ten, jak o povodních ještě půl hodiny před zatopením stanic Na Mástu a na Námku Republiky a skoro celýho Karlína přesvědčoval Pražany, že ať jen jezdí Metrem, že to je nejbezpečnější místo v Praze, a vida, je v politice dál, jakoby se nic nestalo, Jarda Hronů z Tábora zase střílel ligu, z malorážky, ale proslul víc tím, že nosil polobotky z kombinovaný bílý a hnědý kůže, něco jak Al Capone v pražským vydání, ale vůbec nejvíc proslul v jiným sportovním odvětví, natíral čtrnáctku, která bydlela hned v sousedním domě, je to hned ten balkonek těsně vedle Hlávkárny, nádherně je znát na fotce, kterou před několika dny

udělala pro účel týchle knížičky legendární Alenka se svým bráchou, tak když se ta čtrnáctka opalovala v malinkatejch plavečkách na jen několik metrů vzdáleným balkoně, u voken byla tlačnice a všechny palice votočený tím směrem, jako v drůbežárně, když pipky maj' palice vystrčený z klecí jedním směrem, odkud přijde žrádlo, tedy žrádlo to bylo, ty panoramata v maličký podprsence a úžlabí, kde jsou holky taky jemný velice velmi, takže se to o nás, černých ovcích strojařiny vědělo, páč mnozí asistenti nám dávali při zkouškách najevo, že jsme studenti techniky a žádný blbí svalovečkové z Institutu tělesné výchovy a sportu, dříve Tyršák, dnes nevim.

Jo, a Franta krom toho, že byl zjevně těžká váha, tak měl i o trošku delší ruce, než předepisuje ČSN, a když je spustil volně podél těla, a při chůzi se trošku klátil, tak se i sportovní negramoti přesouvali na protější chodník a stejně si nebyli jistý, jestli i tam na ně těma king-kongovskejma lopatama nedosáhne. Kdyby se tak rozhod.

Tak Franta se přiklátíl před tu dvojici a ještě než něco řek, Igor měl ksicht bílej jako clown Fialka t.č. Na Zábradlí, divadle, což v kontrastu s těma maďarskejma vlasama působilo roztomile.

„Zastínuj“, pravil Igorovi, a takle cuknul hlavou, jako že ho pobízí. Igor oněměl, zapomněl východnářštinu, maďarštinu, ukrajinštinu i polštinu, češtinu, ač se o to snažil, se nenaučil ani v náznacích, a ohromeně civěl na ty kostanatý tlapy, které se klátily Frantovi tak deset centáků pod kolenama.

Předved několik zmatených pohybů pěstičkama ve výši obličje. Svého obličje, aby si to Franta nevysvětlil špatně, aby bylo i nesportovním jedincům jasný, že se jedná výhradně o pestiarské samoubijstvo, nikoli šturm na nepřítel.

Franta po něm sáhnul. Ale ne za účelem zaražení do podlahy. Za účelem zaražení toho stínového představení. To se mu zarazit podařilo, Igorovy větry však nikoli. V menze se větrolamy nevysazují, ale tehdy by se bývaly byly hodily.

„Ty“, povídá Franta hromovládnému Igorovi, „ ty nejen, že si v životě neboxoval, ty si na vlastní voči box ani neviděl. Možná tak v televizi. S tou epilepsií, co tady vydáváš za stínování, by sis ustlal už v prvním kole v okresním přeboru“.

Igor zčervenál jak ošípané po ponoření do troků s vařící vodou a příčinlivě přitakával.

„A teď“ povídá bijec Franta, a dal zatnutou pěst Igorovi před ksicht, a bylo to zas jako ve Švejkovi, jak na bohoslužbě dává profous Švejkoivi před nos zaťatou pěst a „Čuchni si, hnuse. Já vím, ta smrdí krchovem“, ale Franta nic takového, do končin, odkud Igor pocházel, nejezdilo ani putovní kino, místní farář čas od času pořádal bábkové divadlo, tak, že vrhal na napnutý a petrolejkou prosvícený prostěradlo stínový obrázky ze spojených dlaní, ale jednou to nějak nezvlád a místo husy jak mává křídla, to pro diváky vypadalo, že si to rozdávají dva teplouši, a mělo to takovej úspěch, že se nechal odsvětit a přes Pacem in Terris to dotáh až do federálního parlamentu s funkcí potírání tmářství a náboženských kabal a Igor, kterej měl jít původně na kněze dezertoval, chtěl jít na Famu, ale tam už to místo zalehli další Slovani, Fero Fenič, Jakubisko Juraj, Klein Dušan i Roháč Ján a četní další náplavové s izraelskými sklony, takže příští rok to by byla tutovka, jenže ono se mu domů nechtělo, tak vzal strojařinu, jako přestupku,

„Teď se Pavlovi omluviš a jestli se ještě jednou vo něco podobnýho pokusíš, natáhnu ti takovou, že to KO už nerozchodíš.

Menzou se rozlehlo bubláni, protože plynná složka Igorových útroh už byla zcela vyčerpána a diskretní plenky Pampers se tehdy ještě nevyráběly.

„Prepáč“ povídá Igor a ukláněl se na všechny čtyři strany, jako to dělají boxeři, když vosmahnou soupeře pod pás a sudí to zahlídne a veřejně je napomene, a byl tím Frantovým zásahem tak zmatenej, že zapomněl, co v tý menze vlastně chtěl.

Já jsem se zvednul od svýho stolu, ale ne proto, abych si přihlál polívčičku na Frantově rytířským skutku, ale chtěl jsem Frantovi za všechny Čechy, nejen za Pavla, poděkovat. Igor si to vyložil špatně. No špatně, tak docela špatně ne, prostě vyložil si to, že to bude pogrom za bílého dne, operace Edelweis a Engelchen v jednom a začal něco drmolit v názvosloví, kterému jsme pranic nerozuměli, jen tu a tam bylo lze zaslechnouti slovní spojení „pán velkomožný“. Igor pak

přecházel na druhé chodník a do menzy chodil až po vydávací době, kuchaře uplatil samohonkou z domova a slibem, že jim přiveze z rodné salaše baraní kožu.

Jak jsme nasávali v prvních měsících genius loci velkoměsta, a to jak po stránce sportovní, kulturní tak i vzdělávací, podlehlí jsme jednou s krajanem Jirkou Johny Krausem z Nového Strašecí informacím ve studijním letáčku, kde, kromě jiného, byl i seznam a adresy knihoven, prodejen skript a studoven, kam bylo možné se uchýlit.

Zdivočelej F. L. Věkem, tehdy ještě ne tím slavným televizním seriálem, ten natočili o deset roků později, jsme se s Johnym rozhodli, že navštívíme Klementinum, studovnu, páč to patřilo k dobrému tónu. Pražáci nás sice zrazovali, že to je ukrutný hoho fogo, nevráživí staříctí kmetové tam studují vzácné tisky, jsou zadobře s knihovnicemi a chodí se tam po špičkách. Stránky se obracejí pomalouličku, aby nešustily a nemluví se tam ani šeptem. A pokud si chceš s někým něco povědět musíš se bezhlučně vytratit do předsálí tam si tichouce pověděl několik slov a naprosto nehlučně, našlapující jen na špičky, což byl v tehdy módních pohorkách věru problém, zasunout se za svůj stůl.

Mysleli jsme, že kecají, ale bylo to o hodně horší

Ve vstupu jsme předložili Indexy a museli se svlíknout skoro do trenek, abysme nemohli do Hubetusu ukrejt nějakéj cennej tisk, až se budeme navracet, jak jsme vpluli do toho přízračnýho mikrosvěta, tak se nám zatajil dech, voni tam ty dědkové badatelé už měli každej svůj post, neměnej flek na bádání, snad si to dokonce nějak značkovali, ne snad, že by vohcávali rohy, jako to dělají pesové, kočičáci a Orlovci říční, ale za ty století, co tam tvrdli, tak se prostě znali a nikoho tam nevíтали zrovna s otevřenou náručí, ale pát míst tam bylo a tak jsme se s Johnym usadili skoro vzadu, protože ti vědci šetřili kroky a když si přeci jen šli pro něco jinýho na čtení, tak tím ušetřili jednak kroky, a taky se nezvyšovala hladina hluku. To ticho tam bylo ale tak nízký, že se to nedalo postihnout ani ve stupnici větrů, kde je třicet decibelů slabej vánek, jestli se nepletu.

Nějaký mluvení, no tedy hodně rychle zapomente, i šepot

bylo znesvěcení, oni, pokud vůbec potřebovali s někým komunikovat, měli takovou klementinskou posunkovou řeč, a teďko, jak to byli vědčové ještě z První republiky, který z nějakých důvodů nezavřeli v procesech s Miladou Horákovou, tak měli dlouhý bílý vlasy, a bílý košile a svlíknout si sako, to by se neomluvalo, ani kdyby vybádali zapomenutej pornodopis Vlkochoda Miláčika Mozarta manželovi tý jeho pražský zásuvky, Blažková, nebo tak ňák se jmenovala, sako košile je přeci spodní prádlo, no fuj ! stydno jen pomyslet a měli zlatý brejličky s tenkými oválnými obroučkami, ne takový ty černou plastickou hmotou vorámovaný auslágy, jak je nosili pěnicové tý doby, Šašek, Vostřel, ing. Štědrý a každěj kdo v pop music a šmíře malejch norem chtěl něco znamenat, Gott ne, ten měl velký a vodstávající uši, ale Urbánková, ta sice tehdy nenosila Kosmodisk, ale zato měla brejle jako moucha Tse Tse, takže to byla taková váha, pročez se dnes ani nedivím, že když jí už nevynáší hlasivky tak jí sype v televizi ta supertěžká váha, sešněrovaná do kosmodiskotéky.

Půjčili jsme si s Johnym nějaká skripta, mám dojem že to byla Pružnost a pevnost, odbaletili po špičkách do zadních lavic pro začínající badatele. A koho že to nevidíme hned asi v druhý řadě, Igor Šajtlava, jak se tam dostal, to je u Boha, no Slovák, co mám povídat, ty vlezou fakt všude a hned jsou tam jako doma aběda, když to není jako u nich doma, jenže dělal, že nás nevidí, neznal se k nám, čemuž se po lekci Franty Hošků vůbec nedivím, ale protože jsme si nemohli vůbec s Johnym ani špitat, jen si posílat motáky jako soudruh Julek Fučíků z Pankráce, tak nás to moc nebavilo, ale hned to vypůjčený vrátit a jít domů, to taky nešlo, páč bychom prozradili, že naše badatelský úmysly byly jen zástěrkou, Igor, o několik lavic před námi si napřed položil bradu na sepnutý dlaně, na ten stoleček, a jakoby civěl do knihy před sebou do vzácnyho tisku soukmenovce Bernoláka, o ugrofinský gramatice, která se později stala základem spisovný slovenštiny, ale pak ho ty písma a bukvý zmohly a rozhodl se relaxovat, což jsme odzadu seznali podle toho, že se předklonil jak nejhlobš to šlo, hlavou to tedy už níž nešlo, ale propasíroval konečník tou mezerou mezi opěradlem a vodorovnou plochou židle,

jak nejdál to šlo, tak daleko, že mu teřich, napraný lahůdkami a překvapeními šéfkuchaře z hlávkárenský menzy volně spočinul na stehnech. Nechrápal sice, to by ho vynesli hned po prvním šlofiky, ale podle pravidelnosti nádechů bylo v tom neskutečným tichu patrný, že usnul.

A najednou, z ničeho nic a tím pádem bez varování, strašlivá šleha. Igor ho tam uloup. Nechci tu rozvíjet sáhodlouhou teorii o prdu, ale to bylo něco tak neslýchnýho, v tom sterilním akademickým prostředí, že se to nedá přejít jednou větou. Bylo to krátký zapraskání jako dávka z Kalašnikova a v tom absolutním tichu to fakt tak vyznělo, kombinace rejžovýho nákypu a frankfurtské játrové omáčky obrátila badatelům nečekaně několik listů a tlaková vlna, která se odrazila od zadní stěny studovny srazila natáčky z hlavičky knihovnice. To by probudilo i mrtvýho, natož autora, jenže Igor se neodplížil k šatně a kvapně neopustil centrum vědy a bádání ale, a to nás všechny, jak jsme tam byli, vyskočil ze židle a začal cvičit. procházel se v tom úzkým prostoru v uličce a pravou vzpažit a levou zapaži 8 hmit a mita a pak vystřídát a hmit a hmit. Začali jsme s Johnym nahlas tlemit, to fakt nešlo, a já, páč mi bylo jasný, že budeme navždy vyloučení ze všech Klementin c.k. Rak-Uh jsem zvolal: Zastínuj! A Igor, jak byl zblblej tím nekonvenčním probuzením a taky trošku pod narkózou, z vlastního závanu, tak začal fakt dělat ty zmatený epileptický pohyby, a badatelé na něj ohromeně zírali. Za stálého stínování Igor vyfasoval odložené svršky, Index zašoupnul do trenek a paní šatnářka nám dala diskretně najevo, že by v Klementinu uvítali, kdybychom vrátili legitimaci, tedy ne Občanku, a napříště ke studijním a relaxačním účelům využívali služeb jiných, lidovějších institucí.

Co mi ale dodnes vrtá hlavou, je to že když jsem pak potkával po Praze bělovlasé vědce s volnomyšlenkářským kloboukem, jako nosil profesor V.V. Štech, a pokud šli se svými manželkami, pozdravili mně vždy první a něco pak pošeptali své družce, která si dala před ústa batistový kapesníček a chichotala se doň.

Odchytil jsem potom Igora a on se bál, že je to dohra za Pavla Horáka, ale já mu řek, neboj, jen bych od Tebe něco

potřeboval. Mohl bys mi u sousedů, na Ukrajině, sehnat knihu Topol, rychlo rostící dřevina?

A proč...?

No, je nejhodnější strom na stavbu větrolamů a pro případ, že bys dostal umístěnku poblíž Rakovníka, připravil bych se na to s předstihem.

Chtěl povědat něco jako Somár..., ale včas si to rozmyslel a tak se dožil i posametové revoluce a podle obvykle dobře informovaných pramenů jsem se dozvěděl, že po odtržení Slovanů, myslím to posametové, v Dukelském průsmyku rozhlašoval, že byl v letech 1959 až 1961 ve Třetím odboji.

Tak aby to nebylo jen o duševnu, tak fakt úplně poslední „Slovo o pluku Igorově“. V prváku jsme dělali zkoušku z matematiky a na naší skupinu připadl jako zkoušející Krut'as Mareš.

Jen tak jako na rozvíčenou, páč to už jsme měli znát ze střední školy, tam byl i jeden příklad z derivací funkce, pro ty, kdož neznají, že tím stanoví rychle maximum nebo minimum matematické funkce. Pokud to je funkce dána přímo rovnicí, je to prkotina, ale horší je, podobně jako slovní úlohy o rovnicích, když se tím má vyřešit nějaký konkrétní příklad. Dá se tak například spočítat, jaký má mít průřez trám, aby se kmen co nejvíc využil, jak vysoko má být lampa nad stolem aby osvětlila co největší plochu a současně byl na té ploše co největší světelný tok anebo jaké rozměry má mít hranol, aby měl co největší objem. Právě takovej příklad dostal Igor, konkrétně to byla úloha, jaké poměry stran má mít plavecký bazén, aby se do něho vešlo co nejvíc vody. Neměli jsme na to bůhvíkolik času a když už byli všichni po prvním kole, protože těch příkladů bylo několik a z různých oblastí výuky semestru, tak Igor pořád seděl u svého stolečku a funěl a něco si polohlasně mumlal. U sta, no, i když u něho člověk nikdy neví. A odborný asistent Mareš začal být netrpělivý a metal k němu tázavé pohledy, jako že, kdy se přijde už konečně pochlubit, co spočítal. Igor se zvednul a švarným krokem přistoupil k obětišti.

Pán profesor, pravil tím sladkým sibiřským dialektem, len bych potreboval vedet, esli bude ten bazen kachličkovanej, lebo len z betona.

Asistent, odborný, Mareš, nosil brýle se silnou tmavou

obroučkou, jak to předepisoval tehdy dobrý mrav, se zachvěl netajeným odporem, ne snad národnostní, na to tedy rychle zapomeňte, ale matematickou profesní deformací.

Člověče, pravil, protože, pokud si vzpomínám, tak nepoužíval při odlovení soudruhu a taky to nikam daleko nedotáh, jaký vliv na stanovení maxima či minima funkce má povrch tělesa?

Igor se zatvářil zasvěceně a pokyvoval tou neskutečně kulatou palicí a odpochoval na svoje místo. Na odborném asistentovi ale bylo znát, že v něm začal hlodat červíček pochybností, jestli snad to individuum nemyslelo o několik úrovní hlouběji tedy v tom smyslu, že když se vezmou v úvahu mikro a makro nerovnosti povrchu, tak to je potom plocha povrchu setsakra složitá úloha a musí se vzít v úvahu střední kvadratická hrubost povrchu a Gaussova křivka četnosti a počet pravděpodobnosti, no přímo lahůdka, ale jen pro zvané a bylo znát, jak už asistent odborný z hlavy řeší tu úžasnou úlohu. Ale nebylo mu přáno kochat se dlouho na matematickém Olympu

Igor se opětovně zvedl a přistoupil k asistentovi.

Ten se na něj podíval s nadějí.

Súdrh asistent, zašvelil Igor, a bude mít ten bazén víko?

Tak to byl tedy volný pád z nadoblačných výšin. Přímo na držtku. Žádný kombinace permutace postihující matematické vyjádření plochy povrchu v závislosti na jeho střední kvadratické drsnosti. Tak takle tak ne, soudruhu.

Člověče, procedil skrze zatnuté zuby asistent, vcelku odborný Mareš, už jste někdy viděl plavecký bazén s vikem? A sjel ho pohledem chřestýše, který sice čekal dlouhé měsíce na kořist, ale něco takového, to raději doživotní půst nebo granule pro *hadi*.

No, já len uvažoval, zamumlal Igor

Uvažoval jste, pane kolego, ve zcela špatné rovině. Uvidíme se příště.

Igor mu chtěl políbit ruku, jak se to u nich pánům velkomožným, i když nakopali robotníky-nevolníky do prdele, i knížeti Vlado Draculovi, dělalo, ale asistent Mareš odborný se štítivě odtáhl. Ne, fakt to nebyl národnostní problém, nebo dokonce rasový, ale ten, kdo člověka navnadí nádhernou

úlohou o drsnosti mikropovrchu ve vazbě na první a druhou derivaci z účelem lokálního maxima/minima funkce a pak se ukáže, že chtěl zkonstruovat plavecký bazén jako konzervu, tak takový občan, soudruh člověk, tím méně soudruh student nemá nárok ani na exhalace, natož na lahodný pražský vzduch.

V prvním týdnu v Hlávkárně, ale myslím tím týden studijní, nikoli ten jako ubytování pro brigádu v pankráckých Stavebních strojích, jsem začal věru nekonvenčním způsobem. Ještě o prázdninách jsme si zajeli na fakultu pro vyfasování některých věcí nezbytných ke studiu a jednou z velmi důležitých, ba nejdůležitějších, kromě indexu, byly stravenky, které byly na snídani, obědy i večere v kterékoli z pražských menz, a ty ceny se pohybovaly mezi dvěma třemi korunami.

Hned ten první den, v neděli večer, jak jsem přijel do Hlávkárny jsem zjistil, že jsem ty stravenky zapomněl doma. A nejen to. Nechal jsem doma i peníze, určené na živobytí na týden v Praze. Dnes by se za ten obnos určený na týden nepořídila ani svačina v Mekáči, ale tehdy byla stovka majlant. Mobily neexistovaly, kamarády jsem v Praze sice nějaké měl, ale bylo mi stydno je shánět po jiných kolejích a dovolávat se slibu gentlemana, že obnos vrátím hned, jak přijedu do Rakovníka. Vyšacoval jsem všechny kapsy a všechny příhrádky peněženky a z obnosu která zdaleka nedosahoval ani padesátky jsme oddělil pětikačku, protože autobus Praha-Rakovník a dokonce i Rakovník Praha stál na studentskou slevu čtyři kačky a osmdesát háků. Tehdy se učilo i v sobotu a z Florence odjížděl autobus ve dvanáct dvacet. Dal jsem tedy toho bůra stranou a s obnosem bratru asi čtyři kačky na den bylo jasné, že si nebudu moc foukat. Pozdějš jsme sice v Podolí praktikovali ty grify, jako předvádějí študáci v Básnicích, sice ne s řízkem, připomínajícím žlučník při pitvě, ale dalo se jít do kterýkoli menzy na polívku a z košíčku si nabrat několik krajíců chleba. Jenže to bylo až později a teď jsem si musel poradit nějak sám. Naštěstí tehdy byla v Praze síla bufků, kvalita byla sice rozdílná, ale ceny se díky centrálně plánované cenové politice pohybovali v rozumných mezích. Ten nejbližší byl Černý pivovar, na Karláku, těsně vedle techniky. Řídká polívka za dvě pade a dvě housky, jedna tehdy stála, tuším, šedesátník,

jakž-takž zahnal hlad, ale večer se zas žaludek hlásil o svůj díl. Nejslavnější ze všech pražských bufiků byl Automat Koruna, dole na Václaváku, těsně nad Můstkem vlevo, když se šlo ke Koni. Teď tam je nějaká banka či co, musím se optat Alenky. Kdo něco z mimopražských chtěl znamenat, musel navštívit Hudební divadlo v Karlíně a jít na párek do Koruny. Z Karláku to bylo kousek, a jako dnes to vidím, naklusal jsem tam k večeru a poručil si párek, tuplovanou řídkou hořčicí, teprve o několik let později jsem zjistil, že hořčice byla zdrojem netušených příjmů tehdejší dělnicko-rolnické buržoasie, do které se počítali, zelináři, opraváři televizí, automechanici z komunálu a řezníci. A pak hostinští všech výkonnostních skupin, a překvapivě jedni z nejbohatších byli šéfi ze IV. Cenové kategorie. Ona totiž ta hořčice v bufikách nebyla obyčejná hořčice jako se dala koupit v Pramenu, tedy obchodu s potravinami, ale velkovýkrmny proletariátu ji dostávaly ve větším balení a v tom bylo tajemství úspěchu. Párek totiž si mohl VLK, Výbor lidové konroly,, už při pouhém vyslovení té zkratky si mnozí odpovědní vedoucí bufiků nalámali do jégrovek, páč páreček se dal odnést do zaparkovanýho sedanu někde za rohem a tam zvážít a pak vynásobit průměrnou denní spotřebou oněch uzenek a vynásobit počtem provozních dnů a matematika byla triviální, za 500 KčS už byl Prokouš a 10 000 Kč = 1 rok v lochu. U hořčice to však byla jiná, existovala sice nějaká norma, která hlásala, kolik gramů té hořčice přináleží jenomu buřtu, ale fór byl v tom, že aby se masy pracujících nasytily co nejdříve, tak ty bufiky měly takovej jakoby soudek s pípou, která dávkovala tu kapalnou hořčicí. Jedno zmáčknutí pístku a na papírovej tácek se vyblila porce hořčice. Rozežranci v tom směru, ke ketrým jsem se počítal, si skoro pokaždý řekli o dvojitou dávku a tak bufetář dvakrát pumpnul. Tajemství zbohatnutí spočívalo v tom, že jak ta hořčice přišla do bufiku ve velkoobchodním balení, bufetář ji hbitě naředil, ne v tom balení, to by byl průser, ale do toho dávkovače dal mlsek tak do dvou třetin a zbytek naředil vodou. Zatímco páreček moh VLK zvážít naprosto přesně, moh sice zvážít i hořčicí, ale neměl už přístroje na určení, nakolik je řízlá vodou. Zdá se to nevěrohodný, že právě na tom se dá zbohatnout, ale já jsem si

na tenhle systém vzpomněl o mnoho let později, za komunistů, když si nějaký prominent přivezl ze služební cesty radiobudík, tehdy ve východním bloku neslýchanou a hlavně nevídanou věcičku a on ten budík, ta kurva impriálistická se denně pozdil o dvacet minut. Duševní šlechtic Láďa Bláhů jej rozebral a zjistil, že je řízenej kmitočtem sítě, a ten kmitočet byl za komunistů nikoli 50 Hz, ale jen 49, a něco, a když se ten chybějící dílek vynásobil padesáti cyklama za vteřinu a pak počtem vteřin za den, fakt to dávalo těch dvacet minut. A něco podobnýho je to s tou hořčicí, bufetář sice nedával padesát porcí za vteřinu, ale za den ta voda z kohoutku, účtovaná jako plnotučná hořčice, dávala za rok slušnej majlant. Jo, a pokud si někdo vzpomene, tak nikdy v tom dávkovači neměli Kremžskou hořčicí, páč, ta, jak má ty semínka všelijaký to roztodivný drcený koření, tak by se to tou vodou kleslo ke dnu a bylo by na první pohled, že to je vokřtěný.

Tak jsem zapad do Koruny a nebyl jsem pič alkoholických nápojů. Ale v Koruně to měli nějak záhadně rozdělený, ten sortiment, takže já jsem si poručil páreček, byl jsem rozežranej tak hned dvě nohy a dvojitou dávku plnotučný a dvě housky, ať se to neplete.

Prostoduše, sedlák ve městě, co mám víc povídat, jsem si dal to menu na stoleček a postavil se do minifrontičky na limošku. Pošilhával jsem sice po jahodovým koktejlu, ale ten stál přes tři kačky a já neměl na lustrajchy a tak jen limošku za šedesátník. Byl jsem tam, kurvafix, jen půl minuty, víc to nebylo a když jsem se vrátil ke svému stolu, nad talířem se zbytečkem plnotučný hořčice byl nakloněnej stařík v ošumělým balonáčku, pak ho od něj koupil Peter Falk a založil na něm životní kariéru jako inspektor Colombo, a ten dědek měl tváře jak sysel z Vysoký meze, která stávala těsně nad našim barákem a jak vo ní má divoký sny i Káčabec, když hlídá kocoura v Paříži, a pak si zbytek rohlíku ukazovákem napěchoval do huby a blaženě polknul. Stál jsem tam jak Lottova žena a štamgasti u okolních stolů si mohli držky roztrhnout. Limoška mi něžně ševalila bublinkama uniklajícího kyslíčniku, každej ten rozprask mi jemňouče pokropil tváře, kde se mísil vztek se soucitem.

Pšenička, autor tehdy velmi populární knihy *Gymnastika pro všední den* dělal krom toho nějakou vědeckou práci z oboru degenerace lidské postavy ve spojitosti s civilizací, a jednoho každého z nás druhou tělocvikářskou hodinu odvelel do ITVS, už vzpomínaného Tyršáku a tam nás nahnal nikoli do sprch, ze kterých by potom namísto oteplené vody pro nikoli jen čtyřprocentní pozitivně diskriminovanou menšinu, volně prýštil Zyklon-B, tak to ne souzi, v jedné z tělocvičen byla namalovaná na stěně pravouhlopí síť, a před ní jsme se jeden každý postavili a, chobotem k té síti a "Praktickou, fotákem z NDR, nám udělal asistent odborný Pšenička fotečku, nikoli však do památníčku, ale za účelem zkoumání čistoty rasy, myslím si to, páč na konci prváku nám zas udělal tu fotečku a porovnáním se mělo zjistit, jak se na nás projevil blahodárně tělocvik. Jenže ta blahodárnost se projevila jen u několika jedinců, včetně mne, ale nebylo do dvěma hodinami těláku týdně, ale našimi mimoškolními sporty. Ten zbytek naopak šíleně zpustnul, takže by je nevzali ani na vylodění do Patagonie, kam by nás, Čechy, ty smějící se bestie, soudruh Hitler chtěl vyexpedovat, za přispění Tomáše Bati, jak uvádí mnoho předsametových autorů, mimo jiné i soudruh Krejčí ve své knize o 200 let hornictví na Rakovnicku.

Ale jiný asistent, Březina, sice nepsal populárně vědecké knihy jak se stát zdravější a krásnější zejména po těle, ale dostal za úkol nastudovat nikoli nějakou smetanovskou operu, to by musel bejt minimálně Otakar a tenhle byl Láda a pocházel z Dobříčovic, tak tehdy dostal úkol nad jiné vznešenější a to sice nastudovat s pečlivě vybraným a kádrově a rasově čistým teamem spartakiádní skladbu, ale ne pro pro obyč lidi, to svede každé blbec, kterej se jen trochu vyzná v tělocvičným názvosloví, co je to upažit, zapažit, vzpažit a tak, ale skladbu to speciální, opravdu jen pro vyvolené a nikoli na tom obrovským buzérplance na Strahově, ale na menším stadionu vedle, a nikoli ve dne ale v noci, a ta skladba byla určená pro Večery družby a jak už sám název povídá, tak se tam chystalo i několik jiných, cizojazyčných skladebníků, Rusové, Bulhaři, Endéraci a jina banda globalna, což opravdu nemyslím pejorativně, ten název v TOSu zavedl Eurobezdomovec pan Radzsko, dejž mu panbog

erobeždomovský nebe.

Nedlouho předtím naši volejbalisti v Paříži vyhráli mistrovství světa, a tak se to muselo i v tý naší skladbě promítnout. Mimochodem, byla to nejhorší část tý skladby a zatímco při prostných a akrobatických prvcích jsme sklízeli potlesk na otevřený scéně, tak když jsme vířili po ploše a jakoby hráli volejbal přes náhle a bez varování nataženou síť a ten oranžovej míč se furt někam zakutáloval tak to byl na ploše najednou děsněj mrďas, ba i chaos, a diváci nevěděli, co si s tím počít.

Ale to už jsem o rok dva semestry vpředu, v té první hodině si nás asistent Březina vybral, těch pár co jednak vypadali k světu a jednak měli koordinované pohyby a byli gramotní v tom gymnastickým názvosloví. Po třiceti letech, když jsem něco pro fabriku potřeboval patentopravně zajistit, tak najednou ten šéfk slavný pražský patentopravní kanceláře, Novotný, Ziegrosser a partner, tak hned ten první povídá do telefonu...Necvičil jsi náhodou na Večereh družby ? a já že jo a dlouho jsme se pak setkávali a mluvili řeči převážně o tý slastný době a kamarádech kteří bud něco znamenají nebo už neznamenají vůbec nic.

Takže nás asistent Březina vyselektoval a trénovali jsme úpěnlivě a byl to fakt záhul, protože vejška přeci jenom že není střední a k tomu bahno velkoměsta a eště navíc ta Spartakiáda.

No, ale zvládli jsme to a jak jsme jednou končili ten nácvik a já si šel soukromě zacvičit na filcovej pás nahoru na ochoz v tělocvičně v Žitný, tak tam trénovali přízemní akrobacii dva bývalí gymnastičí reprezentanti, na národní mužstvo to nebylo a tak se dali k cirkusu. A jak mě zahlídli, znali se z tý tělocvičny s asistentem Březinou už z dřívějška, tak jeden z nich, Kropáček, dodnes si to jméno pamatuju povídá, že právě nacvičujou Trio diablos, tak nějak to znělo a chtějí untermána, to je ten Golem, co je v tý pyramidě úplně nejmíc dole a nad sebou má skoro dva metráky živý váhy, páč gymnasti nejsou žádný poserové, alébrž samá flaxa, samej sval. Ale ne nesplet jsem se a nekecám, dost podobnou historku jsem už vyprávěj ve spojitosti s Ernem Vondrákem, z Humberta, kterej dělal Tre diablos na létající hrazdě a pak kvůli vočím už musel pomejšlet na akrobacii

u země. Tak to je jiná a přesto pravdivá historka, tak Kropáček povídá, že si to vyzkoušíme a já je oba bez problému unes, no bez problému to zrovna nebylo, toho prvního na ramenou eště jo, i toho druhýho když stál tomu pod ním na mých ramenou, ale jak začal dělat špicara, to je stoj o rukou tahem, dělal to, samosebou, s pokrčenejma hnátama, aby nás dole co nejmíň rozkmital, tak tam už se projevilo, že samotná síla, který jsem měl na rozdávání, je v podstatě k hovnu a chyběl mi tem grif včasného vyrovnání, to kurva fix zní jako systém včasného varování a následnej radar v Brdech, jsem pro, ty zmetkové, co dnes nejmíc řvou, ani nepípli, když se tady rozvalovali Rusové, po osmašedesátým, tak k věci, tak to jsem tedy začal kmitat a zesulcovatěly mi nohy, ale voni ty frajeři měli už trenink, tak když se to rozkmitalo tak, že už hrozil karambol, ten borec nahore něco řek cirkusáckou řečí a sbalil se do uzlíčku a během pádu zas rozbalil tu užuž chystanou rotaci, no, kočka by mu mohla závidět a hned za ním se mihnul před mýma očima Kropáček a „Berem“ a jen dopad, už nastavoval ruku, že si jako plácnem, že hned zejtra odjedeme na zimoviště do Černošic a tam že se taky dá trénovat a že dostanu i vlastní maringotku, považte vlastní maringotku a světácky mhouřili všechny voči, že tam maj moc hezký holky akrobatky, a kouzelnice a krotitelky hadů, což doufám, nebyl jinotaj, ale i kdyby, tak co, a že kdyby se mi nezdálo mít solo maringotku, tak že my se už postarali o nějakou krasavici a padala jména veleslavných rodů z té branže, nedávno byl v televizi velice pěkněj seriál, Turba z Brna to spíchnul a při některejch těch jménech mi došlo, že moc nechybělo a moh jsem v tom seriálu taky vystupovat. Ale to bych neměl Michalku a Robíka a všechny ta zločince, kteří se ke mně hlásí jako moji vnukové, Jirku, Tomíka, Fildu i Niki, pořadí je náhodné a nemá nic společnýho s tím co jeden každý pro mne znamená. Takže není čeho litovat. Ale trening, páč pak jsme to ještě několikrát zopakovali a já si začal rychle zvykat na ten jeden a půl metraku živý váhy na svých ramenech, jsem zanedlouho, právě na Spartakiádě a při Večerech družby mnohonásobně zúročil.

Ty vlastní nácviky během roku, jak už jsem řek, byly náročný, ale Březina byl fachman a tak jsme to zmákli jako

jedna z prvních pražských vysokých škol, zvládnul jsem bez problémů i všechny zkoušky a zápočty a abychom se secvičili s ostatními školami, tak týden před Spartakiádou bylo soustředění všech cvičenců. Nevím, kdo měl na starosti organizaci, ale z nějakých neznámých důvodů jsem spali několik dní v koleji blízko oddycháče Juldy Fuldy, blízko Veletržní ulice, z okna byla vidět, trať na Chomutov, a ta kolej snad dodnes stojí a koleje na Chomutov cikáni snad zatím neukradli, nýbrž kamarád Jirka pilot často jezdí v Prahu a i když pokaždý má zážitků sílu, tak koleje jim zatím nikdy nechyběly, ale co je pozoruhodnost a velická vzácnost, kterou pamatují jen nemnozí, a která už dávno neexistuje, byly koleje Vysoké zemědělské školy. Stávala blízko u Špejcharu,, když se jede od stadionu Sparty na Bílou horu, tak těsně před Špejcharem byla smyčka tramvaje, a hned za ní, směrem k řece bylo několik dřevěných nízkých baráků a snad je stavěli za okupace Němci pro zajatce, pracující na zvelebení hlavního města Bohmen und Mahren anebo je naopak postavili členové Vlajky a Kuratoria, aby do nich po květnové revoluci mohli zavřít své bývalé stranické kamarády, aby je pokud možno legálně zlikvidovali a oni pak nemohli svědčit, že za války byli jedna rodina. Buď jak buď spali jsme v týchle koleji několik dní, mezi baráky byl trávník, na kterém jsem k večeru zakončoval svojí sestavu minimálně 120 kliky non-stop a Jarda Řasa, pozdější výzkumný pracovník a spisovatel v oboru řezných nástrojů, který taky slušně cvičil, chodili jsme předtím do kladenské průmky, mi řekl, že mi na zádech při každém kliku naskáčou svaly jako tenisáky. Budu muset někdy udělat seznam lichotek, které se mi vryly nesmazatelně do duše, tahle byla jedna z nich Nebyla však nejkuchňavější

Dnes, kdy se po celý rok i v papírnictví, drogeriích a trafikách, o konzumech a supermarketech ani nemluvě, vrší pyramidy mandarinek, grepfruitů a pomerančů se zdá k nevíře, že tehdy tyto mlsky byly jen před Vánoci a při Dni horníků.

A taky o spartakiádách, ale ty byly vždy jednou za pět let. Tak i tehdy byly okolo stadionů na Strahově stánky s pomeranči, párky a jiným ovocem, a my jsme museli kolikrát vstávat po půlnoci a jet noční tramvají na Strahov a tam za umělého svitu

trénovat ta vystoupení naostro. Samo, že snídaně a obědy a pak i večere, ačkoli to nebyly malé porce, ani zdaleka nepokryly kalorická vydání. V žebříčku mých potravinových hodnot zaujímá pomeranč výsostné postavení, je to i kvůli tomu, že těsně po válce jsme si je mohli dopřát, táta, protože i fíral pod zem, měl červený potravinový lístky a na ty se to dalo sehnat. Tak z toho důvodu, když jsme měli přestávku, ale nesměli jsme se vzdálit z areálu stadionu, jsem vyrazil k nějakému stánku a nakoupil několik pomerančů a nikoli z hladu, ale abych je využil do poslední kalorie a do poslední molekuly etamínu, jsem je hodoval i se šlupkou. Chodili jsme jen v trenkách a jednou jsem pomalu šel k tomu stánku a prodavač začal rvát „Max Schmelling, Max Schmelling“ a sral na zákazníky a vyhrnul se ven a začal mi žmoulat ruku a jestli bych se s ním moh vyfotit. Co myslíš Aleňucho, má cenu objasňovat, kdo to byl Max Schmelling, Anny Vondráková a tak ? Nebyl jsem proti tomu, ač je skromnost mou nepřehlédnutelnou devizou, přece jenom to maličký zrcadýlko ješitnosti tam je, a o co je menší o to víc se utajovanou skromností vorosí.

A za odměnu, aby se pak moh chlubit vnukům, že se v Praze potkal s Maxem Schmellingem, mi nabídl něco neslýchaného, že si můžu koupit pomerančů kolik hrdlo ráčí, protože se neprodávalo libovolný množství, nýbrž by nám to všechno zežrali Endéráci, který pod rouškou Spartakiády si přijeli narovnat Tráboše až pod střechu mandarinkama a podobnou zvířenou.

A nemůžu vzpomenout ještě jednu historku, která má s tou předchozí několik společných jmenovatelů. Pro případ nepohody měly Večery družby, a tím i naše skladba, variantu cvičení v zakrytém prostoru, konkrétně na zimním stadionu Na Štvanici. Součástí tý naší skladby byly i švédský bedny a na závěr toho oddílu s bednama jsem shodou okolností díl uzavíral, stál jsem na tý bedně a nějakou pozu jsme vytvářeli, Březina to stopnul a měl celkově nějaký připomínky, protože to přeci jenom byla změna, a já najednou, že se lidi otáčejí doprava, na mou pravou stranu a nesledují Březinu, kterej byl vpředu a ony holky z NDR, který tam měly podobnou skladbu a momentálně čekaly, až se plocha uvolní, si mě fotily.

Ty denní nácviky byl šílený horor, neexistovaly mobily a vysílačky, pokud se směly v civilním sektoru vůbec použít, tak měli estébáci a ty s nima na veřejnost nechodili. Tím pádem si organizátoři dávali časovou rezervu, aby se nestalo, že jedna skupina docvičí svou skladbu a ta následující nebude připravená. Proto na prostranství před stadionem bylo vždy několik souborů cvičenců z různých zemí a posouvali se směrem k bráně, jak ta skupina před nima na ploše skončila. Rusové přitáhli nějakou skupinu gymnastů druhé garnitury, ale pozor!, tam měli tak širokou sportovní základnu, že když vybrali družstvo na mistrovství světa nebo olympiádu, tak ten zbytek byla pořád extratřída, navíc ideologicky zmasírovaná, že si nemůžou dovolit nebejt nejlepší všude, kam se jen vrátou. Do Prahy si přivezli i skládací hrazdy a dělali na nich hotový divy a i proto jsme jim říkali Ruskej cirkus. Dodnes si dovedu představit plešatýho chlapíka, z toho teamu, připadal mi jako penzista, ale nebylo mu moc přes třicet a měl i brejličky, který si jistil vzadu gumičkou a na tý hrazdě, co šmejkali na staion s sebou dělal dost cirkusácký kousky.

Stáli jsme na place před branou na stadion a oni ti frajeři z ruskýho cirkusu se chtěli nějak blejsknut, tak se dole postavili čtyři do čtverce a rukama se chytili kolem ramen a na ně se vyšplhali další dva čelama k sobě a zas tak podobně se chnapli a po tý pyramidě se vyšplhal poslední a nejlehčí a postavil se na ramenou těch dvou nejhořejších a tam vzpažil zevnitř. Asi po půl minutě, za nadšenýho potlesku spolupracovníků StB, dočasně umístěných ve cvičeneckých teamech v konspirativních červených trenkách s lampasem a bílých tričkách se potom sešplhali zpátky na zem. Vzdmula se ve mně slovanská vzájemnost, příkoří zvaný Mnichov a taky to, že jsem něco podobnýho zkoušel s cirkusákama v tělocvičně v Žitný ulici. A to jsem zatím nic netušili o Srpnu 68. Zvolal jsem velice silným hlasem, že když to dokážou naši slovansko pravoslavní sovětští bratři, to by v tom byl čort, job tvoju mať, abychom to nezmákli taky. Ale co dokázali, dohnat a předejhnat, a dobrovolníků byla v tu prdu taková síla že jsem musel selektivovat. Oni měli dole čtyři, my jich tam, kurvafix, dáme šest. Oni měli nahoře dva Burlaky my tam nainstalujeme čtyři, u nich se tam plácal jeden

podvýživa, tak v ty místa dáme dva maníky a úplně nahoru by to chtělo jednušku, něco eňo-něňo, na čem by spočinul zrak s neskrývaným zalíbením. Tedy původně jsem myslel nějakýho lehkýho kluka, ale nikli po vzoru lehká holka, dost možná že jsem uvažoval s už vzpomínaným Karlem Novotným, skoro se mi zdá, že ten byl v tý předposlední dvojce a ani v nejmělejších snách mě nenapadlo, že by se nahoru odvážila nějaká děvucha. A ejhle-neuvěřitelné se stalo skutkem. Myslím, že byla z medicíny, holka jak obrázek, že byla dobře rostlá, to ani nemusím zdůrazňovat, a prej, já se tam vyšplhám. Tedy to mě zamrazilo, ne snad, že by mi nevadilo, kdyby si kámoši ze strojařiny polámali hnáty, ale takováhle krása, no to bylo snad i proti tehdejším zákonům i proti Darwinovi.

No, ale svou žádost pronesla tak nekompromisně, že to prostě nešlo odolat a navíc jsem viděl, jak si Rusové utírali sliny do láptí, byla fakt kus. Vybral jsem šest junáků na spodní základnu a a dalších šest, který si lehli na záda na zem, opřeli se chodidlama o ledviny těm šesti co stáli jako untermani, jeden z nich jsem byl i já, pak vlezlo první patro, pak druhý, ty dva a v tu chvíli se Rusům vytratil úsměv z líček, páč začli tušit, že je přetrumfne, a po tý hrůze, vysoký kolik metrů, se začala šplhat ta děvucha. Žádněj sulc, jak by se dalo čekat, ale šplhala se jako po žebříku a já cejtíl, jak se s každým cent'ákem cesty vzhůru naše stabilita zmenšuje.

Kdyby něco, pravila, když mi stála na ramenou, tak mě chyt'.

Si piš,,zasípal jsem zbytkem plic, nýbrž ten tlak odshora byl děsnej, a já už jich půlku vyblíl, jenom nevím, jestli budeš padat zrovna okolo mě.

Pokusím se, povídala s odzbrojujícím úsměvem, a já jí musel věřit, protože nic jinýho už jsem stejně dělat nemoh.

Nemohli jsme to ani vzdát, protože celý to prostranství s nastoupenejma cvičencema se začalo dívat našim směrem a mě se začalo zdát, že to nebyl ten nejlepčí nápad. Kdyby nic jinýho, tak to patro navíc. Podle toho třesení a obdivných a vilných vzdechů nejenom ruské delegace jsem vytušil, že už je nahoře. Neuvědomil jsem si, že když jsem jí slíbil, že jí dám basu, což v gymnastický hantýrce znamená dát záchranu, tak

mi nedošlo, jak je obtížný s kolika metrákama na ramenou ještě zvednout hlavu aspon tak, aby něco nad sebou viděl.

Kdyby se bývala byla jen postavila nahoře do pozoru, mohli jsme to zvládnout bez komplikací, ale ten potlesk na otevřený scéně jí dočista pomát hlavu a ona kdyby jen vzpažila zevnitř, jako ten Muromec před ní, ale ona jak vzpažila, a následoval další potlesk, tak nedosti na tom, souzi, tak se rozhodla, že udělá holubičku, čili předklon se vzpažením zevnitř a jednu nohu zanožit. V tom byl ten průser. Jak se jednomu z té dvojice nahoře odlehčilo rameno, zatímco ten druhý, žádný Golem to z váhovejch důvodů bejt nemoh, tak tomu se podlomili brka a začaly se mu rozjíždět kopyta., celá ta křehká rovnováha byla totálně v prdeli a on jak nevěděl, co se to děje, se taky podíval nahoru. Nespadli jsme hned, ale jak jsme se to snažili vyrovnat, začala celá ta pyramida kmitat. Kmitali jsme nádherně, jak dobře nakopnutej kus sulcu nebo jagodovýho pudingu od doktora Oetkera. Bylo jasný, že zkáza je neodvratná.

Statečně jsem se vysral na kamrády nad sebou, zařval jsem „skoč“ a sám vyskočil z té sestavy, abych viděl kudy padá a kam si mám přesně stoupnout.

Bylo to snazší, než jsem si myslel. Stačila se odrazit dřív, než se sesula ta pyramida pod ní a dokonce to ve vzduchu nabrala mým směrem. Snad měla nějaké kočičí předky, nebo byla fakt tak dobrá, prostě ve vzduchu se přetočila do horizontální polohy a na bok, takže jsem jí moh chytit do napřažených paží. Řekla jen „díků“ a pusla mě na tvář, s takovou samozřejmostí, jako kdybychom to čislo trénovali den co den a živilo nás to. Pět vteřin poté mi došlo, co by se stalo, kdyby minula mou náruč a naplocho to plácla na tu udupanou zem. Březina z toho dostal ledvinovej záchvat a ohromeně zíral na ten propletenec, kterej zbyl z té lidský pyramidy a v duchu přemýšlel, kde sežene náhradníky. Tedy odřenin byla spousta, modřin nepočítaně, ale ten pocit, ten pocit za to stál.

Jo, a šéf toho ruskýho mužstva, když jsem se podíval tím směrem, naznačil potlesk a docela zřetelně jsem slyšel, jak povídá „Bis“

V Bolšom tēatre v Moskvě to je nejvyšší uznání, to pro ty, kdož si myslí, že to je Bezpečnostní Informační Služba.

Hlávkárna měla a doposud má v mých vzpomínkách nezastupitelné kouzlo. Dnes už je asi zevnitř předělaná, ale tehdy, jak byla kolem dokola obestavená bloky ostatních domů, tam nebylo moc světla. Vlastní stolní lampičky byly zakázány, nemluvě o nějakých vařičích nebo jiných elektrických přístrojích. Hned v tom prvním roce, jakmile nastala podzimní chladna, to tam nebylo na krátký rukávy a protože vsedě se člověk moc pohybem nezahřeje, navlíkali jsme na sebe co se dalo. Ale zlatý český ručičky se nezapřely už tehdy. V Jindřišský ulici, hned vedle věže byl bazar Astrooptika, kde, jak už jsem o tom psal, nakupoval všeměl Pavel Horáků za korunový položky optický hranoly, čočky a podobný materiál a dělal z nich na koleně a s těmi nejjednoduššími materiály neskutečně krásný a hlavně funkční věci. Druhý ze slavných bazarů byl v ulici hned pod Karlákem, v Myslíkově, ale na rozdíl od toho u věže tohle byl elektrobazar. Z dnešního pohledu tam neměli bůhvíco, protože transistory a tištěný spoje, s tím pracovalo jen pár vyvolených výzkumáků, ale měly tam produkty one doby, kondenzátory, vypínače, zásuvky a podobný sortiment. A měli taky, což je pro daný příběh podstatné, náhradní topný spirály k elektrickým vařičům, letovačkám, fénům a podobným lustrajchům. Dnes už se ty vařiče nesmějí používat a mají dozajista značnou sběratelskou cenu. V kovovém rámu bylo keramický žlábkovaný těleso a v těch žlábkách byla uložena spirálka z odporového drátku. Po zapnutí se za par vteřin rozžhavía do červena, takže nemusel mít ten přístroj žádný kontrolky a ledky, aby se poznalo, jestli je zapnutej. Nebyla to běžná záležitost, myslím jako vybavení domácnosti, dokonce to byla taková vzácnost, že movití příbuzní je dávali jako svatební dar, společně s mechanickými budíky značky Chronotechna Šternberk.

Takže, když se časem spirála někde přepálila, k čemuž zhusta přispívalo i to, že do drážek překypěl vovar, švestkový povidla nebo plínky, tak když se spirála přepálila,, šetrný obyvatel Český kotliny ji nevyhodil a nenainstaloval novou, alébrž ty konce zakroutil do sebe a jedeme dál. Jenže, jak se tím zkrácením odpor zmenšil, spirála se žhavía namisto do rudého žáru do slámové žluti, používám kovářskou terminologii

z důvodů, který, jak pevně věřím, už nemusím vysvětlovat, pak do jasné žluti až nakonec se s tím vaříčem dalo svítit jako s lampou, kterou mívali v AB Barrandov, dnes jsou to halogeny, jasná zpráva, ale tehdy to byly klasický lampičky Iljiča, aby si nějakej kosmopolitní lezprdelka a Lulan nemyslel, že žárovku vymysleli Jemeričani, obranej radar do Podbrdský župy a zbraně hromadného ničení v Iráku, to jo, to jim nikdo nebere, ale tu žárovku Iljiča vynalezl snad Polzunov, nebo Kotělnikov, když si potřeboval posvítit na Měsíc, nebo snad Iljič Čajkovskij? No neva, tak z toho důvodu, když už se zkráceně odporověj drát propaloval tak často, že se v jednom zátahu neuvařily ani vajíčka na hniličku, tak se to muselo dát do opravy do komunálu, což bylo na měsíce. Nebo, když měl člověk v továrně známýho elektrikáře, když jsem chodíval za tátou na důl Jiří, míval jich v šuplíku v ponku elektrikář Janda hned několik a pozdějš v TOSu Jirka Šebků taky a Venca Sixtů, no Venca, ten snad jich měl úplně vůbec nejvíc co sem kdy pohromadě viděl, a přednost měly zákaznice, a když jim nebylo víc jak třicet, peníze nebral. Lidumil, nebo jak se tomu říká, jiní však měli pro to jinej název, teď si nemůžu vzpomenout, něco jako „kurník“, tak nějak, snad mi to pozdějš soudruh Alzheimer pošle.

Tak jsme s Johnym Krauzem vyrazili na nákup, a Johny povídá, že to vemem zkratkou přes Václavák, to byla taková finta, já Prahu v podstatě nemám rád, ale na druhé straně jsem na ni pyšnej a tak jsme občas s nějakým kamarádem vyrazili na Václavák a bylo až neskutečný kolik jsme tam potkávali známých. Takže tedy vyrazíme na Václavák, trošku si zakorzujeme, eventuálně, podle stavu našeho bankovního konta si koupíme před Jaltou opékanýho buřta pak to vohneme zpátky na Karlák, spodem, a stavíme se v tom bazaru v Myslíkovy.

Neodolali jsme čuchovému vábení, vokolo tý Jalty, to si člověk připadal jako Los, ne ten architekt, ale ta vegetariánská šelma z Aljašky, když zachytí Channel č. 5, kterej vyluzuje vdavekchtivá Losice, a člověk toho šileně nezdravýho a šileně dobrýho knaka musel koupit, kdyby měl druhej den vrátit nějaký listky na oběd, aby měl pár korun na hýření. Přítel

Olan, se kterým jsem se seznámil v jednom z prominentních pražských pajzlů, nýbrž tam dělal číšníka, mi vyprávěl zajímavou story. Olan byl kousek, bydlel v domě hned vedle divadla ABC ve Vodičkově, manželka se mu někam natrvalo zatoulala, takže bydlel s vlčákem, a toho pingla dělal jaksi z nouze. Byl totiž talentovanej výtvarník, jak na malování, tak na sochání. Měl doma spoustu kreseb a sošek z moduritu. A dokonce modeloval už vzpomínanou letušku Janu, možná má ten moduritovej akt i portrét ještě doma schovanej. No a Olan se za komunistů dostal nějakým záhadným a přesto oficiálním způsobem jako turista do Holandska, tam viděl nějaký poutače, česky bilbordy, na nějakou významnou firmu, která vyráběla mléčný výrobky. A on si dodal odvalu a navštívil tu jejich hlavní kancelář a že ta reklama není moc povedená, že by měl nápad, jak jí nakreslit zajímavější. No to je tedy hozená rukavice, v zemi kde se narodil Vincent van Gogh, a Anton Gesing, kterej na olympijádě v Tokiju zamstil v těžký váze v judu jejich hlavního hrdinu, málem se nechal udusit, aby před místním publikem nezratil tvář, ten japonec, ale na druhý straně my jsme zas měli Zoubka, Poláka, Anderleho i Toayen, abych jmenoval aspon ty nejhlavnější, ale oni jako že jo, co tedy má konkrétně na mysli, ať jim to tedy předvede. A Olan to zkusil hned na místě a oni, že to tedy je fakt nekonvenční a na místě mu zaplatili dost slušnej peníz a hned smlouvu, jako že bude dělat v jejich reklamě.

Takže předtím, než zdrhnul, a je to fakt, že tam zůstal, napsal mi pozdějš od imperiálistů ozdravnou pohlednici na Amsterdam, tak mi vyprávěl kouzelnou historku vo těch smaženejch buřtech před Jaltou. Není důvod mu nevěřit, ačkoli je Praha zdánlivě veliká, tak když jsme přišli s Olanem a s Janou, anebo i Oľanem a Věrou do kterýhokoli z těch prominentních podniků, tak personál kolem nás kmital a Olan říkal, že když si „oni“ přivedou svoje známé do „jeho“ podniku, tak se k nim chová nemlich tak. Jo, tak od těch kolegů se dozvěděl, že jak dycky vypadlí prominentní hosti před Jaltou z taxíku, anebo i když tam zaparkovali Jaguára, Lamborgini nebo třeba jen Rolls Royce, tak se potom vyptávali pokojských a celkom hlavných pinglou, co že to tam na tom Vencslsz sqeru tak

nádherně voní? A zmatení dotázaní si mysleli, že zazobaní turisté zaslechli vůni rozdělanejch prodejných krasavic, které ani budování socialismu nedonutilo jít na brigádu do dolů nebo do hutí, ale pak se postupně dovítíli, že se jedná vo ty prudce a nekompromisně vopékaný buřty ve stánku před Jaltou. A jeden z těch pinglů, však pak taky povýšil a dělal vod tý doby šéfa odposlechový služby, páč v každým z těch prominentních hotelů byly nainstalovaný štěnice a v Jaltě úplně nejvíc, tak ten osvícenej pingl dostal nápad, co takle ty vopékaný buřty naservírovat odporně bohatejm turistům z impérialistický a valuto-devizový ciziny, ale pozor !, ne na papírovým tácku s vodou řízlou hořčicí, ale jak se na interhotel sluší a patří. A jak řekli tak i udělali, od těch dob se ten stánkařskej buřt servíroval v Jaltě, samo, že ne na papíraku a s hořčicí, ale na cibuláci porcelánu a s oblohou, která zabírala půl hektaru a samo, že se to nemenovalo Kanadská růže, jak tomu říkají čundráci, ale „Special Saussage Don Giovanni di Praga“

Tak my jsme za čtyři pade s tuplovanou hořčicí dali študáckou verzi toho mozartovskýho levobočka, způsobně oťřeli hřbetem ruky rozežraná ústa chtěli vyrazit do tý Myslíkovy. A jak se tak otočíme proti kopci, ke Koni, tak proti nám jde dvojice, holka s klukem a ten kluk, chudák, byl slepej, protože oči se mu tak divně v tý palici převalovaly a koulel s nima příšerně, víc bylo vidět bělmo než oční pozadí, a ta docela pěkná holka ho silně podpírala, a světe zbož se, to slepý individuum nám oběma povídalo „Ahoj“

Mysleli jsme si zprvu, že dostali na Klárově chovanci vycházku a dobrovolný asistentky ze Svazu žen, nebo že to maj holky ze zdravky povinný v rámci praxe, že je vzaly na procházku na Václavák, a že jak ty slepci mají vyvinutej jako kompenzaci sluch a hmat, tak že tím hmatem poznají, jak je na tom jejich průvodkyně a nejen to, i že se na ně protijdoucí dívá a mají z ústavu nařízeno, aby slušně pozdravili

Tak jsme taky zvolali velice silným hlasem Ahoj, pozdravit Nazdar jsme se neopovážili, to by byl zrovna takovej průser, jako Zdař Bůh, protože Nazdar pozdrav byl původně vyvinutej pro stavbu Národního divadla, jako že Na Zdar tý finanční sbírky, jenže pak si ho přivlastnili Sokolové a nebylo kádrově

zdrávo tehdy zdravit sokolským pozdravením Znali jsme sice už tehdy řadu křesťanských pozdravů, namátkou Na Stráž, Morho, Čechy Čechům, i Zdravstvuj, i Krísgot i odplivnutí, ale to se v blízkosti patrona český země naprosto nehodilo.

Ta dvojice nás minula, dívka cudně klopila oči, i když jsme jí posunkama žádný nemravný návrhy nečinili a poklopce jsme měli upnutý až k mandlím.

A Johnny povídá: Nebyl ti ten kluk nějakéj povědomej ? a já že ne, akorát, že měl takový zvláštní tvarování úst, naposledy jsem to viděl před lety v Loučeji u Zdeny Sládků, jo a u toho zmrda Nekudy, jak si údajně myslel, že KS4 je šálina bez dveří, nastoupíš si a vystoupíš si, kdy se ti zamane, i mimo oficiální stanici, nasrat, koho jednou chňapli, tak už nebylo cesty zpátky, leda přes krchov, ale jo, chlastal jak holendr a potřeboval, aby mu to procházelo i v Ostravě, ale pak mi to došlo, Čěče, povídám, nebyl von to nakonec. a Johnny mě nenechal dodedukovat tu smělou myšlenku, asi, čěče, že fakt že jo, a tak jsme to nabrali okolo chodníku a prosmykli se skrze ty zasraný imperiálistický auta, co parkovaly před Jaltou a vprostřed, u Jindřišský, sme vohnuli kramle a jakoby nic zpátky po chodníku nahoru ke koni, k Jaltě. A fakt, už z dálky jsme tu dvojku viděli, páč lidi, jak tehdy eště byla úcta ke slepčům a moc se nekradlo, dnes by je vočesaly ty balkánský bojůvky, kdyby měly podezření, že jsou vosleplí, ještě dřív, než by se dostali od Domu potravin k Opletalce, takže z piety byl vůkol nich plac a my jsme tedy šli jako naproti a zvolali jsme velice silným hlasem Těbuch, Viléme a fakt byl to on, sice se nemoh zkraje orientovat, jestli to nezvolal Václav na šimlu, nebo nějakéj amatérskéj soubor malejch forem, bylo jich tehdy v Praze jak nasráno, ale pohříchu neměly dlouhýho trvání, kterej pohostinsky na Václaváku trénuje Máchův Máj, ale páč nezaslech druhou část hesla, tedy Jarmilo, začal nebyt na pochybách, že to jsou kámoši z koleje a někam směrem k Domu mody zvolal s nadějí Ahoj, i když jsme se nacházeli přímo před tím bufikem, jak tam tehdy stával pod Jaltou a ta dívkta se zorientovala vo moc rychlejc a špitla zhruba našim směrem taky Ahoj.

Byl to von, namouduši a usoudili jsme, že vo ty brejle

nějakým způsobem přišel, že je má ve vpravě nebo tak něco na ten způsob, ale jaký bylo naše překvapení, když k večeru se Vilém dostavil na pokoj a zas měl na sosáku ty velkokapacitní brejle. Co si na tom traťáči blbnul, optal jsem se ho a on vyjevil drastickou pravdu, že jak měl asi 12 dioptrií na jednom každém voku, tak jednak byly ty brejle šíleně těžké, páč tehdy se dělaly z poctivýho českýho olovnatýho křišťálu, žádný takový ty umělohmotný sračky, který za rok změni jak dioptrie tak optický osy a poškrábou se i o hajzlpapír, člověk se musí dívat tam aby aspoň zahlíd co se děje tady, ale hlavně, jak to byly vlastně lupy, tak podle opticejch zákonitostí čtyřikrát zvětšovaly a Vilém měl pod těma lupama voči jak tenisáky, v říši zvířat je měl tak vyvalený akorát Pablo Pisasso, jenže ten jak namaloval tu holubici, co potom byla na všech mírovejch plakátech po celým světě, ale hlavně, jak namaloval k padesátinám portrét Josefa Stalina tak omládlýho, že vypadal jako potulnej majitel šlapacího brusu, kterej eště nemá ani výuční list, ale kvůli tomu mírovýmu holubovi mu to všechno prošlo a byl přeci jenom o trošku slavnější než Vilém Kovalčíků ze Studénky a navíc, Honza Vyčítal tehdy sice už maloval svoje postavičky s vyvalenejma očima, ale nebyl zas tak moc slavnej, aby se to bralo jako norma pro českej, nebo dokonce Moravsko Slezskej ksicht, natož obličej, a tak ta dívka, páč jí ostatní Pražky záviděly, že ulovila s velkou pravděpodobností zanedlouho inženýra, se mohly ze závisti smíchy pochcat, když viděly ty tenisáky za obroučkama, a tak, když s Vilémem vyrazila na ozdravnou inhalaci výfukovejch plynů na Václavák, tak hned za muzeem v parčíku mu sundala tu optiku, čímž Vilém okamžitě ztratil pojem kde je sever a kde je SSSR, dokonce i kde je nahoře a kde je dole, a protože ze školení v rodné Studénce věděl, že když se dostane do laviny, tak musí opatrně vypustit ze šmakováku co největší počet slin a podle toho, jesli mu ty sliny tečou po tvářích směrem k očím tak pozná, že je hlavou dolů a když si poslintá poklopec, je to v pořádku a může se začít hrabat vzhůru, aby prostě nevylez někde v Austrálii nebo na Filipínach, tak jak to měl z Beskyd naučený, tak imrvére slintal což si protijdoucí dívky vysvětlovaly, že je furt při chuti a dělaly naň zamilovaný voči,

což on samozřejmě nerozpoznal, když byl prakticky slepej, ale dobře to rozeznala jeho dívka a častovala během nevybíravými výrazy. Kontaktní čočky už byly sice v té době vynalezeny, ale chtěli si je přivlastnit Američani a tak byl okolo toho mazec a pro širokou veřejnost nebyly k máni.

No, ale to jsem se dozvěděli až večer, tak jsme to velmi rozrušení nabrali Vodičkovou až k soudu, co je na samým spodním dolním konci Karláku a před tím soudem měl štaci kamelot Večerní Prahy, zkráceně Večernice, nosil furt kulicha a takový speciální pletený rukavice s odstřiženejma prstama, jako nosívaly baby profesionálky na česání chmele, než je nahradily ty zkurvený chmelový kombajny, aby měl v paznechtech cit, až bude vracet drobasu, nýbrž tehdy stála Večernice šedesát háků, a měl nějaký zážitek z mládí, páč když se mu řeklo Tutovka, tak se rozlítit, vysral se na haldu novin, kterou měl vyštosovanou na staříčký thonetce hned v tom podloubí u soudu, kde je dnes telefonní automat, a rozběh se za narušitelem. Byl už v letech, takže se zpravidla pronásledování omezilo na auslág před Masnou a spojeným bufíkem, stávalo to souostroví hned přes ulici, na rohu Myslíkovy, a odtamtud hrozil pěstičkou a spílal strašlivými nadávkami, takže mladý maminky si mohly radostí držky rozrhnout, neb jim to připomělo první hodiny sexuální výchovy poskytované nezištně staršími spolužáky, zacpávaly sice po vzdělání žíznivým ratolestem uši, ale samy neodešly nikdy příliš daleko, aby nebyly z doslechu, pak si pořídil Tutovka zásuvku úděsnejch kvalit a kdy spustili dueto lamentato, no badatelé v hantýrce a slengu by nestačili zapisovat, a tak jsme tedy šlapali zakoupit do elektrobazaru několik topnejch spirál do šestsetwatovýho vaříče.

Zakoupili, a jestli se nemýlím, tak jedna stála okolo bůra, a celá ta finta byla v tom, že na každěj konec topný spirály se přidělal banánek, ten samej jako se používá pro dočasná zapojení vodičů v radiotechnice.

Každěj pokoj měl jedno okno, v tý kratší stěně proti dveřím, a těsně pod parapetem bylo na každěj straně okna, ve zdi, po jedné zásuvce. Pak už jen stačilo zapíchnout jeden banánek do zdičky kde byla fáze a druhěj banánek do zásuvky na druhý straně pod oknem, ovšemže do zdičky, kde je nulák. Za pár

vteřin se spirálka rozžhavía do rudýho žáru a znatelně vylepšila pohodu prostředí. Tehdy ještě nebyly ty moderní elektroměry, kde čas od času mrkne na majitele červená Ledka, tehdy tam byly klasický Křížík přístroje, kde se za sklem točil hliníkovéj kotouček, označeněj v jenom bodě červenou ryskou a podle toho, kolik spotřebičů bylo zapnutých, měnila se rychlost otáčení toho kolečka. Jak se ale rozkřiklo, že pár korun stačí a v pokojích je jako v ráji, zásoby odporovýho drátu z Myslíkový zmizely, zato elektroměr v Hlávkárně si myslel, že je revoluce, ten talířek měl takový točky, že nebyl ani postřehnutelněj, jen se zdálo, že už není ze stříbrnýho hliníku, ale, božičku, z růžovoučkýho hedvábička a vrní a vrní a vrní....

Učet za elektriku byl ovšem jak po sametový revoluci, když to vzala na povel neviditelná ruka trhu, představovaná ČEZem, tak po tom šli, a jak se do pokoje kontrola sice nemohla dostat bez toho, že obyatel nory předtím nevyndal klíč ze zámku, tak přesto se pár hošů ošklivě popálilo, když chtěli spirálu narychlo ukrýt do skříně, ale zas ten fenomén zlatejch českých ručiček, hošové přišli na to, že když se odizolujou přívodní konce kermickejma korálkama, a ta spirála se nainstaluje do obyčejný litrový flašky od vína, třeba, topí právě tak dobře, dá se rychle ukrýt do skříně bez nebezpečí popálení a navíc, pod každou zásuvkou mohla být jedna topná flaška. Postupem času, jak se študenti doma zmiňovali o problematice topení na Hlávkárně, začaly se objevovat na koleji opravdu extrovní kousky, někdy to byly jen průmyslový topný tělesa sloužící k nejrůznějším účelům, jindy to zas byly profesionální výtvarnický kousky, vzpomínám si, že jeden kámoš zcela vážně koketoval s myšlenkou hliněný bysty Lenina, kterej by měl uvnitř topný tělesa z tavicí komory pro lisy na plasty a místo očí červený kontrolky, který by oznamovaly, jestli je zapnutý jedno nebo obě topný tělesa, ale rozmluvili jsme mu to, protože Lenin jako Albín, nebo dokonce Angorák, neumím si představit, komu by to prošlo, ale na druhý straně, měla by vůbec potenciální kontrola odvahu nahlásit, že odhalila Vladimíra Iljiče Přímotopiče s krhavýma kontrolníma očima a dnes by se moh' ohánět tím, že byl už před Pražským jarem ve Třetím odboji a dostal by trafiku od Paroubka nebo od Valacha

s koulema anebo od prdelkovlezce Everistu co se přestrojil za mohovitýho, teď jsem chtěl napsat mohovitýho Mohoritu, tak to ne to byla jen asociace, za mohovitýho jemerického turistu, aby zjistil překvapující zjištění, že pražský drožkáři účtují do režijních a odpočitatelných nákladů voves, ale krmí koně mlátem dovezeným ze zemí Třetího světa, snad dokonce z bezvívovický jemeriky.

Ale ať byly ty pozdější topný tělesa sebedokonalejší, nikdy už nedosáhly toho kouzla na koleně udělanejch a za pár šupů pořizenejch samo domo přímotopů.

Kurňa digi, já snad tu Hlávkárnu nikdy nedokončím, ale Mareček je takovej pojem a taková síla, že snad jen Pavel Horáků by dostal v anketě „Fň-Fň“ o něco víc hlasů

Soudruzi z fakultního výboru ČSM chtěli dát U‘V tamtéž a U‘V o kousek dál najevo, že ač se budeme zanedlouho, dopustí li pánbůh a smečka asistentů, kteří permanentně usilovali o náš život, počítat mezi pracující inteligenci, a aby rozdíl mezi ošetřovatelkou ošípaných, ten výraz, podobně jako „hnačka“ a řadu jiných mám od krátkodobého spolubydlícího Jozefa Nemjo‘, zatímco Puolnočnú omšu a Hydinovou pašétu jsem pochytil od Slověny, která jezdila k Náprstkovům do Rakovníka na prázdniny a v plavčíkárně na koupáku ji permanentně natíral Káčabec, z čehož měl správce Kubelka, řečený Raffael, denně ranní ujímání, nýbrž Káčabec, ač nestudoval ani jednu síru z Koránu, příčinlivě uváděl do praxe názor, že nejen po ránu je to nejlepší, díky čemuž její mladší sestra, tý Slověny odněkud od Prešpurku, šla kvůli tomu na konzervatoř. Jo, abych se vrátil k tématu, tak aby ten rozdíl mezi intelektem pracovníka v živočišné výrobě a mezi přidělenci k rýsovacímu prknu nebyl tak nápadnej, tak ti odpovědní souzi vyjednali v obci Psáry nedaleko Prahy, bůhví, jestli ta lokalita ještě existuje, teď tedy nemyslím Prahu, zemědělskou brigádu, a ne sice žně, protože ročník začínal až v říjnu a to už byla dobře polovina obilovin pod střechou, a Hudební díbadlo v Karlíně ještě nezahajovalo sezonu pro zemědělský zájezdy, tak kam spěchat, ale na řepnou brigádu, ale řepu nikoli ledajakou, na saxarnuju svjoklu, jak by řekl klasik, jenže teď už nevím kterej, a navzdory tomu, že

celosvětový výzkumy prokazovaly, že když se nechá cukrová řípa přejít mrazem, ztrácí cukernatost logaritmickou řadou, ale jézedkové usoudili, že to je blbost, když po mrazu zesládnou brambory, tak proč by, kurvafix, neměla cukernatět i řípa, která to má navíc v popisu práce, nýbrž slyne cukerná.

Mocní fakultního mikrosvěta souhlasem generálního štábu Varšavské smlouvy, a samo, že o tom museli informovat i SEATO, ANZUS a dokonce i NATO, povolili, ba přímo nakázali, abychom se odlišili od rekreatů z ozdraven Praha Pankrác/Ruzyně, neboť tehdy si na pobyt v ozdravném zařízení museli vydělat a ještě něco jim domů zbylo na dárky pro děti, tak že se dostavíme k odjezdu ve vojenském, bez mantlu, ale v pracovních bufách s modrejma plátěnejma spinkama a dokonce i s lodičkou.

Ta řípa, řečená cukerná, už byla ze země vykutaná nějakým šileně složitým strojem, kterej potřeboval ještě leccos vylepšit, protože ji dobýval ze země systémem padni komu padni, takže na hromádkách byly neskutečný novotvary, bulvy ty řípy přefikly v nejrůznějších vzdálenostech od chrástu, a v tak neskutečných rovinách řezu, že odborný asisten Jalůvka soudruh by vynechával dojetím sykavky.

Podél těch hald pak jel traktor, kterej měl tak vysoký sajtny, že se jim musely vyhejbat družice, když náhodou nad Psárama měly cestu a ty sajtny tam nebyly z nějaký rozežranosti místního agrotechnika, ale měly přísně vědeckej účel. Tehdy totiž, tehdy to nebylo jako dnes, kdy, když má člověk prachy, tak si koupí, na co má právě chuť, nebo to momentálně vůbec nepotřebuje, ale nekupte to, za ty prachy, tak v oné době, když soudruzi konstruktéři, v n.p. Agrostroj Prostějov, dříve Vichterle Slavia dostali ten úkol, tak malovali a kreslili a rýsovali a po nesčetných schvalovačkách a změnových řízeních a podobných serepetičkách a byla jich v té době síla, vyrobili prototyp toho monstra, tak se ten vynález dal do užívání do nějakýho jézetdé nebo státního statku a po zkušebním provozu se konstruktérům sdělilo, co by to chtělo vylepšit a co naopak tam vůbec nedat a tak podobně

Tu práci okolo řípy dělaly vodjakživa ženský, takže nebylo zapotřebí lámat si hlavu tím jestli je to dřina nebo ne,

ale pak nějak něměli v Agroprojektu, jak už sama latinská předpona, nezabýval se ten konstrukční velikán vymýšlením časoměrných přístrojů, to by tam pak byla samozřejmě pro změnu řecká přípona Chrono(s), ale bádál a pokračoval v konstrukcích předchůdců, Kotka, zmíněného již Wichterleho a několika jiných, a tihle koryfejové vědy a šlechtici ducha dostali od ministerstva Lesů vod a strání the special zadaču, vymyslet nakladač na burgán cukernatý, sacharnuju svjoklu pro případ, že by museli chlapi opustit vlídné prostředí místní putyky, RaJ či Pohostinství-Jednota, a, nedejbože, museli by jít na tu řípu sami. Sice, a proč to, souzi, nepřiznat, byly v našem příčinnivém tisku fotografie, což není překlep, ale svým způsobem vzpomínka na babičku Vonáskovou, která měla několik lingvistických specialit, jako gondolovat, což nemá nic společného s Benátkami, ale s funébrmaršem, tak v tisku pro příznivce hesla Se CCCP na věčné časy a nikdy jinak, byla fotka jak si to mastí po rozlehlých pláních pásák Caterpillar, co to říkám, Stalinec S-80, ale bylo to něco jako mimoděložní dvojčata, tak si byly ty stroje podobný, a ten Stalinokatrpilar byl na elektriku, ale na ledajakou, ale přenášenou bezdrátově, no, není divu, Nikola Tesla nebyl loupežník, jak to čtenáře povinné školní četby svádí, ale slovanský vynálezce, lučebník a silozpytec a jak se pokoušel se soudruhem Edisonem přenést bezdrátově elektriku někam jinam do jüesej, nějak si popletli světový strany, páč tehdy ještě GPS neexistovalo a práskli tu elektriku vo kus dál, o kus hodně dál, takže to přistálo u malý a do sich por neznámý vesničky na Sibíři a vod těch dob se tomu říká Záhada tunguzskýho meteoritu, páč ta vesnice, nebo snad říčka ?, nebo dokonce obojí podobojí se jmenuje Tunguzka

Tak tohle ještě u nás nebylo a kabel za sebou šmejkat po poli, ne, že by nešlo, ale kdo by se sním pa šichtě sviňoval, sběrný sice už tehdy braly barevný kovy, ale platilo se s porováním s dneškem hrozně bídňě, a navíc, běda, kdyby se zjistilo, že to je ze socialistickýho sektoru, pak třikrát běda a Prokouš už listoval, kolik je horní hranice za rozkrádačku, a ještě jednou navíc, černovlasí přistěhovalci ze Slovenska sem nestačili pozvat ještě tolik příbuzných, že už pro ně nebyla práce a tak se musili živit všelijak, ale nebezpečí pro tu izolovanou

měď hrozilo z jiný strany, a sice tehdy byla éra cirkulárek, samo domo cirkulárek, páč v socialistickým obchodě se prakticky nedaly koupit a pokud měla ta cirklovka aspon trošku bejt k čemu, musela mít třífázovej motor a k tomu i 3+1, ne to zatím ještě není uskupení pro sexuální hrátky typu švédská trojka řízlá sodomismem, ale označení pro motorovej kabel se třema fázema a nulou. A nechat ten kabel volně loženej na poli-rána by se nedočkal.

No, tak z toho důvodu měli ti machři z Agroprojektu za úkol vymyslet transportér, kterej by byl poháněnej spalovacím motorem, a to nejlépe spalovákem dýzlákem, a žádná taková ta rozežranost, aby to mělo baterku a startér, taková rozežranost !, kam bysme to přišli, nasrat, pěkně tam bude klika jako u Svobodáku, Hanomagu nebo Deutze, či jak se všechny ty předválečný potvory jmenovaly, a páč to nemělo elektriku z baterky a ručně tomu, když je to studený nedáte zas takovej ceres, aby to baflo, myslím uvnitř toho cylindru, samo od sebe, tak se staříctí konstruktéři, páč tohle žádněj mlad'och nemoh vyšpekulovat, vrátili k lahůdce předválečnejech let, tedy, že ten motor, dvouválec nafták, sloužící k pohonu pásu transportéru, bude startovat doutnákem. Tedy, to byla fakt lahůdka. Spočivala v tom, že nahoře na hlavě toho cylindru, válce, jak říkají motoristi z leknutí, bylo něco jako svíčka, co maj slušný a vychovaný motory, ta se pomocí klíče, kterej zatím nikdo neukrad, páč měl nějakou nenoralizovanou velikost, vyšroubovaly a do míst kde má svíčka elektrody co jiskří, tak tam byla jen ta díra a do tý díry se zasunul takovej jako knot, kousek ho čouhalo a ten čouhající konec se zapálil. Konstruktéři byli sice zdatní v mechanice a strojařině ale na hodinách alchymie zjevně chyběli, nýbrž zen knot byl proscyen, patrně, dussičnanem draselným nebo něco na ten způsob, čímž, jak se zapálil, tak nevzplál radostným ohněstrůjným plamenem, ale jen tak poskyával a žhnul a velice zvolna putoval k směrem k dovnitř tý jakoby svíčky. A v tu prdu, žádný velký srání, ale naopak, fofrem se musel ten bazmek našroubovat zpátky do tý hlavy, do toho cylindru, švarně dotáhnout a ihned nekompromisně se muselo začít točit startovací klikou. Už si nevzpomenu, jestli to mělo chcípák, tedy dekompresor, aby se to snáz roztočilo,

ale buď jak buď to byla makačka. Když tedy dostal ten motor přiměřený certle, jo mělo to chcípák, jinak by se to nedalo do takovýho kvaltu roztočit, tak se zaklap ten chcípák a nastalo hodina pravdy. Buď motor několikrát nepravidelně blafnul, z vejfuku se vyvalil bílej hustej kouř a když byly mocnosti nakloněny, nepravidelnost chodu se zmenšovala, až se motor rozběh do pravidelnejch otáček.

Za účelem cukernatosti se tedy nechávala řípa v zemi do pozdních mrazů a motorový transportér, ustájený volně kdesi na dvoře JZD, taky přes noc řádně prokřehnul, a protože tehdy se nevyráběly všechny ty syntetický srágoro, který at je parno nebo mráz, tečou furt stejně, a koho by napadlo tam dát na podzim zimní volej, když nějaký zmetkové z Akademie věd se nemohli zbavit pocitu, že řípa by se měla sklízet za tepla, tak tam byl i volej pro to akademický teplo. Tím pádem, jak přes noc a co teprve k ránu ! klesala teplota hluboko pod bod mrazu, z voleje v motoru se stala hmota, něco mezi plastelínou, medem a sulcem a takto zabandážovanej motor bylo obtížný vůbec pohnout, převalit přes horní úvrať, natož mu dát takový točky, aby se mohly uplatnit zákony pana Diesela. Tedy je s podivem, že nikdo dosud ten motor z transportéru neukrad, protože tehdy frčela moda malotraktůrků, v obchodě to nebylo k sehnání a tak to kutilové páchali z motorů z motocyklů, co kraj, to jiná konstrukce.

I tady dostala legenda vo zlatejch českajch ručičkách zapravdu. Zase ale je fakt, že ten motor byl specialita, která by se v tom stereotypu stopadesátek a dvěšťepadesátech hrubě vymykala a někdo by moh bejt zvědavej, kde se takovej motor dá sehnat. Tak asi především proto se dožil dne, kdy moh bejt totálně nasazenaj, podobně jako my. Tedy první den nebo dva jsme ten transportér neměli, to nás to nechali mrskat přes ty ukrutný sajtny a večer jsme si šlapali na dlaně, jak jsme měli tlapy vytahaný, ale já to tenkrát bral jako dobrej tréning a pranic mi to nevadilo.

A asi třetí den, snad že dostali v JZD pokyn shora, nebo snad se chlapi v hospodě večer vsadili, prostě za tím vlečnákem byl připraženej ten motorovej transportér. Byl natřenej takovou univerzální zelenou barvou, to pro případ, kdyby musel

narukovat a sloužil by jako transportér na vyhazování zeminy při kopání zákopů nebo při nakládání odhalených min na vlečnák, svítil novotou a bylo na první pohled vidět, že v poli ještě nesloužil. Byl nádherně ožiněný, což mu náramně slušelo, páč to ladilo s tou tovární svinibrodskou zelení, ale teprve o dost pozdějš nám došlo, že lépe by bývalo bylo umělecký dojem oželet.

Technotechnik, co že je podle vzoru agro-technik, nebo zoo-technik, kteří mají na starosti, ten první rostlinnou výrobu a ten druhý zase živo-čišnou a tak technotechnik má na starosti techniku. V některých pohraničních oblastech, kde v té době žily ve vzácné symbioze zbytky Wehrmachtu a Vlasovců se jim říkalo mechanizátoři, ale protože to znělo podobně jako kolonizátoři, a protože oheň vzdoru tehdy silně dýmal nad Afrikou a naše vlády byly příznivě nakloněny boji národů za sebeurčení, jak nám o několik roků později ukázala bratrská pomoc spřátelených armád, tak čím bliž Praze, tak tím byla některá témata citlivější.

Tak tedy technotechnik vylezl z relativně klimatizovaný kabiny Zetoru a ani nevyndal čambáro z huby a pravil ožiněným a prejšaným hlasem, a pokřiveným koutkem úst, dnes by se uživil v politice i na Euroscéně, protože křivohubka je vstupenkou do vyšší a vysoké politiky, že tadytim klíčem, co je v tadyvtý skřínce vyšroubujete tadyten čudlík, do něj napěchujete tadyten knot a tady zapálíte a když to bude doutnat tak to zašroubujete rychle zpátky a co nejrychlejš začnete točit tadytou klikou, ale předtim zvednete tadyten chcípák a když to bude mít co největší točky tak ten chcípák pusťte a vono by se to mělo rozběhnout. Když ne, tak to zopakujte, já musím už jít, máme poradu, ale my věděli, že místní Jednota -Pohostinství otevírá z důvodů dodržení agrotechnických lhůt až po obědě, aby se kombajnéri, traktoristi a specialisté na volně ustájený dobytek, dřív se jim říkalo pasáci, nezlinkovali pivolínem se zesilovačem už před polednem, ale zas jsme věděli i to, že pod záminkou drobných oprav a nezbytné údržby v areálu Pohostinství nebylo proti zákonu vpustit VIP pracovníky zadním vchodem a nenechat je žíznit.

Nevím proč, ale já považuju spalovací motor za triumf

lidskýho ducha a hvězdicovej motor, no to vůbec nejvíc, samo, že ten transportér neměl hvězdicovej motor, ale i tak, byla to strojařina, všechna čest, jenom že ti konstruktéři v životě nezažili podzimní mrazivý ráno v otevřeném řepným poli. Voni krytý řepný pole se snad nevyskytují ani dnes, ale to na sebe nenechá dlouho čekat.

Doufali, jsme, kdyby něco, v pomoc traktoristy, ale ten už měl nepřítomnej zrak, a jak se rekrutoval z původně kočího konských potahů, reagoval jen na povely Hý, hot a curyk, dopředu stačilo mlasknutí. Měl voči skleněnky a důvodem byla benešovská desítka, která byla přelita do čtyřhrannejch plastovejch flašek s nápisem Vinný ocet 8 %, my si původně mysleli, že má cukrovku a že v rámci to pokusu Akademie věd zmechanizovat sklizen burgánu se přizivil i nějaký ústav, který měl v plánu skoncovat s cukrovkou, tedy jako glykemií, nemocí, akdyž se na poli sklízí cukrová řepa, tak proč nevyzkoušet v tak ideálních podmínkách nějakou revoluční metodu náhrady Inzulínu, jenže on tím jednak maskoval, že chlastá i za jízdy a jednak, a to byl hlavní důvod, ty polyetylenky byly nerozbitný a jak mu po nějáhých deseti až dvanácti Vinných 8% octech dělalo problém najít ten správnej neutrál, tak tam občas picnul místo jednušky šestku a to byl takovej kvalt, že to musel vzít oklikou přes Konopiště, než se mu podařilo namakat spravedlivej rychlostní stupeň, vhodnej pro ruční nakládku kompaktních hromad mrazem scelených bulv. Vyvalený bulvy měli i kapitalistický střelci z Konopiště, páč byla saisona honů za valuty a když si to najednou mastil okolo knížeci oranžerie traktor s obrovským vlečnákem a záhadným připřaženým monsterem, kapitalisti nevyházeli z údivu, pokles morálky se nemoh v socialistický zemi, výkladní skříní Východního bloku připustit, a tak strejda Wirthojc, odpovědný na ministerstvu Lesů vod a strání za zdárný průběh lovů, užaslým střelcům vysvětlil, že to je nácvik na střeleckou kratochvíli pro ně, že to je nová sportovní disciplína, něco jako střelba na asfaltový holuby, jenže na tý konstrukci, na tom motorovým transportétu bude asfaltovej jelen a jak budou na tý střelnici, která se buduje v nedalekých Psárech umělá pahorkatina a dycky, jak ten jelen vyjede, budou to do něj prát z posedů, za tím účelem v holý

rovině až pahorkatině postavených. Západáci měli vyvalený voči, jako by si neléčili štítnou žlázu, a Černobyl tehdy ještě nefungoval, coby evropská Hirošima, takže to bylo údivem a nedočkavostí., aby si už už picli. Což nebyl problém, zásuvek od StB tam bylo v roli hostesek dost, a měly doširoka rozevřenu nejenom náruč, ale v tomhle ohledu už byli čarostřelci přežraný, ale asfaltovej jelen, no to tedy bylo něco, to nemaj ani v Lichenštejnsku a že tam jsou v asfaltu setsakra silný, a už v předstihu repetýrovali závěrem, jak byli nažhavený.

Nám se naopak nažhavit doutnák ne a ne podařit, protože konstruktéři toho samohybu ve škole chyběli na hodině chemie, hódně museli chybět, nýbrž jim uniklo, že dusičnany a chlorečnany a různý jiný podobnosti, který se k výrobě doutnáků používají, jsou silně hygroskopický, nasávají ze vzduchu vodu tam obsaženou a jakmile jednou ten pytlík s doutnákama otevřete, je konec a museli byste mít autogen, aby se to podařilo zadoutnat.

Nicméně, jak už jsem se několikrát zmínil, ozdobou každého správného chlapa, ba i soudruha chlapa, byly benzinový zapalovače koksáky, a skoro každěj student takovej z Tůzu měl, tak tím koksákem se nám podařilo doutnák vysušit, druhým koksákem pak vopravdu nažhavit, picli jsme ho do tý díry, dotáhli, nadzvihli chcípák a jali se točit jako posedlí. Když už to mělo takový obrátky . že jsme místo heftu viděli jen rozmazanou kružnici, zaklapli jsme chcípák a věřili v lepčí příští. Motor dvakrát škytnul, aby se neřeklo, že se na to vysral úplně, z vejfuku vyběhly dvě modrošedý manžety voňavého kouře a konec. Traktorista měl aristokratická ústa se silným habsburským předkusem a odulým spodním rtem vod ucha k uchu a radostně lámal do sebe jeden vinnej ocet 8 % za druhým. Tak jsme to zkusili znovu, pak ještě jednou znovu a pak ještě mockrát, mezitím jsme museli samo, že naložit i pár hromádek rüčo, protože na váze ve statku v Psárech měli představu, kolik asi obnáší ruční nakládací cyklus a kromě toho nám začal docházet benzin do zapalovačů a co hlavně, traktorista Octomilka už taky neměl čím neutralizovat žaludeční louhy a tak jsme narychlo doházeli vrchovatou fůru a vyslali Octomilku šoféra, habsburskýho levobočka na váhu a

do místní nálevny, kde slíbil, že ze zaparkovanejch služebních tři a půlek motor cyclů odpustí pár litrů zemědělskýho benzínu, abychom měli i na odpoledne. Celou tu dobu, jak jsme se snažili zvítězit nad zemědělskou mechanizací Mareček pokoušel ty drahý jemerický cigarety, ksicht se mu eště víc znesouměrnil a vedl zasvěcený řeči o tom kde se stala pravděpodobně chyba. Celou tu dobu se ani nepokusil, aby tou klikou zatočil, jen ty aristokratický brejličky a ten šílenej poslanceckej škleb. A to jsme, my vyvolení, tedy kromě mě i Jirka Langrů, Vilém Kovalčíků i Johnny Kraus ze Strašecí na vlastní voči viděli, jaký nádherný holky před Mánesem balil a musel mít pro i chlapy nějaký nepochopitelný charisma, páč ta zpráva z fakultní nemocnice, z psychiatrie byla tak dojímavá, že se ocitl ve druhým ročníku a přitom neměl jedinou zkoušku z prváku a pochybuju, že i nějakej zápočet.

Padaly šílený návrhy, jako že půjčit si někde v estésce dlouhej klínovej řemen a nějak ho spojit s kolama toho transportéru a pak ho traktorem po poli roztáhnout, nebo sehnat někde letlampu a tu palici motoru řádně nahřát, jako se to dělá na vojně větrískám, pak padnul i návrh, zajet do Prahy na Bulovku a tam vyloudit pár flaštiček éteru pro narkozu, ale tehdy se už snad používal rajčák, a ten éter nakapat nad píst, dobře, že jsme na tu Bulovku nejeli, proto můžu tohle všechno psát, a ještě spousta jinech nápadů, no, jeden šílenější než druhej, a nebejt toho, že v dálce se objevil kličkující traktor, mysleli jsme zpočátku, že už trénuje jízdu na to ho asfaltovýho jelena, aby čarostřelci utratili co nejvíc valut a deviz, páč každá rána se platila, nejenom, ta, která padla do cíle, ale bylo to jinak, traktorista si jednak dal v místním pohostinství několik uvítacích rumů, protože kamarádi ho od rána neviděli a to se muselo oslavit, ale hlavně, jak jen vyjel za ceduli, oznamující konec obce, dostal takovou žízeň, ale takovou, že ani nezastavil a poslepu našmátral plastikovou láhev Vinný ocet 8%, ale splet se a vychlastal ten benzin, co měl odpuštěnej ze služebního motocyklu okresního inseminátora, kterému se přezdívalo „Motorovej bejk“, a do poslední kapičky ten mok vylemtal. Ono se říká, že to je bůhvíjak škodlivý, chlastat benzin, ale to se jen tak říká kvůli ropný krizi, těsně po válce jsem viděl

molodce, osvoboditele, když samohonky a šnaps nebyly k sehnání, ba ani kolínská, tak jakpak jim benzin chutnal. Takže traktorista kličkoval jako kdyby kopíroval puzzle, ale snad podle slunce nebo že snad ten traktor byl tak neučenej, dostal se do blízkosti našeho pole a podařilo se mu i zastavit. Což musel oslavit mocným šnytem.

Benzin tedy nebyl a koksáky nám byly tím pádem k hovnu, ale našťestí, našťestí, pravím, jsme si hned zrána udělali na poli ohniček, z nějaký bramborový natě z nedalekýho pole a křovisek, páč ne všechny meze byly rozorány, a tak jsem se uchýlil k naději, jenž, jak jsem připomněl toho ruskýho básníka, Peterka nebo Alighieri, tak nějakl se jmenoval, no ten jak říká, že život není peříčko ani procházka Višnovým sadem se Třema sestrama a Strejdou Váňou v patách, a umírá poslední, teď ale nevím, jestli ten strejda, jedna ze sester nebo snad všechny dohromady, tak jsme jako labutí píseň naposledy vymontovali ten futrál na doutnák z hlavy motoru, zahrabali do žhavýko popela a když to bylo horký, že jsme to v knápách neudrželi, museli jsme si na to vzít ze skřínky transportéru kombinačky, který našťestí Octomilka zkapalnil v RaJ až druhéj den, picli jme tam ten doutnák, lehce ho požahli v Dýmu bramborový natě, při čemž nám nezištně asistoval Doktor Meluzin, a když byl nažhavenej jak šestnáctka, zašroubovali jmse ho do toho zasranýho a vzdorovitýho motoru. Mareček se šklebil čím dál tím dáleji a častoval naše zoufalý počínání sarkastickými poznámkama a umně vyfukoval kouřový piruety.

Zaklapli jsme hcípák a málem jsme se vosypali, ten motor si párkrát škytnul, nikoli však jako umíráček, ale tak nějak lidsky, za lepší příští, párkrát si jakoby odkašlal a pak nabral takový otáčky, až sluch přecházel. Měl tehdy mechanickou regulaci otáček, žádná elektronika, která reaguje ve zlomku vteřiny, ale mechanicko - podtlaková, nebo něco na ten způsob, takže tý to dycky trvá pár vteřin, než jí to dojde. Marečkovi to ale došlo daleko dřív. S hbitostí, kterou jme od něho nikdo nečekali, přiskočil a motor zastavil.

Nemohli jsme udělat nic jinýho, než namístě, těma zablácenejma vojenskejma bagančatama mu nakopat prdel, protože ať jsme se snažili pak sebevic, vysoušeli doutnáky na

vlastním těle i na sluníčku, roztáčeli jsme kliku do takovejch toček, že se o tom konstruktérům ani nesnilo, ten zasranej motor, kterej měl ulehčit práci nám i budoucím toho dne už nenaskočil.

A jsou i ušití, podle vzoru očití, svědkové, kteří tvrdí, že na vlastní oči slyšeli, jak Mareček s blahem přivřenýma ušima ševalí pokřivenými ústy „Etě, etě“

Zbytek brigády jsme nakládali pěkně staročesky růčo, byli jsme zedřený jak Burlaci na Mississipipi a Mareček pokařoval ty svoje ameriky o jedno pole a tři meze dál a neopovážil se ani pípnout, protože soudce Lynch není jen výsadou imperiálistického jůsej.

Když brigáda skončila my jsme měli odjet na nějakou hromadnou jízdenku vlakem do Prahy, Vilém Kovalčíků, myslím, že to byl Vilém, dostal nápad, že pojedem do Prahy stopem. Tehdy se stop dost pěstoval, ale jezdilo jen pramálo aut. Většinou se rodinnej klan rozhodl vyrazit v neděli za příbuznejma a auto bylo narvaný rodinnejma příslušnikama k prasknutí. Ale byla to dost událost, když se to povedlo, myslím ten stop a tak jsem byl tomuhle nápadu příznivě nakloněn. Nikdo se k nám nepřidal, šofér octomilka traktorista se sice nabídl, že když mu někde seženeme Algenu, Sedolor nebo Dynyl, za účelem desifekce benešovský sedmičky, pivolínu, že nás hodí na Pankrác, tam jsme se věru mohli dostat snáz, než jsme si mysleli, protože by to byla tutově černá jízda a na to se tehdy dost dbalo a traktor s vlečnákem a řípou v Praze, byť jen v okrajový čtvrti, to by muselo trknout i absolventa pomocný školy SNB, natož premianta exlusivní školy ve Svatým Janu pod skalou. Nicméně zcela zadara nás dovezl na hlavní silnici, což bylo ještě v akčním rádiusu zemědělských prací, takže, i kdyby ho lapili, nemohli mu dokázat, že jede na detašovaný řepný pracoviště a my jsme začali stopovat. Dost aut i jakoby přibrzdilo ale pak na to šlápli a mastili to neuvěřitelnou rychlostí ku Praze. Vilém dostal nápad, že se jako rozdělíme, popojdeme sto, dvěsetě metrů od sebe, ale na vlastní pěst, ale že když nám někdo zastaví, tak že, pokud tam bude místo, že poprosímě chauffera, že kamarád by taky rád. Většinou

to fungovalo, ale tady se ne a ne chytit.

A jak jsme se rozdělili a některá auta u Viléma i znatelně přibrzdila a pak nás stejně nevzala, tak Vilém se přiřoulal a pravil, že to nemá cenu, že jak se na mně díval, očima jakoby šoféra, že jsem takovej zjev, že vypadám se svou hřmotnou postavou jak vrahoun a že si neumí představit šoféra, kterej by to risknul. Jak už jsem řek, předepsali nám na tu brigádu vojenskej úbor, kterej jsme nosili na katedru, včetně lodičky. Svěsili jsme tedy smutně hlavy, páč Vilém rezolutně odmítnul, že by jel sám, protože s těma obrovskejma čočkama, co měl na palici a budil soucit, nýbrž většina šofárů si myslela, že dostal v ústavu slepců na Klárově vycházku a na ní zabloudil a dostal se až k Benešovu, ale Vilém držel basu. A jak jsme se tak šourali zpátky do vesnice za účelem nádraží, najednou těsně za náma takový zahoukání, že jsme se připosrali leknutím, vona podtlakovka houkačka metr za konečником je horší, než vystřelit z brokovnice. Už jsem se rozhlížel, kde je v pankejte nějakej vhodnej klican, že ho metnu po tom sráčovi co nás tak vyděsil, ale nákladák to zadupnul a rychle nasedněte, jestli jedete do Prahy, tak vás tam hodim. Byla to legendární Tatra 111, provedení cisterna, a vezl to, co se reportéři ČT do smrti nenaučí správně pojmenovat, do konce svý televizní kariéry budou Karel Rožánků i paní Erbáková tvrdit, že proudový dopravní letadla lítají na leteckej benzin. Tak ten vojel sloužil na letišti v Praze ve Kbelích a vezl letecký petrolej, kerosen, z letiště v Budějicích na letiště do Kbel. A protože jme měli ty khaki montérky a na rukávu už druhej zlatej prýmek, jako že jsme v druháku, ale hlavně jsme měli na palici vojenskou lodičku, tak nás ze solidarity nabral.

Cisterna nebyla úplně plná a i když měla uvnitř přepážky, který měly snížit následky šplouchání, tak při každým vestřejším přibrzdění bylo cejtít, jak se těch deset tun petroleje snaží pokračovat v jízdě. Mluvili jsme řeči, jak už to u vojáků na urlábu chodí a jak jsme tlachali a sdělovali si pikantnosti o generálním štábu, tak z ničeho nic byly za ostrou pravou zatáčkou, kam nebylo pro strmou a vysokou stráň vidět, šraňky. Stažený šraňky. A jedno jen jediný auto stálo před těma šraňkama a byl to nablejskamej Spartakus a my ho zahlídli na

poslední chvíli. Je to fakt neuvěřitelný, jak si člověk v tom zlomku vteřiny stačí vřejt do paměti spoustu detailů. Nebyl to rodinný vejlet, o kterém jsem mluvil, něco ve stylu Hogo Fogo Homolka, ale obstarožní manželka s dobře oblečeným soudruhem, neměl sice radiovku, jako soudruh Bek v Anně Proletářce, ale neměl ani klobouk, páč to by znamenalo, jediné, průser, že strejda Roušarů z Loučeje, otec ministrině školství Dany Kuchtové, smetl se Spartakuse sena a vyhnal slepice a jede do Krumlova pro léky, protože doktor Mašek je neměl v doktorský brašně a v lékárně v Křemži na náměstí je taky neměli. Dokonce ani v Brlohu a to vůbec nemluvim o Lhotce.

A jak jsme se tak blížili k tomu zadnímu nárazníku Spartaka naším předním nárazníkem, což byla v podstatě dvacítká traverza, bylo i neznalci v oboru Pružnost a Pevnost jasný, kde se ta deformační zóna projeví. Už už se zdálo, že to bude na holčičí chlup, už jsme opravdicky stáli, jen centimetr vod toho zadního nárazníku a ti dva uvnitř neměli ani páru, jak jsem v duchu s nimi, a jak ten kereosen šplouchnul, jak se od zadního víka cisterny přihnala ta Tsunami, tak Tatra T 111 rozverně poskočila o těch pět centáků dopředu a „pic“ a třesk a začaly chrastit ty plastikový střepy z kabošonu. Vojel hbitě vtevřel dveře na naši straně a „nikdo nemusí vědět, že jsem vás vez, podlezte ty šranky a buď si za nima někoho stopněte anebo počkejte sto metrů dál, já pojedu za chvíli dál. Ukázal na přední sklo, kde byla nějaká nálepka nějakěj piktogram, kterej pro zasvěcený zvěstoval, že ta tatrovka plní nějaký veledůležitý vojenský posláni, snad že jede zažehnat kubánskou krisi, nebo pomoc při stavění Berlínský zdi, nevím faktem je, že za pár minut tam byli policajti, VB, přivolali je zřejmě z toho vechtru, co patřil k těm šrankům. voják gestikuloval a několikrát ukázal na tu nálepku, oba police mani dvouruč salutovali, tedy to nemám na mysli specialitu soudruha Plukovníka Stoška, ale ne toho, jak pomohl Tatře v Kopřivnici sehnat za 27 melounů tu zakázku, kurňa, jak to všehno do sebe i po letech zapadá, jo později, když byl syn Robík malej, tak jsem mu maloval figurku, „čičík, ak salutuje“ což byl kocour v ruský uniformě, v sapogách, tedy holínkách, na hlavě ale neměl elpíčko, alébrž lodičku a salutoval obouruč. Tak tyhle ochránci zákonitostí

salutovali každéj jen jednou rukou, snad to nebylo jen proto, že v tý druhý měli housku se salámem a kyselou okurku, i tak to byl varetní kousek, a uplynulo pár minut, a vojín nased do tatrovky, zatímco manželé klečeli u zadního nárazníku a hořce plakali.

Přibral nás a netrvalo dlouho a vyklopil nás v pustině, která se dnes jmenuje Kavčí Hory a kde sídlí Česká televize.

Vzal bych vás až dolů do města, pravil ten hodnej šofér, ale ve městě je spousta hlídek, ne těch policajstkejch, ale vojenskejch lítaček, myslím že měli na autě nějakou zkratku ze tří písmen, VAI nebo tak nějak, Vojenská automobilová inspekce, a ty šli po skoro po každým vojenským autě, který zrovna nepatřilo do štábu na kulatáku v Dejvicích

Tak jo, podali jsme si ruce, zablíkal nám na rozloučenou a my to mastlili dolů k vodárně, na sedmnáctku a za pár minut jsme byli v Hlávčárně

A taky o spartakiádách, ale ty byly vždy jednou za pět let. Tak i tehdy byly okolo stadionů na Strahově stánky s pomeranči, párky a jiným ovocem, a my jsme museli kolikrát vstávat po půlnoci a jet noční tramvají na Strahov a tam za umělého svitu trénovat ta vystoupení naostro. Samo, že snídaně a obědy a pak i večere, ačkoli to nebyly malý porce, ani zdaleka nepokryly kalorická vydání. V žebříčku mých potravinových hodnot zaujímá pomeranč výsostně postavení, je to i kvůli tomu, že těsně po válce jsme si je mohli dopřát, táta, protože i fíral pod zem, měl červený potravinový lístky a na ty se to dalo sehnat. Tak z toho důvodu, když jsme měli přestávku, ale nesměli jsme se vzdálit z areálu stadionu, jsem vyrazil k nějakému stánku a nakoupil několik pomerančů a nikoli z hladu, ale abych je využil do poslední kalorie a do poslední molekuly etamínu, jsem je hodoval i se šlupkou. Chodili jsme jen v trenkách a jednou jsem pomalu šel k tomu stánku a prodavač začal řvát „Max Schmelling, Max Schmelling“ a sral na zákazníky a vyhrnul se ven a začal mi žmoulat ruku a jestli bych se s ním moh vyfotit. Co myslíš Aleňucho, má cenu objasňovat, kdo to byl Max Schmelling, Anny Vondráková a tak ? Nebyl jsem proti tomu, ač je skromnost mou nepřehlédnutelnou devizou,

přece jenom to maličký zrcadýlko ješitnosti tam je, a o co je menší o to víc se utajovanou skromností vorosí.

A za odměnu, aby se pak moh chlubit vnukům, že se v Praze potkal s Maxem Schmellingem, mi nabídl něco neslýchaného, že si můžu koupit pomerančů kolik hrdlo ráčí, protože se neprodávalo libovolný množství, nýbrž by nám to všechno zežrali Endéráci, který pod rouškou Spartakiády si přijeli narovnat Tráboše až pod střechu mandarinkama a podobnou zvířenou.

A nemůžu vzpomenout ještě jednu historku, která má s tou předchozí několik společných jmenovatelů. Pro případ nepohody měly Večery družby, a tím i naše skladba, variantu cvičení v zakrytém prostoru, konkrétně na zimním stadionu Na Štvanici. Součástí tý naší skladby byly i švédský bedny a na závěr toho oddílu s bednama jsem shodou okolností díl uzavíral, stál jsem na tý bedně a nějakou pozu jsme vytvářeli, Březina to stopnul a měl celkově nějaký připomínky, protože to přeci jenom byla změna, a já najednou, že se lidi otáčejí doprava, na mou pravou stranu a nesledují Březinu, kterej byl vpředu a ony holky z NDR, který tam měly podobnou skladbu a momentálně čekaly, až se plocha uvolní, si mě fotily.

Ty denní nácviky byl šílenej horor, neexistovaly mobility a vysílačky, pokud se směly v civilním sektoru vůbec použít, tak měli estébáci a ty s nima na veřejnost nechodili. Tím pádem si organizátoři dávali časovou rezervu, aby se nestalo, že jedna skupina docvičí svou skladbu a ta následující nebude připravená. Proto na prostranství před stadionem bylo vždy několik souborů cvičenců z různých zemí a posouvali se směrem k bráně, jak ta skupina před nima na ploše skončila. Rusové přitáhli nějakou skupinu gymnastů druhý garnitury, ale pozor!, tam měli tak širokou sportovní základnu, že když vybrali družstvo na mistrovství světa nebo olympiádu, tak ten zbytek byla pořád extratřída, navíc ideologicky zmasírovaná, že si nemůžou dovolit nebejt nejlepší všude, kam se jen vrtnou. Do Prahy si přivezli i skládací hrazdy a dělali na nich hotový divy a i proto jsme jim říkali Ruskej cirkus. Dodnes si dovedu představit plešatýho chlapíka, z toho teamu, připadal mi jako penzista, ale nebylo mu moc přes třicet a měl i brejličky, který

si jistil vzadu gumičkou a na tý hrazdě, co šmejkali na staion s sebou dělal dost cirkusácký kousky.

Stáli jsme na place před branou na stadion a oni ti frajeři z ruskýho cirkusu se chtěli nějak blejsknut, tak se dole postavili čtyři do čtverce a rukama se chytili kolem ramen a na ně se vyšplhali další dva čelama k sobě a zas tak podobně se chnapli a po tý pyramidě se vyšplhal poslední a nejlehčí a postavil se na ramenou těch dvou nejhořejších a tam vzpažil zevnitř. Asi po půl minutě, za nadšenýho potlesku spolupracovníků StB, dočasně umístěných ve cvičeneckých teamech v konspirativních červených trenkách s lampasem a bílých tričkách se potom sešplhali zpátky na zem. Vzdemula se ve mně slovanská vzájemnost, příkoří zvaný Mnichov a taky to, že jsem něco podobnýho zkoušel s cirkusákama v tělocvičně v Žitný ulici. A to jsem zatím nic netušili o Srpnu 68. Zvolal jsem velice silným hlasem, že když to dokážou naši slovansko pravoslavni sověští bratří, to by v tom byl čort, job tvoju mat', abychom to nezmákli taky. Ale co dokázali, dohnat a předejhnat, a dobrovolníků byla v tu prdu taková síla že jsem musel selektivovat. Oni měli dole čtyři, my jich tam, kurvafix, dáme šest. Oni měli nahore dva Burlaky my tam nainstalujeme čtyři, u nich se tam plácal jeden podvýživa, tak v ty místa dáme dva maníky a úplně nahoru by to chtělo jednušku, něco eňo-něňo, na čem by spočinul zrak s neskrývaným zalíbením. Tedy původně jsem myslel nějakýho lehkýho kluka, ale nikli po vzoru lehká holka, dost možná že jsem uvažoval s už vzpomínaným Karlem Novotným, skoro se mi zdá, že ten byl v tý předposlední dvojce a ani v nejmělejších snách mě nenapadlo, že by se nahoru odvážila nějaká děvucha. A ejhle-neuvěřitelné se stalo skutkem. Myslím, že byla z medicíny, holka jak obrázek, že byla dobře rostlá, to ani nemusím zdůrazňovat, a prej, já se tam vyšplhám. Tedy to mě zamrazilo, ne snad, že by mi nevařilo, kdyby si kámoši ze strojařiny polámali hnáty, ale takováhle krása, no to bylo snad i proti tehdejšímu zákonům i proti Darwinovi.

No, ale svou žádost pronesla tak nekompromisně, že to prostě nešlo odolat a navíc jsem viděl, jak si Rusové utírali sliny do láptí, byla fakt kus. Vybral jsem šest junáků na spodní základnu a a dalších šest, který si lehli na záda na zem, opřeli

se chodidlama o ledviny těm šesti co stáli jako untermeni, jeden z nich jsem byl i já, pak vlezlo první patro, pak druhý, ty dva a v tu chvíli se Rusům vytratil úsměv z líček, páč začli tušit, že je přetrumfneme, a po tý hrůze, vysoký kolik metrů, se začala šplhat ta děvucha. Žádnej sulc, jak by se dalo čekat, ale šplhala se jako po žebříku a já cejtil, jak se s každým cent'ákem cesty vzhůru naše stabilita zmenšuje.

Kdyby něco, pravila, když mi stála na ramenou, tak mě chyt'.

Si piš,,zasípal jsem zbytkem plic, nýbrž ten tlak odshora byl děsněj, a já už jich půlku vyblil, jenom nevím, jestli budeš padat zrovna okolo mě

Pokusím se, povídala s odzbrojujícím úsměvem, a já jí musel věřit, protože nic jinýho už jsem stejně dělat nemoh.

Nemohli jsme to ani vzdát, protože celý to prostranství s nastoupenějma cvičencema se začalo dívat našim směrem a mě se začalo zdát, že to nebyl ten nejlepčí nápad. Kdyby nic jinýho, tak to patro navíc. Podle toho třesení a obdivných a vilných vzdechů nejenom ruské delegace jsem vytušil, že už je nahoře. Neuvědomil jsem si, že když jsem jí slíbil, že jí dám basu, což v gymnastický hantýrce zanamená dát záchranu, tak mi nedošlo, jak je obtížný s kolika metrákama na ramenou ještě zvednout hlavu aspon tak, aby něco nad sebou viděl.

Kdyby se bývala byla jen postavila nahoře do pozoru, mohli jsme to zvládnou bez komplikací, ale ten potlesk na otevřený scéně jí dočista pomát hlavu a ona kdyby jen vzpažila zevnitř, jako ten Muromec před ní, ale ona jak vzpažila, a následoval další potlesk, tak nedosti na tom, souzi, tak se rozhodla, že udělá holubičku, čili předklon se vzpažením zevnitř a jednu nohu zanožit. V tom byl ten průser. Jak se jednomu z tý dvojice nahoře odlehčilo rameno, zatímco ten druhej, žádnej Golem to z váhovejch důvodů bejt nemoh, tak tomu se podlomili brka a začaly se mu rozjíždět kopyta., celá ta křehká rovnováha byla totálně v prdeli a on jak nevěděl, co se to děje, se taky podíval nahoru. Nespadli jsme hned, ale jak jsme se to snažili vyrovnat, začala celá ta pyramida kmitat. Kmitali jsme nádherně, jak dobře nakopnutej kus sulcu nebo jagodovýho pudingu od doktora Oetkera. Bylo jasný, že zkáza je neodvratná.

Statečně jsem se vysral na kamrády nad sebou, zařval jsem „skoč“ a sám vyskočil z tý sestavy, abych viděl kudy padá a kam si mám přesně stoupnout.

Bylo to snazší, než jsem si myslel. Stačila se odrazit dřív, než se sesula ta pyramida pod ní a dokonce to ve vzduchu nabrala mým směrem. Snad měla nějaké kočičí předky, nebo byla fakt tak dobrá, prostě ve vzduchu se přetočila do horizontální polohy a na bok, takže jsem jí moh chytit do napřažených paží. Řekla jen „dík“ a pusla mě na tvář, s takovou samozřejmostí, jako kdybychom to číslo trénovali den co den a živilo nás to. Pět vteřin poté mi došlo, co by se stalo, kdyby minula mou náruč a naplocho to plácla na tu udupanou zem. Březina z toho dostal ledvinovej záchvat a ohromeně zíral na ten propletenec, kterej zbyl z tý lidský pyramidy a v duchu přemýšlel, kde sežene náhradníky. Tedy odřenin byla spousta, modřin nepočítaně, ale ten pocit, ten pocit za to stál.

Jo, a šéf toho ruskýho mužstva, když jsem se podíval tím směrem, naznačil potlesk a docela zřetelně jsem slyšel, jak povídá „Bis“

V Bolšom těatre v Moskvě to je nejvyšší uznání, to pro ty, kdož si myslí, že to je Bezpečnostní Informační Služba.

Hlávkárna měla a doposud má v mých vzpomínkách nezastupitelné kouzlo. Dnes už je asi zevnitř předělaná, ale tehdy, jak byla kolem dokola obestavěná bloky ostatních domů, tam nebylo moc světla. Vlastní stolní lampičky byly zakázány, nemluvě o nějakých vařičích nebo jiných elektrických přístrojích. Hned v tom prvním roce, jakmile nastala podzimní chladna, to tam nebylo na krátký rukávy a protože vsedě se člověk moc pohybem nezahřeje, navlíkali jsme na sebe co se dalo. Ale zlatý český ručičky se nezapely už tehdy. V Jindřišský ulici, hned vedle věže byl bazar Astrooptika, kde, jak už jsem o tom psal, nakupoval všemůl Pavel Horáků za korunový položky optický hranoly, čočky a podobný materiál a dělal z nich na koleně a s těmi nejjednoduššími materiály neskutečně krásný a hlavně funkční věci. Druhý ze slavných bazarů byl v ulici hned pod Karlákem, v Myslíkově, ale na rozdíl od toho u věže tohle byl elektrobazar. Z dnešního pohledu tam neměli

bůhvíco, protože transistory a tištěný spoje, s tím pracovalo jen pár vyvolených výzkumáků, ale měly tam produkty oné doby, kondenzátory, vypínače, zásuvky a podobný sortiment. A měli taky, což je pro daný příběh podstatné, náhradní topný spirály k elektrickým vaříčům, letovačkám, fénům a podobným lustrajchům. Dnes už se ty vaříče nesmějí používat a mají dozajista značnou sběratelskou cenu. V kovovém rámu bylo keramický žlábkovaný těleso a v těch žlábkách byla uložena spirálka z odporovýho drátku. Po zapnutí se za par vteřin rozžhavlila do červena, takže nemusel mít ten přístroj žádný kontrolky a ledky, aby se poznalo, jestli je zapnutej. Nebyla to běžná záležitost, myslím jako vybavení domácnosti, dokonce to byla taková vzácnost, že movití příbuzní je dávali jako svatební dar, společně s mechanickými budíky značky Chronotechna Šternberk.

Takže, když se časem spirála někde přepálila, k čemuž zhusta přispívalo i to, že do drážek překypěl vovar, švestkový povidla nebo plínky, tak když se spirála přepálila,, šetrný obyvatel Český kotliny ji nevyhodil a nenainstaloval novou, alébrž ty konce zakroutil do sebe a jedeme dál. Jenže, jak se tím zkrácením odpor zmenšil, spirála se žhavlila namisto do rudého žáru do slámové žluti, používám kovářskou terminologii z důvodů, který, jak pevně věřím, už nemusím vysvětlovat, pak do jasné žluti až nakonec se s tím vaříčem dalo svítit jako s lampou, kterou mívali v AB Barrandov, dnes jsou to halogeny, jasná zpráva, ale tehdy to byly klasický lampočky Iljiča, aby si nějakej kosmopolitní lezprdelka a Lulan nemyslel, že žárovku vymysleli Jemeričani, obranej radar do Podbrdský župy a zbraně hromadnýho ničení v Iráku, to jo, to jim nikdo nebere, ale tu žárovku Iljiča vynalez snad Polzunov, nebo Kotělnikov, když si potřeboval posvítit na Měsíc, nebo snad Iljič Čajkovskij? No neva, tak z toho důvodu, když už se zkrácenej odporovej drát propaloval tak často, že se v jednom zátahu neuvařily ani vajíčka na hniličku, tak se to muselo dát do opravy do komunálu, což bylo na měsíce. Nebo, když měl člověk v továrně známýho elektrikáře, když jsem chodíval za tátou na důl Jiří, míval jich v šuplíku v ponku elektrikář Janda hned několik a pozdějš v TOSu Jirka Šebků taky a Venca Sixtů,

no Venca, ten snad jich měl úplně vůbec nejvíc co sem kdy pohromadě viděl, a přednost měly zákaznice, a když jim nebylo víc jak třicet, peníze nebral. Lidumil, nebo jak se tomu říká, jiní však měli pro to jiné název, teď si nemůžu vzpomenout, něco jako „kurník“, tak nějak, snad mi to pozdějš soudruh Alzheimer pošle.

Tak jsme s Johnym Krauzem vyrazili na nákup, a Johnny povídá, že to vemem zkratkou přes Václavák, to byla taková finta, já Prahu v podstatě nemám rád, ale na druhé straně jsem na ni pyšnej a tak jsme občas s nějakým kamarádem vyrazili na Václavák a bylo až neskutečný kolik jsme tam potkávali známých. Takže tedy vyrazíme na Václavák, trochu si zakorzujeme, eventuálně, podle stavu našeho bankovního konta si koupíme před Jaltou opékanýho buřta pak to vohneeme zpátky na Karlák, spodem, a stavíme se v tom bazaru v Myslíkovy.

Neodolali jsme čuchovému vábení, vokolo tý Jalty, to si člověk připadal jako Los, ne ten architekt, ale ta vegetariánská šelma z Aljašky, když zachytí Channel č. 5, kterej vyluzuje vdavekchtivá Losice, a člověk toho šíleně nezdravýho a šíleně dobrýho knaka musel koupit, kdyby měl druhej den vrátit nějaký lístky na oběd, aby měl pár korun na hýření. Přítel Olan, se kterým jsem se seznámil v jednom z prominentních pražských pajzlů, nýbrž tam dělal číšníka, mi vyprávěl zajímavou story. Olan byl kousek, bydlel v domě hned vedle divadla ABC ve Vodičkovy, manželka se mu někam natrvalo zatoulala, takže bydlel s vlčákem, a toho pingla dělal jaksí z nouze. Byl totiž talentovanej výtvarník, jak na malování, tak na sochání. Měl doma spoustu kreseb a sošek z moduritu. A dokonce modeloval už vzpomínanou letušku Janu, možná má ten moduritovej akt i portrét ještě doma schovanej. No a Olan se za komunistů dostal nějakým záhadným a přesto oficiálním způsobem jako turista do Holandska, tam viděl nějaký poutače, česky bilbordy, na nějakou významnou firmu, která vyráběla mléčný výrobky. A on si dodal odvalu a navštívil tu jejich hlavní kancelář a že ta reklama není moc povedená, že by měl nápad, jak jí nakreslit zajímavější. No to je tedy hozená rukavice, v zemi kde se narodil Vincent van Gogh, a Anton

Gesing, kterej na olympijádě v Tokiju zamstil v těžký váze v judu jejich hlavního hrdinu, málem se nechal udusit, aby před místním publikem nezratil tvář, ten japonec, ale na druhý straně my jsme zas měli Zoubka, Poláka, Anderleho i Toayen, abych jmenoval aspon ty nejhlavnější, ale oni jako že jo, co tedy má konkrétně na mysli, ať jim to tedy předvede. A Olan to zkusil hned na místě a oni, že to tedy je fakt nekonvenční a na místě mu zaplatili dost slušnej peníz a hned smlouvu, jako že bude dělat v jejich reklamě.

Takže předtím, než zdrhnul, a je to fakt, že tam zůstal, napsal mi pozdějš od imperiálistů ozdravnou pohlednici na Amsterdam, tak mi vyprávěl kouzelnou historku vo těch smaženejch buřtech před Jaltou. Není důvod mu nevěřit, ačkoli je Praha zdánlivě veliká, tak když jsme přišli s Olanem a s Janou, anebo i Oťanem a Věrou do kterýhokoli z těch prominentních podniků, tak personál kolem nás kmital a Olan říkal, že když si „oni“ přivedou svoje známé do „jeho“ podniku, tak se k nim chová nemlich tak. Jo, tak od těch kolegů se dozvěděl, že jak dycky vypadli prominentní hosti před Jaltou z taxíku, anebo i když tam zaparkovali Jaguára, Lamborgini nebo třeba jen Rolls Royce, tak se potom vypyávali pokojských a celkom hlavných pinglou, co že to tam na tom Vencleslez sqéru tak nádherně voní? A zmatení dotázaní si mysleli, že zazobaní turisti zaslechli vůni rozdělanejch prodejnych krasavic, které ani budování socialismu nedonutilo jít na brigádu do dolů nebo do hutí, ale pak se postupně dovtipili, že se jedná vo ty prudce a nekompromisně vopékaný buřty ve stánku před Jaltou. A jeden z těch pinglů, však pak taky povýšil a dělal vod tý doby šéfa odposlechový služby, páč v každým z těch prominentních hotelů byly nainstalovaný štěnice a v Jaltě úplně nejvíc, tak ten osvícenej pingl dostal nápad, co takle ty vopékaný buřty naservírovat odporně bohatejm turistům z impérialistický a valuto-devizový ciziny, ale pozor!, ne na papírovým táčku s vodou řízlou hořčicí, ale jak se na interhotel sluší a patří. A jak řekli tak i udělali, od těch dob se ten stánkařskej buřt servíroval v Jaltě, samo, že ne na papíraku a s hořčicí, ale na cibuláči porcelánu a s oblohou, která zabírala půl hektaru a samo, že se to nemenovalo Kanadská růže, jak tomu říkají čundráci, ale

„Special Saussage Don Giovanni di Praga“

Tak my jsme za čtyři pade s tuplovanou hořčicí dali študáckou verzi toho mozartovskýho levobočka, způsobně otřeli hřbetem ruky rozežraná ústa chtěli vyrazit do tý Myslíkovy. A jak se tak otočíme proti kopci, ke Koni, tak proti nám jde dvojice, holka s klukem a ten kluk, chudák, byl slepej, protože oči se mu tak divně v tý palici převalovaly a koulel s nima příšerně, víc bylo vidět bělmo než oční pozadí, a ta docela pěkná holka ho silně podpírala, a světe zbož se, to slepý individuum nám oběma povídalo „Ahoj“

Mysleli jsme si zprvu, že dostali na Klárově chovanci vycházku a dobrovolný asistentky ze Svazu žen, nebo že to maj holky ze zdrávky povinný v rámci praxe, že je vzaly na procházku na Václavák, a že jak ty slepci mají vyvinutej jako kompenzaci sluch a hmat, tak že tím hmatem poznají, jak je na tom jejich průvodkyně a nejen to, i že se na ně protijdoucí dívá a mají z ústavu nařízeno, aby slušně pozdravili

Tak jsme taky zvolali velice silným hlasem Ahoj, pozdravit Nazdar jsme se neopovážili, to by byl zrovna takovej průser, jako Zdar Bůh, protože Nazdar pozdrav byl původně vyvinutej pro stavbu Národního divadla, jako že Na Zdar tý finanční sbírky, jenže pak si ho přivlastnili Sokolové a nebylo kádrově zdrávo tehdy zdravit sokolským pozdravením Znali jsme sice už tehdy řadu křesťanských pozdravů, namátkou Na Stráž, Mor ho, Čechy Čechům, i Zdravstvuj, i Krisgot i odplivnutí, ale to se v blízkosti patrona český země naprosto nehodilo.

Ta dvojice nás minula, dívka cudně klopila oči, i když jsme jí posunkama žádný nemravný návrhy nečinili a poklopce jsme měli upnutý až k mandlím.

A Johnny povídá: Nebyl ti ten kluk nějakěj povědomej ? a já že ne, akorát, že měl takový zvláštní tvarování úst, naposledy jsem to viděl před lety v Loučeji u Zdeny Sládků, jo a u toho zmrda Nekudy, jak si údajně myslel, že KS4 je šálina bez dveří, nastoupíš si a vystoupíš si, kdy se ti zamane, i mimo oficiální stanici, nasrat, koho jednou chňapli, tak už nebylo cesty zpátky, leda přes krchov, ale jo, chlatal jak holendr a potřeboval, aby mu to procházelo i v Ostravě, ale pak mi to došlo, Čěče, povídám, nebyl von to nakonec. a Johnny

mě nenechal dodedukovat tu smělou myšlenku, asi, čéče, že fakt že jo, a tak jsme to nabrali okolo chodníku a prosmykli se skrze ty zasraný imperiálistický auta, co parkovaly před Jaltou a vprostřed, u Jindřišský, sme vohnuli kramle a jakoby nic zpátky po chodníku nahoru ke koni, k Jaltě. A fakt, už z dálky jsme tu dvojku viděli, páč lidi, jak tehdy eště byla úcta ke slepcům a moc se nekradlo, dnes by je vočesaly ty balkánský bojůvky, kdyby měly podezření, že jsou vosleplí, ještě dřív, než by se dostali od Domu potravin k Opletalce, takže z piety byl vůkol nich plac a my jsme tedy šli jako naproti a zvolali jsme velice silným hlasem Těbuch, Viléme a fakt byl to on, sice se nemoh zkraje orientovat, jestli to nezvolal Václav na šimlu, nebo nějakej amatérskéj soubor malejch forem, bylo jich tehdy v Praze jak nasráno, ale pohříchu neměly dlouhýho trvání, kterej pohostinsky na Václaváku trénuje Máchův Máj, ale páč nezaslech druhou část hesla, tedy Jarmilo, začal nebýt na pochybách, že to jsou kámoši z koleje a někam směrem k Domu mody zvolal s nadějí Ahoj, i když jsme se nacházeli přímo před tím bufikem, jak tam tehdy stával pod Jaltou a ta díftka se zorientovala vo moc rychlejc a špitla zhruba naším směrem taky Ahoj.

Byl to von, namouduši a usoudili jsme, že vo ty brejle nějakým způsobem přišel, že je má ve vopravě nebo tak něco na ten způsob, ale jaký bylo naše překvapení, když k večeru se Vilém dostavil na pokoj a zas měl na sosáku ty velkokapacitní brejle. Co si na tom trařáči blbnul, optal jsem se ho a on vyjevil drastickou pravdu, že jak měl asi 12 dioptrií na jednom každým voku, tak jednak byly ty brejle šíleně těžký, páč tehdy se dělaly z poctivýho českýho olovnatýho křišťálu, žádný takový ty umělohmotný sračky, který za rok změni jak dioptrie tak optický osy a poškrábou se i o hajzlpapír, člověk se musí dívat tam aby aspoň zahlíd co se děje tady, ale hlavně, jak to byly vlastně lupy, tak podle optickéjch zákonitostí čtyřikrát zvětšovaly a Vilém měl pod těma lupama voči jak tenisáky, v říši zvířat je měl tak vyvalený akorát Pablo Pisasso, jenže ten jak namaloval tu holubici, co potom byla na všech mírovejch plakátech po celým světě, ale hlavně, jak namaloval k padesátinám portrét Josefa Stalina tak omládlýho,

že vypadal jako potulnej majitel šlapacího brusu, kterej eště nemá ani výuční list, ale kvůli tomu mírovýmu holubovi mu to všechno prošlo a byl přeci jenom o trošku slavnější než Vilém Kovalčíků ze Studénky a navíc, Honza Vyčítal tehdy sice už maloval svoje postavičky s vyvalenejma očima, ale nebyl zas tak moc slavnej, aby se to bralo jako norma pro českěj, nebo dokonce Moravsko Slezskej ksicht, natož obličej, a tak ta dívka, páč jí ostatní Pražky záviděly, že ulovila s velkou pravděpodobností zanedlouho inženýra, se mohly ze závisti smíchy pochcat, když viděly ty tenisáky za obroučkama, a tak, když s Vilémem vyrazila na ozdravnou inhalaci výfukovejch plynů na Václavák, tak hned za muzeem v parčíku mu sundala tu optiku, čímž Vilém okamžitě ztratil pojem kde je sever a kde je SSSR, dokonce i kde je nahoře a kde je dole, a protože ze školení v rodné Studénce věděl, že když se dostane do laviny, tak musí opatrně vypustit ze šmakováku co největší počet slin a podle toho, jesli mu ty sliny tečou po tvářích směrem k očím tak pozná, že je hlavou dolů a když si poslintá poklopec, je to v pořádku a může se začít hrabat vzhůru, aby prostě nevylez někde v Austrálii nebo na Filipínach, tak jak to měl z Beskyd naučený, tak imrvére slintal což si protijdoucí dívky vysvětlovaly, že je furt při chuti a dělaly naň zamilovaný voči, což on samozřejmě nerozpoznal, když byl prakticky slepej, ale dobře to rozeznala jeho dívka a častovala běhny nevybíravými výrazy. Kontaktní čočky už byly sice v tý době vynalezený, ale chtěli si je přivlastnit Američani a tak byl okolo toho mazec a pro širokou veřejnost nebyly k máni.

No, ale to jsem se dozvěděli až večer, tak jsme to velmi rozrušení nabrali Vodičkovou až k soudu, co je na samým spodním dolním konci Karláku a před tím soudem měl štaci kamelot Večerní Prahy, zkráceně Večernice, nosil furt kulicha a takový speciální pletený rukavice s odstříženejma prstama, jako nosívaly baby profesionálky na česání chmele, než je nahradily ty zkurvený chmelový kombajny, aby měl v paznechtech cit, až bude vracet drobasý, nýbrž tehdy stála Večernice šedesát háků, a měl nějakěj zážitek z mládí, páč když se mu řeklo Tutovka, tak se rozlítit, vysral se na haldu novin, kterou měl vyštosovanou na staříčký thonetce hned v tom podloubí u soudu, kde je

dnes telefonní automat, a rozběh se za narušitelem. Byl už v letech, takže se zpravidla pronásledování omezilo na auslág před Masnou a spojeným bufíkem, stávalo to souostroví hned přes ulici, na rohu Myslíkovy, a odtamtud hrozil pěstičkou a spílal strašlivými nadávkami, takže mladý maminky si mohly radostí držky rozrhnout, neb jim to připomělo první hodiny sexuální výchovy poskytované nezištně staršími spolužáky, zacpávaly sice po vzdělání žíznivým ratolestem uši, ale samy neodešly nikdy příliš daleko, aby nebyly z doslechu, pak si pořídil Tutovka zásuvku úděsnejch kvalit a kdy spustili dueto lamentato, no badatelé v hantýrce a slengu by nestačili zapisovat, a tak jsme tedy šlapali zakoupit do elektrobazaru několik topnejch spirál do šestsetwatovýho vaříče.

Zakoupili, a jestli se nemýlím, tak jedna stála okolo bůra, a celá ta finta byla v tom, že na každěj konec topný spirály se přidělal banánek, ten samej jako se používá pro dočasná propojení vodičů v radiotechnice.

Každěj pokoj měl jedno okno, v tý kratší stěně proti dveřím, a těsně pod parapetem bylo na každěj straně okna, ve zdi, po jedné zásuvce. Pak už jen stačilo zapichnout jeden banánek do zdičky kde byla fáze a druhej banánek do zásuvky na druhy straně pod oknem, ovšemže do zdičky, kde je nulák. Za pár vteřin se spirálka rozžhavila do rudýho žáru a znatelně vylepšila pohodu prostředí. Tehdy ještě nebyly ty moderní elektroměry, kde čas od času mrkne na majitele červená Ledka, tehdy tam byly klasický Křížík přístroje, kde se za sklem točil hliníkovéj kotouček, označenej v jenom bodě červenou ryskou a podle toho, kolik spotřebičů bylo zapnutejch, měnila se rychlost otáčení toho kolečka. Jak se ale rozkřiklo, že pár korun stačí a v pokojích je jako v ráji, zásoby odporovýho drátu z Myslíkovy zmizely, zato elektroměr v Hlávkárně si myslel, že je revoluce, ten talířek měl takový točky, že nebyl ani postřehnutelnej, jen se zdálo, že už není ze stříbrnýho hliníku, ale, božičku, z růžovoučkýho hedvábička a vrní a vrní a vrní....

Učet za elektriku byl ovšem jak po sametový revoluci, když to vzala na povel neviditelná ruka trhu, představovaná ČEZem, tak po tom šli, a jak se do pokoje kontrola sice nemohla dostat bez toho, že obyatel nory předtím nevyndal klíč ze zámku,

tak přesto se pár hošů ošklivě popálilo, když chtěli spirálu narychlo ukrýt do skříně, ale zas ten fenomén zlatejch českých ručiček, hošové přišli na to, že když se odizoloujou přírodní konce kermickejma korálkama, a ta spirála se nainstaluje do obyčejný litrový flašky od vína, třeba, topí právě tak dobře, dá se rychle ukrýt do skříně bez nebezpečí popálení a navíc, pod každou zásuvkou mohla být jedna topná flaška. Postupem času, jak se študenti doma zmiňovali o problematice topení na Hlávkárně, začaly se objevovat na koleji opravdu extrovní kousky, někdy to byly jen průmyslový topný tělesa sloužící k nejrůznějším účelům, jindy to zas byly profesionální výtvarnický kousky, vzpomínám si, že jeden kámoš zcela vážně koketoval s myšlenkou hliněný bysty Lenina, kterej by měl uvnitř topný tělesa z tavicí komory pro lisy na plasty a místo očí červený kontrolky, který by oznamovaly, jestli je zapnutý jedno nebo obě topný tělesa, ale rozmluvili jsme mu to, protože Lenin jako Albín, nebo dokonce Angorák, neumím si představit, komu by to prošlo, ale na druhý straně, měla by vůbec potenciální kontrola odvalu nahlásit, že odhalila Vladimíra Iljiče Přímotopiče s krhavýma kontrolníma očima a dnes by se moh' ohánět tím, že byl už před Pražským jarem ve Třetím odboji a dostal by trafikou od Paroubka nebo od Valacha s koulema anebo od prdelkovlezce Everistu co se přestrojil za mohovitýho, teď jsem chtěl napsat mohovitýho Mohoritu, tak to ne to byla jen asociace, za mohovitýho jemerickýho turistu, aby zjistil překvapující zjištění, že pražský drožkáři účtují do režijních a odpočitatelných nákladů voves, ale krmí koně mlátem dovezeným ze zemí Třetího světa, snad dokonce z bezvívovický jemeriky.

Ale ať byly ty pozdější topný tělesa sebedokonalejší, nikdy už nedosáhly toho kouzla na koleně udělanejch a za pár šupů pořízenejch samo domo přímotopů.

Kurňa digi, já snad tu Hlávkárnu nikdy nedokončím, ale Mareček je takovej pojem a taková síla, že snad jen Pavel Horáků by dostal v anketě „Fň-Fň“ o něco víc hlasů

Soudruzi z fakulního výboru ČSM chtěli dát U'V tamtéž a U'V o kousek dál najevo, že ač se budeme zanedlouho, dopustí

li pánbůh a smečka asistentů, kteří permanentně usilovali o náš život, počítat mezi pracující inteligenci, a aby rozdíl mezi ošetřovatelkou ošipaných, ten výraz, podobně jako „hnačka“ a řadu jiných mám od krátkodobého spolubydlícího Jozefa Nemjo⁴, zatímco Puolnočnú omšu a Hydinovou pašétu jsem pochytil od Slověny, která jezdila k Náprstkovům do Rakovníka na prázdniny a v plavčíkárně na koupáku ji permanentně natíral Káčabec, z čehož měl správce Kubelka, řečený Raffael, denně ranní ujímání, nýbrž Káčabec, ač nestudoval ani jednu síru z Koránu, příčinlivě uváděl do praxe názor, že nejen po ránu je to nejlepší, díky čemuž její mladší sestra, tá Slověny odněkud od Prešpurku, šla kvůli tomu na konzervatoř. Jo, abych se vrátil k tématu, tak aby ten rozdíl mezi intelektem pracovníka v živočišné výrobě a mezi přidělenci k rýsovacímu prknu nebyl tak nápadnej, tak ti odpovědní souzi vyjednali v obci Psáry nedaleko Prahy, bůhví, jestli ta lokalita ještě existuje, teď tedy nemyslím Prahu, zemědělskou brigádu, a ne sice žně, protože ročník začínal až v říjnu a to už byla dobře polovina obilovin pod střechou, a Hudební díbadlo v Karlíně ještě nezahajovalo sezonu pro zemědělský zájezdy, tak kam spěchat, ale na řepnou brigádu, ale řepu nikoli ledajakou, na saxarnuju svjoklu, jak by řekl klasik, jenže teď už nevím kterej, a navzdory tomu, že celosvětový výzkumy prokazovaly, že když se nechá cukrová řípa přejít mrazem, ztrácí cukernatost logaritmickou řadou, ale jézedkové usoudili, že to je blbost, když po mrazu zesládnou brambory, tak proč by, kurvafix, neměla cukernatět i řípa, která to má navíc v popisu práce, nýbrž slyne cukerná.

Mocní fakultního mikrosvěta souhlasem generálního štábu Varšavské smlouvy, a samo, že o tom museli informovat i SEATO, ANZUS a dokonce i NATO, povolili, ba přímo nakázali, abychom se odlišili od rekreatantů z ozdraven Praha Pankrác/Ruzyně, neboť tehdy si na pobyt v ozdravném zařízení museli vydělat a ještě něco jim domů zbylo na dárky pro děti, tak že se dostavíme k odjezdu ve vojenském, bez mantlu, ale v pracovních buřácích s modrejma plátěnejma spinkama a dokonce i s lodičkou.

Ta řípa, řečená cukerná, už byla ze země vykutaná nějakým šileně složitým strojem, kterej potřeboval ještě leccos vylepšit,

protože ji dobýval ze země systémem padni komu padni, takže na hromádkách byly neskutečný novotvary, bulvy ty řípy přefiklý v nejrůznějších vzdálenostech od chrástu, a v tak neskutečných rovinách řezu, že odborný asisten Jalůvka soudruh by vynechával dojetím sykavky.

Podél těch hald pak jel traktor, kterej měl tak vysoký sajtny, že se jim musely vyhejbat družice, když náhodou nad Psárama měly cestu a ty sajtny tam nebyly z nějaký rozežranosti místního agrotechnika, ale měly přísně vědeckej účel. Tehdy totiž, tehdy to nebylo jako dnes, kdy, když má člověk prachy, tak si koupí, na co má právě chuť, nebo to momentálně vůbec nepotřebuje, ale nekupte to, za ty prachy, tak v oné době, když soudruzi konstruktéři, v n.p. Agrostroj Prostějov, dříve Vichterle Slavia dostali ten úkol, tak malovali a kreslili a rýsovali a po nesčetných schvalovačkách a změnových řízeních a podobných serepetičkách a byla jich v té době síla, vyrobili prototyp toho monstra, tak se ten vynález dal do užívání do nějakýho jézetdé nebo státního statku a po zkušebním provozu se konstruktérům sdělilo, co by to chtělo vylepšit a co naopak tam vůbec nedat a tak podobně

Tu práci okolo řípy dělaly vodjakživa ženský, takže nebylo zapotřebí lámat si hlavu tím jestli je to dřina nebo ne, ale pak nějak něměli v Agroprojektu, jak už sama latinská předpona, nezabýval se ten konstrukční velikán vymýšlením časoměrných přístrojů, to by tam pak byla samozřejmě pro změnu řecká přípona Chrono(s), ale bádal a pokračoval v konstrukcích předchůdců, Kotka, zmíněného již Wichterleho a několika jiných, a tihle koryfejové vědy a šlechtici ducha dostali od ministerstva Lesů vod a strání the special zadaču, vymyslet nakladač na burgán cukernatý, sacharnuju svjoklu pro případ, že by museli chlapi opustit vlídné prostředí místní putyky, RaJ či Pohostinství-Jednota, a, nedejbože, museli by jít na tu řípu sami. Sice, a proč to, souzi, nepřiznat, byly v našem příčinlivém tisku fotografie, což není překlep, ale svým způsobem vzpomínka na babičku Vonáskovou, která měla několik lingvistických specialit, jako gondolovat, což nemá nic společného s Benátkami, ale s funébrmaršem, tak v tisku pro příznivce hesla Se CCCP na věčné časy a nikdy jinak, byla

fotka jak si to mastí po rozlehlých pláních pásák Caterpillar, co to říkám, Stalínek S-80, ale bylo to něco jako mimoděložní dvojčata, tak si byly ty stroje podobný, a ten Stalinokatrpillar byl na elektriku, ale na ledajakou, ale přenášenou bezdrátově, no, není divu, Nikola Tesla nebyl loupežník, jak to čtenáře povinné školní četby svádí, ale slovanský vynálezce, lučebník a silozpytec a jak se pokoušel se soudruhem Edisonem přenést bezdrátově elektriku někam jinam do jüesej, nějak si popletli světový strany, páč tehdy ještě GPS neexistovalo a práskli tu elektriku vo kus dál, o kus hodně dál, takže to přistálo u malý a do sich por neznámý vesničky na Sibiři a vod těch dob se tomu říká Záhada tunguzskýho meteoritu, páč ta vesnice, nebo snad říčka ?, nebo dokonce obojí podobojí se jmenuje Tunguzka

Tak tohle ještě u nás nebylo a kabel za sebou šmejkat po poli, ne, že by nešlo, ale kdo by se sním pa šichtě sviňoval, sběrný sice už tehdy braly barevný kovy, ale platilo se s porováním s dneškem hrozně bídňě, a navíc, běda, kdyby se zjistilo, že to je ze socialistickýho sektoru, pak třikrát běda a Prokouš už listoval, kolik je horní hranice za rozkrádačku, a ještě jednou navíc, černovlasí přistěhovalci ze Slovenska sem nestačili pozvat ještě tolik příbuzných, že už pro ně nebyla práce a tak se musili žít všelijak, ale nebezpečí pro tu izolovanou měď hrozilo z jiný strany, a sice tehdy byla éra cirkulárek, samo domo cirkulárek, páč v socialistickým obchodě se prakticky nedaly koupit a pokud měla ta cirklovka aspon trošku bejt k čemu, musela mít třífázovej motor a k tomu i 3+1, ne to zatím ještě není uskupení pro sexuální hrátky typu švédská trojka řízlá sodomismem, ale označení pro motorovej kabel se třema fázema a nulou. A nechat ten kabel volně loženej na poli-rána by se nedočkal.

No, tak z toho důvodu měli ti machři z Agropjektu za úkol vymyslet transportér, kterej by byl poháněnej spalovacím motorem, a to nejlépe spalovákem dýzlákem, a žádná taková ta rozežranost, aby to mělo baterku a startér, taková rozežranost !, kam bysme to přišli, nasrat, pěkně tam bude klika jako u Svobodáku, Hanomagu nebo Deutze, či jak se všechny ty předválečný potvory jmenovaly, a páč to nemělo elektriku z baterky a ručně tomu, když je to studený nedáte zas takovej

ceres, aby to bařlo, myslím uvnitř toho cylindru, samo od sebe, tak se stařičtí konstruktěři, páč tohle řádnej mlad'och nemoh vyřpekulovat, vrátili k lahůdce předválečnejch let, tedy, že ten motor, dvouválec nařták, slouřící k pohonu pásu transportěru, bude startovat doutnákem. Tedy, to byla fakt lahůdka. Spočívala v tom, že nahoře na hlavě toho cylindru, válce, jak říkají motoristi z leknutí, bylo něco jako svíčka, co maj sluřný a vychovaný motory, ta se pomocí klíče, kterej zatím nikdo neukrad, páč měl nějakou nenoralizovanou velikost, vyřroubotaly a do míst kde má svíčka elektrody co jiskří, tak tam byla jen ta díra a do tý díry se zasunul takovej jako knot, kousek ho čouhalo a ten čouhající konec se zapálil. Konstruktěři byli sice zdatní v mechanice a strojařině ale na hodinách alchymie zjevně chyběli, nýbrž zen knot byl prosycen, patrně, dusičnanem draselným nebo něco na ten způsob, čímž, jak se zapálil, tak nevzpřál radostným ohněstrůjným plamenem, ale jen tak poskyával a žhnul a velice zvolna putoval k směrem k dovnitř tý jakoby svíčky. A v tu prdu, řádny velký srání, ale naopak, fofrem se musel ten bazmek našroubovat zpátky do tý hlavy, do toho cylindru, řvarně dotáhnout a ihned nekompromisně se muselo začít čoit startovací klikou. Už si nevzpomenu, jestli to mělo chcípák, tedy dekompresor, aby se to snáz roztočilo, ale buď jak buď to byla makačka. Když tedy dostal ten motor přiměřený certle, jo mělo to chcípák, jinak by se to nedalo do takovýho kvaltu roztočit, tak se zaklap ten chcípák a nastalo hodina pravdy Buď motor několikrát nepravidelně blafnul, z vejfuku se vyvalil bílej hustej kouř a když byly mocnosti nakloněny, nepravidelnost chodu se zmenřovala, až se motor rozběh do pravidelnejch otáček.

Za účelem cukernatosti se tedy nechávala řípa v zemi do pozdních mrazů a motorový transportěr, ustájený volně kdesi na dvoře JZD, taky přes noc řádně prokřehnul, a protože tehdy se nevyráběly všechny ty syntetický srágoro, který at je parno nebo mráz, tečou furt stejně, a koho by napadlo tam dát na podzim zimní volej, když nějaký zmetkové z Akademie věd se nemohli zbavit pocitu, že řípa by se měla sklízet za tepla, tak tam byl i volej pro to akademický teplo. Tím pádem, jak přes noc a co teprve k ránu ! klesala teplota hluboko pod bod

mrazu, z voleje v motoru se stala hmota, něco mezi plastelínou, medem a sulcem a takto zabandážovanéj motor bylo obtížný vůbec pohnout, převalit přes horní úvrať, natož mu dát takový točky, aby se mohly uplatnit zákony pana Diesela. Tedy je s podivem, že nikdo dosud ten motor z transportéru neukrad, protože tehdy frčela moda malotraktůrků, v obchodě to nebylo k sehnání a tak to kutilové páchali z motorů z motocyklů, co kraj, to jiná konstrukce.

I tady dostala legenda vo zlatejch českějch ručičkách zapravdu. Zase ale je fakt, že ten motor byl specialita, která by se v tom stereotypu stopadesátek a dvěšěpadesátech hrubě vymykala a někdo by moh bejt zvědavej, kde se takovej motor dá sehnat. Tak asi především proto se dožil dne, kdy moh bejt totálně nasazeněj, podobně jako my. Tedy první den nebo dva jsme ten transportér neměli, to nás to nechali mrskat přes ty ukrutný sajtny a večer jsme si šlapali na dlaně, jak jsme měli tlapy vytahaný, ale já to tenkrát bral jako dobrej tréning a pranic mi to nevadilo.

A asi třetí den, snad že dostali v JZD pokyn shora, nebo snad se chlapi v hospodě večer vsadili, prostě za tím vlečnákem byl připraženej ten motorovej transportér. Byl natřenej takovou univerzální zelenou barvou, to pro případ, kdyby musel narukovat a sloužil by jako transportér na vyhazování zeminy při kopání zákopů nebo při nakládání odhalenejch min na vlečnák, svítil novotou a bylo na první pohled vidět, že v poli ještě nesloužil. Byl nádherně ojiněnej, což mu náramně slušelo, páč to ladilo s tou tovární svinibrodskou zelení, ale teprve o dost pozdějš nám došlo, že lépe by bývalo bylo umělecký dojem oželet.

Technotechnik, co že je podle vzoru agro-technik, nebo zoo-technik, kteří mají na starosti, ten první rostlinnou výrobu a ten druhý zase živo-číšnou a tak technotechnik má na starosti techniku. V některých pohraničních oblastech, kde v té době žily ve vzácné symbioze zbytky Wehrmachtu a Vlasovců se jim říkalo mechanizátoři, ale protože to znělo podobně jako kolonizátoři, a protože oheň vzdoru tehdy silně dýmal nad Afrikou a naše vlády byly příznivě nakloněny boji národů za sebeurčení, jak nám o několik roků později ukázala bratrská

pomoc spřátelených armád, tak čím blíží Praze, tak tím byla některá témata citlivější.

Tak tedy technotechnik vylezl z relativně klimatizované kabiny Zetoru a ani nevyndal čambáro z huby a pravil ojíňeným a prejšasaným hlasem, a pokřiveným koutkem úst, dnes by se uživil v politice i na Euroscéně, protože křivohubka je vstupenkou do vyšší a vysoké politiky, že tadytim klíčem, co je v tadyvtý skřínce vyšroubujete tadyten čudlík, do něj napěchujete tadyten knot a tady zapálíte a když to bude doutnat tak to zašroubujete rychle zpátky a co nejrychlejš začnete točit tadytou klikou, ale předtim zvednete tadyten chcípák a když to bude mít co největší točky tak ten chcípák pustíte a vono by se to mělo rozběhnout. Když ne, tak to zopakujte, já musím už jít, máme poradu, ale my věděli, že místní Jednota -Pohostinství otevírá z důvodů dodržení agrotechnických lhůt až po obědě, aby se kombajnéri, traktoristi a specialisté na volně ustájený dobytek, dřív se jim říkalo pasáci, nezlinkovali pivolínem se zesilovačem už před polednem, ale zas jsme věděli i to, že pod záminkou drobných oprav a nezbytné údržby v areálu Pohostinství nebylo proti zákonu vpustit VIP pracovníky zadním vchodem a nenechat je žíznit.

Nevím proč, ale já považuju spalovací motor za triumf lidskýho ducha a hvězdicovej motor, no to vůbec nejvíc, samo, že ten transportér neměl hvězdicovej motor, ale i tak, byla to strojařina, všechna čest, jenom že ti konstruktéři v životě nezažili podzimní mrazivý ráno v otevřeném řepným poli. Voni krytý řepný pole se snad nevyskytují ani dnes, ale to na sebe nenechá dlouho čekat.

Doufali, jsme, kdyby něco, v pomoc traktoristy, ale ten už měl nepřítomnej zrak, a jak se rekrutoval z původně kočího konských potahů, reagoval jen na povely Hý, hot a curyk, dopředu stačilo mlasknutí. Měl voči skleněnky a důvodem byla benešovská desítka, která byla přelita do čtyřhrannejch plastovejch flašek s nápisem Vinný ocet 8 %, my si původně mysleli, že má cukrovku a že v rámci to pokusu Akademie věd zmechanizovat sklizen burgánu se přiživil i nějaký ústav, který měl v plánu skoncovat s cukrovkou, tedy jako glykemií, nemocí, akdyž se na poli sklízí cukrová řepa, tak proč nevyzkoušet

v tak ideálních podmínkách nějakou revoluční metodu náhrady Inzulínu, jenže on tím jednak maskoval, že chlastá i za jízdy a jednak, a to byl hlavní důvod, ty polyetylenky byly nerozbitný a jak mu po nějakých deseti až dvanácti Vinných 8% octech dělalo problém najít ten správně neutrální, tak tam občas picnul místo jednušky šestku a to byl takovej kvalt, že to musel vzít oklikou přes Konopiště, než se mu podařilo namakat spravedlivě rychlostní stupeň, vhodné pro ruční nakládku kompaktních hromad mrazem scelených bulv. Vyvalený bulvy měli i kapitalistický střelci z Konopiště, páč byla saisona honů za valuty a když si to najednou mastil okolo knížecí oranžerie traktor s obrovským vlečákem a záhadným připřazeným monsterem, kapitalisti nevyházeli z údivu, pokles morálky se nemoh v socialistický zemi, výkladní skříni Východního bloku připustit, a tak strejda Wirthojc, odpovědný na ministerstvu Lesů vod a strání za zdárný průběh lovů, užaslým střelcům vysvětlil, že to je nácvik na střeleckou kratochvíli pro ně, že to je nová sportovní disciplína, něco jako střelba na asfaltový holuby, jenže na tý konstrukci, na tom motorovém transportétu bude asfaltovej jelen a jak budou na tý střelnici, která se buduje v nedalekých Psárech umělá pahorkatina a dycky, jak ten jelen vyjede, budou to do něj prát z posedů, za tím účelem v holý rovině až pahorkatině postavených. Západáci měli vyvalený voči, jako by si neléčili štítnou žlázu, a Černobyl tehdy ještě nefungoval, coby evropská Hirošima, takže to bylo údivem a nedočkavostí., aby si už už picli. Což nebyl problém, zásuvek od StB tam bylo v roli hostesek dost, a měly doširoka rozevřenou nejenom náruč, ale v tomhle ohledu už byli čarostřelci přežraný, ale asfaltovej jelen, no to tedy bylo něco, to nemaj ani v Lichenštejnsku a že tam jsou v asfaltu setsakra silný, a už v předstihu repetýrovali závěrem, jak byli nažhavený.

Nám se naopak nažhavit doutnák ne a ne podařit, protože konstruktéři toho samohybu ve škole chyběli na hodině chemie, hódně museli chybět, nýbrž jim uniklo, že dusičnany a chlorečnany a různý jiný podobnosti, který se k výrobě doutnáků používají, jsou silně hygroskopický, nasávají ze vzduchu vodu tam obsaženou a jakmile jednou ten pytlík s doutnákama otevřete, je konec a museli byste mít autogen,

aby se to podařilo zadoutnat.

Nicméně, jak už jsem se několikrát zmínil, ozdobou každého správného chlapa, ba i soudruha chlapa, byly benzinový zapalovače koksáky, a skoro každé student takové z Tůzu měl, tak tím koksákem se nám podařilo doutnák vysušit, druhým koksákem pak vopravdu nažhavit, picli jsme ho do té díry, dotáhli, nadzvihli chcípák a jali se točit jako posedlí. Když už to mělo takový obrátky . že jsme místo heftu viděli jen rozmazanou kružnici, zaklapli jsme chcípák a věřili v lepší příští. Motor dvakrát škytnul, aby se neřeklo, že se na to vysral úplně, z vejfuku vyběhly dvě modrošedý manžety voňavého kouře a konec. Traktorista měl aristokratická ústa se silným habsburským předkusem a odolým spodním rtem vod ucha k uchu a radostně lámal do sebe jeden vinnej ocet 8 % za druhým. Tak jsme to zkusili znovu, pak ještě jednou znovu a pak ještě mockrát, mezitím jsme museli samo, že naložit i pár hromádek rüčo, protože na váze ve statku v Psárech měli představu, kolik asi obnáší ruční nakládací cyklus a kromě toho nám začal docházet benzin do zapalovačů a co hlavně, traktorista Octomilka už taky neměl čím neutralizovat žaludeční louhy a tak jsme narychlo doházeli vrchovatou fůru a vyslali Octomilku šoféra, habsburskýho levobočka na váhu a do místní nálevny, kde slíbil, že ze zaparkovanejch služebních tří a půlek motor cyklů odpustí pár litrů zemědělskýho benzínu, abychom měli i na odpoledne. Celou tu dobu, jak jsme se snažili zvítězit nad zemědělskou mechanizací Mareček pokuřoval ty drahý jemerický cigarety, ksicht se mu eště víc znesouměnil a vedl zasvěcený řeči o tom kde se stala pravděpodobně chyba. Celou tu dobu se ani nepokusil, aby tou klikou zatočil, jen ty aristokratický brejličky a ten šílenej poslaneckej škleb. A to jsme, my vyvolení, tedy kromě mě i Jirka Langrů, Vilém Kovalčíků i Johny Kraus ze Strašecí na vlastní voči viděli, jaký nádherný holky před Mánesem balil a musel mít pro i chlapy nějaký nepochopitelný charisma, páč ta zpráva z fakultní nemocnice, z psychiatrie byla tak dojímavá, že se ocítl ve druhým ročníku a přitom neměl jedinou zkoušku z prváku a pochybuju, že i nějakej zápočet.

Padaly šílený návrhy, jako že půjčit si někde v estésece

dlouhej klínovej řemen a nějak ho spojit s kolama toho transportéru a pak ho traktorem po poli roztáhnout, nebo sehnat někde letlampu a tu palici motoru řádně nahřát, jako se to dělá na vojně větrískám, pak padnul i návrh, zajet do Prahy na Bulovku a tam vyloudit pár flaštiček éteru pro narkozu, ale tehdy se už snad používal rajčák, a ten éter nakapat nad píst, dobře, že jsme na tu Bulovku nejeli, proto můžu tohle všechno psát, a ještě spousta jinech nápadů, no, jeden šílenější než druhý, a nebejt toho, že v dálce se objevil kličkující traktor, mysleli jsme zpočátku, že už trénuje jízdu na to ho asfaltovýho jelena, aby čarostřelci utratili co nejvíc valut a deviz, páč každá rána se platila, nejenom, ta, která padla do cíle, ale bylo to jinak, traktorista si jednak dal v místním pohostinství několik uvítacích rumů, protože kamarádi ho od rána neviděli a to se muselo oslavit, ale hlavně, jak jen vyjel za ceduli, oznamující konec obce, dostal takovou žízeň, ale takovou, že ani nezastavil a poslepu našmátral plastikovou láhev Vinný ocet 8%, ale splet se a vychlastal ten benzin, co měl odpuštěnej ze služebního motocyklu okresního inseminátora, kterému se přezdívalo „Motorovej bejk“, a do poslední kapičky ten mok vylemtal. Ono se říká, že to je bůhvíjak škodlivý, chlastat benzin, ale to se jen tak říká kvůli ropný krizi, těsně po válce jsem viděl molodce, osvoboditele, když samohonky a šnaps nebyly k sehnání, ba ani kolínská, tak jakpak jim benzin chutnal. Takže traktorista kličkoval jako kdyby kopíroval puzzle, ale snad podle slunce nebo že snad ten traktor byl tak neučenej, dostal se do blízkosti našeho pole a podařilo se mu i zastavit. Což musel oslavit mocným šnytem.

Benzin tedy nebyl a koksáky nám byly tím pádem k hovnu, ale našťestí, našťestí, pravím, jsme si hned zrána udělali na poli ohniček, z nějaký bramborový natě z nedalekýho pole a křovisek, páč ne všechny meze byly rozorány, a tak jsem se uchýlil k naději, jenž, jak jsem připomněl toho ruskýho básníka, Peterka nebo Alighieri, tak nějakl se jmenoval, no ten jak říká, že život není peříčko ani procházka Višnovým sadem se Třema sestrama a Strejdou Váňou v patách, a umírá poslední, teď ale nevím, jestli ten strejda, jedna ze sester nebo snad všechny dohromady, tak jsme jako labutí píseň naposledy vymontovali

ten futrál na doutnák z hlavy motoru, zahrabali do žhavýko popela a když to bylo horký, že jsme to v knápách neudrželi, museli jsme si na to vzít ze skřínky transportéru kombinačky, který našťestí Octomilka zkapalnil v RaJ až druhéj den, picli jme tam ten doutnák, lehce ho požahli v Dýmu bramborový natě, při čemž nám nezištně asistoval Doktor Meluzin, a když byl nažhavenej jak šestnáctka, zašroubovali jmse ho do toho zasranýho a vzdorovitýho motoru. Mareček se šklebil čím dál tím dáleji a častoval naše zoufalý počínání sarkastickými poznámkama a umně vyfukoval kouřový piruety.

Zaklapli jsme chcípák a málem jsme se vosypali, ten motor si párkrát škytnul, nikoli však jako umíráček, ale tak nějak lidsky, za lepší příští, párkrát si jakoby odkašlal a pak nabral takový otáčky, až sluch přecházel. Měl tehdy mechanickou regulaci otáček, žádná elektronika, která reaguje ve zlomku vteřiny, ale mechanicko - podtlaková, nebo něco na ten způsob, takže tý to dycky trvá pár vteřin, než jí to dojde. Marečkovi to ale došlo daleko dřív. S hbitostí, kterou jme od něho nikdo nečekali, přiskočil a motor zastavil.

Nemohli jsme udělat nic jinýho, než namístě, těma zablácenejma vojenskejma bagančatama mu nakopat prdel, protože ať jsme se snažili pak sebevíc, vysoušeli doutnáky na vlastním těle i na sluníčku, roztáčeli jsme kliku do takovejch toček, že se o tom konstruktérům ani nesnilo, ten zasranej motor, kterej měl ulehčit práci nám i budoucím toho dne už nenaskočil.

A jsou i ušítí, podle vzoru očití, svědkové, kteří tvrdí, že na vlastní oči slyšeli, jak Mareček s blahem přivřenýma ušima ševelí pokřivenými ústy „Etě, etě“

Zbytek brigády jsme nakládali pěkně staročesky růčo, byli jsme zedřený jak Burlaci na Mississipipipi a Mareček pokuřoval ty svoje ameriky o jedno pole a tři meze dál a neopovážil se ani pípnout, protože soudce Lynch není jen výsadou imperiálistickýho jůesej.

Když brigáda skončila my jsme měli odjet na nějakou hromadnou jízdenku vlakem do Prahy, Vilém Kovalčíků, myslím, že to byl Vilém, dostal nápad, že pojedem do Prahy

stopem. Tehdy se stop dost pěstoval, ale jezdilo jen pramálo aut. Většinou se rodinnej klan rozhodl vyrazit v neděli za příbuznejma a auto bylo narvaný rodinnejma příslušníkama k prasknutí. Ale byla to dost událost, když se to povedlo, myslím ten stop a tak jsem byl tomuhle nápadu příznivě nakloněn. Nikdo se k nám nepřidal, šofér octomilka traktorista se sice nabídl, že když mu někde seženeme Algenu, Sedolor nebo Dynyl, za účelem desinfekce benešovský sedmičky, pivolínu, že nás hodi na Pankrác, tam jsme se věru mohli dostat snáz, než jsme si mysleli, protože by to byla tutově černá jízda a na to se tehdy dost dbalo a traktor s vlečákem a řípou v Praze, byť jen v okrajový čtvrti, to by muselo trknout i absolventa pomocný školy SNB, natož premianta exluzivní školy ve Svatým Janu pod skalou. Nicméně zcela zadara nás dovezl na hlavní silnici, což bylo ještě v akčním rádiusu zemědělských prací, takže, i kdyby ho lapili, nemohli mu dokázat, že jede na detašovaný řepný pracoviště a my jsme začali stopovat. Dost aut i jakoby přibrzdilo ale pak na to šlápli a mastili to neuvěřitelnou rychlostí ku Praze. Vilém dostal nápad, že se jako rozdělíme, popojdeme sto, dvě stě metrů od sebe, ale na vlastní pěst, ale že když nám někdo zastaví, tak že, pokud tam bude místo, že poprosíme chauffera, že kamarád by taky rád. Většinou to fungovalo, ale tady se ne a ne chytit.

A jak jsme se rozdělili a některá auta u Viléma i znatelně přibrzdila a pak nás stejně nevzala, tak Vilém se přišoural a pravil, že to nemá cenu, že jak se na mně díval, očima jakoby šoféra, že jsem takovej zjev, že vypadám se svou hřmotnou postavou jak vrahoun a že si neumí představit šoféra, kterej by to risknul. Jak už jsem řek, předepsali nám na tu brigádu vojenskej úbor, kterej jsme nosili na katedru, včetně lodičky. Svésili jsme tedy smutně hlavy, páč Vilém rezolutně odmítnul, že by jel sám, protože s těma obrovskejma čočkama, co měl na palici a budil soucit, nýbrž většina šofářů si myslela, že dostal v ústavu slepců na Klárově vycházku a na ní zabloudil a dostal se až k Benešovu, ale Vilém držel basu. A jak jsme se tak šourali zpátky do vesnice za účelem nádraží, najednou těsně za náma takový zahoukání, že jsme se připosrali leknutím, vona podtlakovka houkačka metr za konečником je horší, než

vystřelit z brokovnice. Už jsem se rozhlížel, kde je v pankejte nějaký vhodnej klican, že ho metnu po tom sráčovi co nás tak vyděsil, ale nákladák to zadupnul a rychle nasedněte, jestli jedete do Prahy, tak vás tam hodim. Byla to legendární Tatra 111, provedení cisterna, a vezl to, co se reportéři ČT do smrti nenaučí správně pojmenovat, do konce své televizní kariéry budou Karel Rožánků i paní Erbáková tvrdit, že proudový dopravní letadla lítají na leteckej benzin. Tak ten vojel sloužil na letišti v Praze ve Kbelích a vezl letecký petrolej, kerosen, z letiště v Budějicích na letiště do Kbel. A protože jsme měli ty khaki montérky a na rukávu už druhej zlatej prýmek, jako že jsme v druháku, ale hlavně jsme měli na palici vojenskou lodičku, tak nás ze solidarity nabral.

Cisterna nebyla úplně plná a i když měla uvnitř přepážky, který měly snížit následky šplouchání, tak při každým vostřejším přibrzdění bylo cejtít, jak se těch deset tun petroleje snaží pokračovat v jízdě. Mluvili jsme řeči, jak už to u vojáků na urlábu chodí a jak jsme tlachali a sdělovali si pikantnosti o generálním štábu, tak z ničeho nic byly za ostrou pravou zatačkou, kam nebylo pro strmou a vysokou stráň vidět, šraňky. Stažený šraňky. A jedno jen jediný auto stálo před těma šraňkama a byl to nablejskamej Spartakus a my ho zahlídlí na poslední chvíli. Je to fakt neuvěřitelný, jak si člověk v tom zlomku vteřiny stačí vrejt do paměti spoustu detailů. Nebyl to rodinnej vejlet, o kterým jsem mluvil, něco ve stylu Hogo Fogo Homolka, ale obstarožní manželka s dobře oblečeným soudruhem, neměl sice radiovku, jako soudruh Bek v Anně Proletářce, ale neměl ani klobouk, páč to by znamenalo, jedině, průser, že strejda Roušarů z Loučeje, otec ministrině školství Dany Kuchtový, smetl se Spartakuse seno a vyhnal slepice a jede do Krumlova pro léky, protože doktor Mašek je neměl v doktorský brašně a v lékárně v Křemži na náměstí je taky neměli. Dokonce ani v Brlohu a to vůbec nemluvim o Lhotce.

A jak jsme se tak blížili k tomu zadnímu nárazníku Spartaka naším předním nárazníkem, což byla v podstatě dvacítká traverza, bylo i nezalci v oboru Pružnost a Pevnost jasný, kde se ta deformační zona projeví. Už už se zdálo, že to bude na holčičí chlup, už jsme opravdicky stáli, jen centimetr

vod toho zadního nárazníku a ti dva uvnitř neměli ani páru, jak jsem v duchu s nimi, a jak ten kereosen šplouchnul, jak se od zadního víka cisterny přihnala ta Tsunami, tak Tatra T 111 rozverně poskočila o těch pět centáků dopředu a „pic“ a třesk a začaly chrastit ty plastikový střepey z kabošonu. Vojel hbitě votevřel dveře na naší straně a „ nikdo nemusí vědět, že jsem vás vez, podlezte ty šranky a bud' si za nima někoho stopněte anebo počkejte sto metrů dál, já pojedu za chvíli dál. Ukázal na přední sklo, kde byla nějaká nálepka nějakej piktogram, kterej pro zasvěcený zvěstoval, že ta tatrovka plní nějaký veledůležitý vojenský poslání, snad že jede zažehnat kubánskou krisi, nebo pomoc při stavění Berlínský zdi, nevím faktem je, že za pár minut tam byli policajti, VB, přivolali je zřejmě z toho vechtru, co patřil k těm šrankům. voják gestikuloval a několikrát ukázal na tu nálepku, oba police mani dvouruč salutovali, tedy to nemám na mysli specialitu soudruha Plukovníka Stoška, ale ne toho, jak pomohl Tatře v Kopřivnici sehnat za 27 melounů tu zakázku, kurňa, jak to všehno do sebe i po letech zapadá, jo později, když byl syn Robík malej, tak jsem mu maloval figurku, „čičík, ak salutuje“ což byl kocour v ruský uniformě, v sapogách, tedy holínkách, na hlavě ale neměl elpíčko, alébrž lodičku a salutoval obouruč. Tak tyhle ochránci zákonitostí salutovali každěj jen jednou rukou, snad to nebylo jen proto, že v tý druhý měli housku se salámem a kyselou okurku, i tak to byl varietní kousek, a uplynulo pár minut, a vojín nased do tatrovky, zatímco manželé klečeli u zadního nárazníku a hořce plakali.

Přibral nás a netrvalo dlouho a vyklopil nás v pustině, která se dnes jmenuje Kavčí Hory a kde sídlí Česká televize.

Vzal bych vás až dolů do města, pravil ten hodnej šofér, ale ve městě je spousta hlídek, ne těch policajstkejch, ale vojenskejch lítaček, myslím že měli na autě nějakou zkratku ze tří písmen, VAI nebo tak nějak, Vojenská automobilová inspekte, a ty šli po skoro po každým vojenským autě, který zrovna nepatřilo do štábu na kulaťáku v Dejvicích

Tak jo, podali jsme si ruce, zablíkal nám na rozloučenou a my to mastlili dolů k vodárně, na sedmnáctku a za pár minut jsme byli v Hlávčárně

Rakovník
2008

Copyright Josef Mašek